

STOPY hrůzy

Zažeh strach
a sleduj...

59

Mrtvý chce
své věci
zpátky...

V. K. Fair

I DUCHOVÉ SE MOHOU MÝLIT

STOPY hrůzy

I DUCHOVÉ SE MOHOU MÝLIT

V. K. Fair

NAKLADATELSTVÍ

SIGNET

Copyright © 1996 Vladimír Krásný

ISBN 80-86021-05-X

I.

KOUSEK RÁJE V ÚDOLÍ

V těchto místech končí ulice města. V jejich bezprostřední blízkosti se do dálky prostírají travnaté plochy, po léta zjevně neudržované a na první pohled nevyužívané.

Tady městská čtvrť přechází v téměř pustou planinu, tu a tam protkávanou výběžky mírně se k nebi zvedajících vrcholků skal. O něco dále se krajina mění v souvislé zalesněné plochy.

Od posledních domů sem vede jediná, málo užívaná cesta.

Až k místům, kde se tyčí skalnatá vyvýšenina.

Za ní se podél protékající říčky vine malé údolí, ohraničené prudce se zvedajícími břehy. Údolíčko je směrem od města chráněno divoce rostoucími křovinami a přístup k němu umožňují zarostlé stezky, které zná jen málo vyvolených.

Ne každý o těchto místech ví.

Tady je docela jiný svět.

Svět, do něhož lze uniknout z městského ruchu a od všedních starostí. Není se ani co divit, že právě nyní, v období letních prázdnin, sem nezřídka vyrážejí odvážlivci, hledající kousek téměř nedotčené přírody, aby ji zasvětili svým hrám a touze po romantice.

Na samém konci údolí je navršena hromada kamení, jež dech času udrolil ze skalnatých výběžků. Kameny zakrývají vchod do malé jeskyně.

Kdo tato místa podrobněji nezná, stěží postřehne, že něco takového by tady mohl najít.

Není mnoho těch, kteří sem přicházejí s tím, že vědí, co tady mohou očekávat. Je to jakýsi malý ráj, který je zcela uzavřený

nepovolaným zvědavcům.

Údolí se zdá tiché a mrtvé.

Žádné znamení, že by právě v této chvíli v něm někdo pobýval. A přece.

Na vrcholu stezky vedoucí z údolí se mezi křovinami objeví skupinka chlapců. Zanedlouho se přiblíží až k prvním domům města. Potom se zastaví.

„Zase jedno odpoledne za náma,“ řekne poněkud otráveně menší pihovatý zrzek. „Vážně nevím, co podniknout, abych se zbavil tý věčný nudy. Skoro bych byl radši už ve škole.“

Tmavovlasý chlapec, podle všeho zřejmě vůdce party, se zatváří dotčeně: „Údolíčko je náhodou bezvadný, Riky. Jenom je třeba pořádně promyslet, co udělat pro to, abysme se pobavili. Kdo chce, ten už si nějakou zábavu najde.“

„Blbost, Dany,“ ozve se další z party. „Hry pro malý kluky. Koho by věčně bavilo hrát si na vojáčky nebo čekat, až se ti na ušáci přičítí nějaká rybka. Z toho už jsem vyrostl. Pokud máte zájem, zvu vás všechny na dnes večer. Jeden můj kámoš dělá mejdan, budou tam taky nějaký buchty. Bazének, pitíčko a tak. Bejvá to tam senzační. Nejdu tam přece poprvé, tak to musím vědět.“

„Není zájem,“ řekne Dany Webster. „Vystačíme si sami. Tohle údolí je bezvadná věc. A potom, jsme přece parta, no ne?“

„Já osobně jdu radši na ten mejdan,“ nesouhlasí Riky. „Proč bych se měl honit někde po skalách, když všude kolem na nás čekají holky, dychtivý po naší společnosti.“

„Támhle ti zrovna jedna jde,“ ušklíbne se jeden z kamarádů. „Gitty Niedersová. Ta by určitě neodmítla.“

„Proboha, jenom ne Gitty,“ řekne zoufale Riky. „Vždycky mám pocit, že vyjede po každým mužským v okruhu dvaceti mil. Podej jí prstík a už se jí nezbavíš.“

„To radši ten mejdan,“ ozve se někdo z hloučku. „Kluci, prcháme. Krásná Gitty má namířeno přímo k nám.“

Dany Webster s rozpaky pozoruje, jak se jeho kamarádi rychle vzdalují opačným směrem, než odkud přichází dívka.

Teprve po krátké chvíli si uvědomí, že tady zůstal sám. „Ahoj Dany,“ řekne Gitty. „Právě tebe jsem potřebovala.“

„Zastesklo se ti po mém temperamentu?“ vyzvídá Dany. „Nebo máš snad na mysli něco konkrétního? Mám takovej dojem, že by ses chtěla vypovídat o tom, co tě dnes potkalo mimořádně ošklivýho.“

„Skoro ses trefil. Představ si,“ zachmuří se Gitty,

„Právě jdu z plováku. Děsně natřískanej. Hlava na hlavě. Jedno nádherný mladý chlapský tělo vedle druhýho. A myslíš, že si někdo všimnul, že mám nový plavky? Ani náhodou. Připadala jsem si tam jako princezna proměněná v ropuchu. Co ti mám povídat, nevděk vládne světem. Na jednoho jsem mrkla dvaapůlkrát, ale on nic. Raději se tvářil, že má právě hodně práce s otevíráním plechovky piva. Na to vás užije. Pivo a rychlý auta. Ale ocenit pravou dokonalost, to je nad vaše síly a schopnosti.“

„To ti teda neměli dělat,“ připustil Dany. „Je to od nich velice neuvážený. Vždyť ani vlastně neví, o co přicházejí.“

„Ba právě,“ souhlasila Gitty. „Slepí jsou, vždyť to říkám. Už jsem tam vážně začala přemejšlet, že sundám horní díl plavek, abych jim otevřela oči. Po chvilce váhání jsem to ale vzdala. Co kdyby si všimli, že mám u levýho řadra mateřský znamínko? Vždyť to bych se přeci úplně znemožnila.“

„Nikdy bych netušil, že jsou tvý půvaby tak vážně ohrožený,“ směje se Dany. „Mohla bys mít z toho nepředstavitelnej komplex méněcennosti. To bych jim nikdy neodpustil.“

Potom zvažní.

Gitty Niedersová si vlastně nemá proč stěžovat.

Téměř dokonalá postava, příjemnou tvář ohraničující vlasy ohnivě mahagonového odstínu.

Pravda, poněkud naivní, stupeň inteligence v absolutním průměru.

Celkový dojem napovídá, že příliš nevybočuje z představ jakéhosi dívčího ideálu.

Jenže je tak trochu mimo diskusi, že Riky ji odhadl docela přesně. S těmi dvaceti mílemi se trefil skoro do černého.

K Danymu se ovšem tak nechová. Vysloveně přátelský vztah mezi nimi je hranicí, kterou se Gitty nikdy ani náznakem nepokusila překročit. Dany a Gitty jsou kamarádi. Potřebují se vzájemně.

A také si mezi sebou řeknou mnohé, co není určeno pro uši nikoho dalšího.

„Připadám ti trošku trhlá, ne?“ zeptá se najednou Gitty.

„Normálka,“ nesouhlasí Dany. „Třeba je to jenom takovej tvůj dojem. Každý občas má něco, nad čím se cítí drobet vyšinutej. Hele, Gitty, už musím. Jdeš kousek se mnou?“

„Ani ne. Víš, mám tu rande s Luisou. Chtěly jsme sejít kouknout do nějakýho krámu, utratit nějaký prachy a tak. Jak tak pozoruju, už se řítí.“

„Čau lidi!“ volá už z dálky Luisa Lewinnová, menší štíhlá černovláška. „To mě podržte! Snad se Dany taky nerozhodl obstarat si nějaký fajnový prádýlko, aby se mohl při hodině tělocviku blejsknout před kompetentním členem váženého učitelského sboru? Pojď s náma, hochu, pomůžeme ti vybrat, co by ti slušelo!“

Dany Webster je poněkud v rozpacích.

Jenže Luisa je už taková.

Příliš nepřemýšlí a hned spustí.

Navíc občas mívá velmi ztřeštěné nápady.

„Právě odcházím,“ řekne Dany. „Jako bych tady ani nebyl.“

„No počkej,“ zadrží ho Luisa. „Jestli máš tady s Gitty něco neodkladnýho, jen si to vyříd'. Ráda si poslechnu, co vy dva máte mezi sebou. Žádný galantní dobrodružství, jak víš, by nemělo přede mnou zůstat utajeno. Tetička Luisa má pro lidský slabůstky vždycky dostatek pochopení. Není třeba se žinýrovat. Taky jsem byla mladá.“

„Počkej – dobrodružství? No to by přece šlo,“ nadchne se Gitty Nidersová. „Vlastně se žádný za celý dlouhý prázdniny nedostavilo. Myslím, že je nejvyšší čas, aby se to nějak napravilo. A Dany určitě přijde na něco, čím uspokojí naše mladistvý touhy. No přiznej, Dany, že nám to můžeš zařídít? Že bys něco dobrýho mohl udělat pro dvě bytosti ženskýho rodu, který prahnou po něčem nevšedním?“

„No tak, Dany Webstere...“ zaprosí Luisa. „Seš přece fantastickéj kluk, tak nám prokaž tu laskavost a dopřej trochu svý fantazie i nám. Co ti to udělá? Hele, prozrad' třeba, kam chodíte s klukama, když se širokým obloukem vyhejbáte holkám. Nebo to jsou věci, do kterejch ženský nemají strkat nosánky?“

„Já nevím,“ přiznává Dany. „Možná bych o něčem věděl, jenže si nejsem jistej, jestli by se vám to líbilo.“

„S tebou jsme odhodlány jít kamkoli,“ teatrálně vzdychne Gitty

Niedersová. „Poruč a my tě budeme následovat.“

„Své duše i svá těla svěřujeme do tvých rukou, Dany,“ připojí se vznešeným hlasem Luisa Lewinnová. „Naše osudy od této chvíle podléhají pouze tvé vůli a tvým rozkazům.“

V Danyho mysli se v té chvíli promítne jeskyně v údolí. To místo si až doposud přivykalo pouze na pánskou společnost.

V jejich přítomnosti se tam nikdy předtím žádná dívka neobjevila.

„V pořádku,“ souhlasí po chvíli přemýšlení. „Máte dvě hodiny, abyste si na sebe vzaly něco teplejšího a připravily se na to, že dnešní noc zřejmě strávíte se mnou.“

„Jů!“ vypískne Luisa Lewinnová. „A smím to tak říct i doma, až se mě budou vyptávat, kam mám zase dnes večer namířeno?“

„Řekni si, co chceš,“ odsekne Dany a mírně se začervená.

V případě Gitty by tuhle uštěpačnou poznámku ještě chápal.

Pokud jde o Luisu, je poněkud vyveden z rovnováhy.

„Jasně,“ zachrání ho Gitty. „Za dvě hodiny na tomto místě. A hlavně to nikde nevykecat. Tohle bude tajemství, které se týká jenom nás tří.“

Dany Webster pouze mlčky přikývne.

Ještě přesně neví, jaký program na večer připraví.

Je si však jistý tím, že Gitty i Luisa přijdou včas.

Když se blíží šestá hodina večerní, jsou všichni na místě srazu. Kromě džínsů a svetrů mají navíc teplé bundy, což v tomhle letním podvečeru připadá poněkud zvláštní. Dany má přes rameno smotanou deku a malý tlumok.

„Seš perfektně vybavenej,“ připustí Gitty. „Doufám, až bude nejhůř, že nám taky poskytneš trochu svýho tepla.“

„Vlastně by to bylo spravedlivý,“ souhlasí s ní Luisa. „Není rozumný dopustit, aby se tělesná teplota mladý dámy snížila pod přijatelnou mez.“

Dany přikývl.

S holkama jsou vždycky jenom potíže. A pak nezřídka nastávají situace, kdy člověk se musí zachovat jako skutečný chlap a v zájmu klidu obětovat trochu toho pohodlí. Vyzazili k údolí.

„Moment! No tak, neblázněte a počkejte mě!“ ozvalo se za nimi.

Ohlédli se s údivem.

Cestou k nim spěchala dívčí postava.

„Musím přiznat, že v mém případě se jedná už o silně pokročilou sklerózu,“ přiznává Luisa Lewinnová. „Slíbila jsem totiž Veronice, že ji vezmeme s sebou a dočista jsem na ni v tom zmatku zapomněla.“

Stojí a čekají.

Dany se ještě pokouší chabě protestovat: „Nevěděl jsem, že s sebou dnes potáhnu do údolí celej dívčí klub. O Veronice přece nepadlo ani slovo.“

„Děsně škemrala, fakticky,“ omlouvá se Luisa. „Ona je v podstatě neškodná. Uvidíš, že nám nebude vadit.“

Dany Webster Veroniku Smaylovou vedle sebe ještě docela strpěl. Nevadila mu. Nebyla ničím tak výrazná, aby jej mohla jakýmkoli způsobem provokovat.

Gitty Niedersová sevřela rty.

Do téhle čtvrti Veronika prostě nepatřila. Její místo bylo někde tam, kde před přepychovými vilami stojí naleštěné bouráky. A navíc to její vyjadřování. Gitty má někdy při rozhovoru s ní dojem, jako by právě otevřela naučný slovník.

„Stačilo málo a museli jste se obejít bez mé přítomnosti,“ řekla udýchaná Veronika. „Matka mě varovala, že pokud se chci téhle záhadné výpravy zúčastnit, nesmím se opozdit ani o vteřinu. Takže jsem tady. Vůz jsem zaparkovala za rohem. Jenom doufám, že křivka zločinnosti tohoto večera rapidně poklesne a já potom nebudu muset domů po svých.“

„Jsme rádi, žeš tak slušně pozdravila,“ napomenul ji Dany.

„Skutečně. Docela jsem zapomněla. Takže ahoj. Za jak dlouho budeme na místě?“

„My nespěcháme, milostivá,“ ozvala se Gitty. „Pro nás čas totiž nejsou peníze.“

„Holky, klid,“ napomene ji Dany Webster.

To mu tak ještě chybělo.

Rozhodně se nemínil účastnit žádných dívčích válek. Měl docela jiné plány.

Dívky se uklidnily a poslušně šlapaly v jeho stopách. Po necelé půlhodině cesty, kdy Veronika Smaylová oznamovala všem ubíhající

čas na hodinkách a Gitty svými průpovídkami komentovala nesmyslnost jejího počínání, se malý průvod konečně ocitl mezi křovinami na začátku údolí.

Zastavili se, aby nabrali dechu.

„Je to jako v jednom filmu, ale název si už nepamatuji,“ prohlásila Veronika.

„Krásnej koutek světa,“ připustila Gitty. „Netušila jsem, že tak blízko těch špinavejch ulic může bejt něco tak nádhernýho.“

„Za malou chvílku tam budeme,“ řekl Dany. „Jen se skutálíme dolů tady po tý stezce a potom si to namíříme napříč údolím.“

„To máme dojít až na opačnou stranu?“ podivila se Veronika.

„Jsem pro,“ nadchla se Luisa Lewinnová. „To údolí přece musí mít nějaký tajemství. Něco, nad čím se nám zjeví každej chloupek v kůži. Děsně ráda se bojím. Mám ale jedinou podmínku. Vždycky to musí dobře dopadnout.“

A rozběhla se za ostatními.

Netrvalo dlouho a Dany se zastavil před hromadou kamení. Byli na druhém konci údolí.

Vpravo tiše hučela říčka, nad jejich hlavami se nakláněly siluety skal.

Dany připravil ohniště a za malý okamžik snášejíci se tmu prozářily ohnivé jazyky. Potom našel vhodné pruty a připravil k opékání několik kousků uzenin.

„Ani jsem netušila, že tahle párty bude s pohoštěním,“ uznale řekla Veronika Smaylová.

„Nejsme tak zaostalí, jak by se ti mohlo zdát,“ prohodil Dany a nabídl jí jeden prut. „Kuchařské práce si bohužel bude muset každý obstarat sám. To platí i pro ostatní.“

Seděli u ohně a opékali.

Nad skalami se tiše točil vítr.

„No,“ poznamenala Veronika, „zahradní gril to sice není, ale musím přiznat, že v rámci možností jsi to promyslel obstojně. A ta příkrývka bude určitě pro nás. Nesnáším, když mi při jídle táhne na záda.“

Automaticky se zvedla a rozbalila deku. Vešly se pod ni všechny tři.

Dany seděl kousek opodál a přemýšlel o tom, co bude dál.

Také by jim mohl ukázat jeskyni. Ostatně neví, proč by se děvčata nemohla seznámit s jeho tajemstvím.

Vstal a poodešel k hromadě kamenů. Opatrně z ní uvolnil tři největší kusy a objevil se otvor.

„Ložnice je připravena?“ vyzvídala Gitty, která neodolala a šla se podívat, co to tam Dany provádí. „Vejdeme se tam všichni?“

„Senzační!“ vykřikla Luisa Lewinová. „Dokonce jsou tam i borový větve, aby se nám neotlačily kostičky!“

A už byla vevnitř.

Gitty Niedersová se sunula do otvoru za ní.

„Tebe to neláká, Veroniko?“ vyzvídal Dany.

Veronika Smaylová se naklonila k otvoru a opovržlivě pronesla: „To je pod moji úroveň. Skutečně nejsem zvyklá na to, abych nocovala v díře, ve které se předtím váleli nějací umouněnci. Dělejte si, co chcete, ale já zůstanu venku.“

„Nikdo tě nenutí,“ dotčeně se ozval Dany. „A vlastně tě sem ani nikdo nezval.“

„Brr, je tady nápadná tma a chladno,“ řekla Luisa a vylezla ven. „Ještě že tady máme ten ohníček.“

Gitty Niedersová následovala jejího příkladu a brzy nato také seděla u ohně. Deku příjemně hřála na záda a proud jisker se vznášel jako tisíce hvězd nad plameny.

Bylo jim tady dobře. Zdálo se, že ani Veronika Smaylová už nehodlá zbytečně protestovat.

„A to je celý to tajemství, Dany?“ zapochybovala Luisa. „Přece nechceš říct, že jsi nás sem vedl jenom proto, aby ses tady s náma posadil k ohni?“

„No...“ zaváhá Dany. „Znám sice jeden příběh o tomhle místě, jenže neví, jestli byste se potom nemusely přebalovat, až bych vám to vyprávěl.“

„Neboj. Přece jsme si dnes s Luisou koupily nový prádýlko,“ uklidňuje ho Gitty. „Dokonce ti prozradím, že já černý s kraječkama a Luisa bleděmodrý s bílou výšivkou. Akorát jde o to, že bysme si ho musely vyměnit až doma.“

Tváře Danyho Webstera v tomto dnu již nejméně podruhé mírně

zrudnou. Ale možná je to také tím, jak se večerní vítr ponoří do ohnivých jazyků a zvedne je vysoko nad ohniště.

„Tomu nerozumím,“ brání se Dany. „Ale pokud chcete, tak vám ten příběh klidně povím.“

„Povídej, Dany,“ škemrá Luisa. „Budeme se snažit, aby se nám nic takovýho nepřihodilo.“

„Domnívám se, že i já bych nějakou tajemnější historku snesla bez nebezpečí,“ připojuje se Veronika Smaylová. „Tak už se nedej přemlouvat.“

Dany Webster se na malou chvíli zamyslí.

Nikdy neslyšel žádný příběh, který by měl nějaký vztah k tomuto místu a jenž by byl alespoň částečně strašidelný.

Bude to problém, vymyslet teď honem cokoli, čím by je zaujal.

Pravda, slyšel kdysi povídat něco, jenže už ani nezná souvislosti. A navíc, to co se stalo, patří svým dějem někam docela jinam.

„No tak, Dany,“ ozve se Gitty. „Už jsem děsně napnutá. A nezapomeň, že by to mělo bejt taky maličko zamilovaný. Přece se nenecháš prosit.“

„Jednou...“ spustí Dany, „už je to strašně dávno. Stalo se to za nějakých válek.“

Dany se dívá do plamenů ohně a s úžasem si uvědomuje, že v nich vidí tvář mladé ženy. Spatřuje půvabný, oduševnělý obličej, dlouhé plavé splývavé vlasy, oči zalité slzami.

Dříví v ohništi praská a ozývá se spoustou vzdálených výstřelů.

Pak se ozve další rána, která se zdá být mnohem blíž, než ty předcházející.

Dany Webster vidí muže ve vojenské uniformě, jak si vkládá hlaveň pušky do úst a mačká spoušť.

Ten výstřel jako by zabolet uvnitř jeho srdce.

Cítí pád těla, které se kácí na uválenou zem.

A potom je strašlivé ticho.

Vidí tvář té ženy a z ohnivých jazyků k němu zaznívá její nářek.

„Já... já... vlastně už ani nevím, jak to všechno bylo,“ vzpomíná se Dany. „Už jsem všechno zapomněl. Promiňte mi to, ale nic zajímavýho asi ode mne už neuslyšíte.“

„To povídání skutečně stálo za to,“ ironicky pronese Veronika

Smaylová. „Za tu svačinku děkuji. Teď tě ale Dany žádám, abys mě doprovodil směrem k mému vozu. Pokud se Luisa a Gitty rozhodnou zůstat, nemám nic proti tomu. Bohužel mám něco zcela neodkladného a jsem nucena tě požádat, abys vyhověl mému přání.“

„Neblázni, Veroniko,“ vyskočí Luisa. „Já doma jednou dostanu povolení bejt někde přes noc, a ty to takhle zkazíš. Vždyť trefíš sama. Projít údolím je rozhodně bezpečnější, než se potloukat někde v ulicích.“

„Nemusíš tu rozhodně zůstat, Veroniko,“ souhlasí s Luisou Gitty. „Půjčím ti svoji baterku. Funguje spolehlivě, můžeš být bez obav. A když ti někdo vlez do cesty, můžeš ji použít jako osobní zbraň. Prostě ho s ní praštíš a je to.“

Veronika Smaylová se ale rozhodla, že řeči obou dívek nebude poslouchat.

Vztyčí se nad ohněm a vytrvale nabádá Danyho, aby vyhověl její žádosti. Dany bezmocně pokrčí rameny.

Jedna holka, to je dost dobrá šance k tomu, aby byla zábava.

Jenže tři už jsou moc. Nikdy se neshodnou. Dany se vsouká do skryše a vynese odtud jakousi nádobu.

Potom zamíří k říčce.

Když zaleje ohniště a uvede skryš do původního stavu, beze slova vyrazí napříč údolím.

Veronika Smaylová se drží po jeho boku a neustále mu něco vysvětluje.

Dany Webster je příliš málo soustředěn na to, aby ji vnímal.

Luisa a Gitty jsou uražené za nimi.

Sotva opustí údolí a starou cestou se dostanou k prvním domům, Veronika nastartuje svůj vůz a mizí v šedivé tmě letní noci.

„Mohl to bejt docela pěkej večer,“ řekne zkroutěně Luisa.

„Další rande v mém životě, který se vůbec nevydařilo,“ konstatuje se smíchem Gitty Niedersová. „Může mít vůbec holka jako já aspoň trochu štěstí?“

„No,“ naznačí Dany. „Třeba bych vás aspoň mohl doprovodit domů.“

„Neblázni,“ jemně ho upozorní Luisa Lewinnová. „Máme to přece kousek. A taky možná zapomínáš na to, že v tuhle pozdní dobu jsou

všecky okna za záclonama obsazený zvědavejma babkama, který loví čerstvý aktuality o tom, kdo a kdy a s kým. Buď rozumnej a nechej si tuhle příležitost pro chvíle, kdy k takový bláhový činnosti budeš mít stoprocentně rozumnej důvod.“

„Možná i to jednou nastane,“ provokuje Gitty.

Dany Webster chápe, jak to Gitty Niedersová myslí. Nic by nedal za to, že právě sebe k podobným příležitostem nepočítá.

Dívá se za nimi a loudá se pomalu ulicí domů.

Tma není dostatečně temná, aby zakryla všechny stíny.

Právě když Dany mívá stavení pana Wriglyho, zazdá se mu, že u branky vidí nějakou siluetu. Mohl by přísahat, že má před sebou nějakou dívku, kterou v těchto místech nikdy předtím nepotkal.

Zastaví se a jeho zrak nedůvěřivě prohmátává vzdálenost, která jej dělí od protějšího chodníku.

Je to zvláštní. V domě pana Wriglyho se nikdy dříve, alespoň co Dany pamatuje, žádná holka neobjevila.

Možná je to někdo, kdo sem vůbec nepatří.

Snad by nebylo na škodu zjistit, jaké má neznámá úmysly.

II.

NEZNÁMÁ BLONĎATÁ HOLKA

Dany Webster nenápadně přejde na druhou stranu ulice.

Ukřívá se za kmeny javorů a pomalu se blíží k místu, kde zahlédl podezřelou postavu.

Něco tady nehraje.

Zloděj nebo násilník by se pravděpodobně nevystavoval tak zřetelně zrakům náhodných chodců. Nejspíš by se alespoň skrýval, v každém případě by nezůstával tak dlouho na jednom místě.

Dany se přiblíží k brance o další kousek.

Teď už ji vidí docela zřetelně.

Ta holka se ani nehne.

Hlavu ověncenou blondatými krátkými vlasy zvrácenou vzhůru, jako by se snažila spočítat hvězdy na obloze a stále se jí to nedařilo.

Prostě zírá vzhůru bez hnutí.

Dany Webster přijde po špičkách až k brance.

Proč by se měl zbytečně dohadovat, co tam vlastně ta holka dělá.

Zkrátka přijde až k ní a zeptá se.

Pokud není slepá a němá, určitě mu odpoví.

Jak se zdá, hvězdy tam na nebi jsou pro tu slečnu daleko zajímavější než Dany.

Konečně je až u plotu.

„Hej ty!“ křikne tiše. „Zapomněla sis tady něco? V tomto domě přece nebydlíš. Aspoň jsem si nevšimnul, že by se tu kdy potulovala nějaká holka.“

„Dej pokoj,“ ozve se tichý hlas. „A padej po svém. Odprejskni, otravo!“

„Děje se něco, Roosí?“ ozve se od verandy, která se na okamžik osvětlí pootevřenými dveřmi.

Dany Webster tam zahlédne další postavu.

A kdyby tahle nestála tady, docela určitě by si myslel, že ji vidí právě tam, na verandě.

Světlo verandy ozařuje stejně plavý krátký sestřih.

Řekl by, že i ten hlas zní ve stejné tónině.

Byli tam dva a byli si úžasně podobní.

Než o tom mohl Dany začít přemýšlet, zmizel ten obraz na verandě kamsi do nenávratna.

Seš cvok, Dany, napadlo ho.

Zkrátka halucinace.

Něco podobného, jako když jsi koukal do toho ohně a potom najednou nevěděl, o čem povídat.

Dívka u branky provokativně postává v nehybné póze. Záhada nad záhadu.

Velký otazník, který si žádá vysvětlení. Co tady vlastně ta holka chce?

„Nevím, co jsi zač,“ odváží se Dany neznámé znovu připomenout skutečnost, že tady vážně nemá co pohledávat. „Jedno je jistý. Pan Wrigly by se určitě náramně zlobil, kdyby tě načapal na svém soukromém pozemku. Myslím, že bys z toho mohla mít pěknou polízanici. Jenže ty budeš hodná holčička a rychle odtud zmizíš, raději dřív, než majiteli domu dojde, že se tady potlouká nezvaný host.“

Dívka s krátkým slušivým účesem potřese nedůvěřivě plavými vlasy a přistoupí těsně k brance.

Jejich oči se na okamžik setkají.

Štíhlá postava neznámé se roztřese smíchem.

„Kup si brejle,“ řekne to stvoření a hlas se vůbec k té tváři nehodí.

„Já... promiň...“ řekne Dany Webster, když očima zblízka přejede štíhlou postavu za brankou. No ovšem. Takový trapas.

Jenže někdy se kluci až moc podobají holkám.

Místo na verandě se znovu ozáří otevíranými dveřmi.

„No tak, Roosí,“ zazní odtud k brance. „Vystydne ti večere. Co to tam pořád máš, že nejdeš?“

„Nic zvláštního,“ ozve se ten u branky. „Jenom nějakej zdejší trouba si se mnou chce dát rande.“

Z verandy se ozve zvonivý smích.

Dany si je jistý, že tentokrát se nemylí.

Tak bláznivě smát se dovedou jenom holky.

„To je ségra?“ tiše se zeptá a cítí, jak mu rudnou uši.

„Ne,“ odpoví ten u branky. „Moje babička. Snad proto jsme si tolik podobní, že si nás lidi pletou. Už se ani nesměju tomu, když mě někdo považuje za holku. Jenže Katrin se hihňá všemu. Je trochu bláznivá. Myslím, že co nevidět jí zajistím místo v některém solidním psychiatrickém ústavu.“

„To myslíš vážně?“ zeptá se Dany. „Smrtečně. Ale mám ji moc rád na to, abych jí provedl takovou věc.“

„Takže ty seš Roos?“

„Jo. Tak nějak. Jsme tu s Katrin a mámou teprve pár dní. Přistěhovali jsme se sem a nikoho tu neznáme. Jenom pana Wriglyho. Jenže to je spíš známej naší mámy. Ta si ho vzala. My s ním vlastně nemáme nic společnýho.“

„Já jsem Dany Webster. A ty?“

„Roos Gallen. Po prázdninách jdeme s Katrin do třet'áku. My jsme totiž dvojčata.“

„Aha...“ snaží se zakrýt svůj zmatek Dany. „To budeme určitě chodit spolu do ročníku. Můžeš mě představit svý sestře?“

„Teď hned?“

„Jo. Myslím, že právě teď by to bylo ideální. Nerad si v hlavě nechávám přes noc věci, nad kterejma bych musel přemejšlet do rána. Děsně to ničí mozkový buňky. A potom je paměť úplně vyšplouchnutá.“

„Katrin je pro každou psinu,“ souhlasí Roos. „Proč ne.“

„Katrin!“

Znovu se otevřou dveře verandy a světlo zevnitř vyklouzne mimo dům.

V té pobledlé záři se znovu objeví dívčina hlava.

„Ještě tam randíš? Já to pořád říkám, že máš víc štěstí než já. Mně by se to rozhodně nestalo.“

„Takže teď máš příležitost. Tady Dany by tě chtěl poznat. Ale

musíš sem k nám přijít hned, protože by to do rána možná nevydržel. Máš jedinečnou šanci právě teď něco podniknout pro záchranu jednoho mladého života.“

„Dobročinnost byla vždycky mojí silnou stránkou,“ zasměje se Katrin a přichází k brance.

Je báječná.

Teprve nyní, když stojí vedle svého bratra, Dany konečně objevuje konkrétní detaily, které oba sourozence rozlišují.

Jemné tahy tváře jsou vlastní oběma.

Ani ve vlasech není podstatnějšího rozdílu.

Možná Danyho zaskočila ta představa křehké něžnosti.

Snad je to úsměv, který Danymu napovídá, jak hluboce se mýlil před chvílí. V těch prvních okamžicích, kdy Roose omylem považoval za dívku.

„Tohle je Dany Webster,“ řekne Roos, když vidí, že Dany se hned tak nezmuže na kloudné slovo. „A tahle milá holka je moje sestra Katrin.“

„Já... přirozeně jsem velmi potěšen,“ zakoktá Dany. „Určitě se budeme často spolu vídat.“

Úsměv ve tváři Katrin Gallenové se podobá čerstvě natrhaným květinám.

„Tak jo,“ řekne tiše Katrin.

Dany se omlouvá.

Neví přesně, za co, ale cítí, že omluvit by se měl.

„Nic nevadí,“ řekne s úsměvem Katrin. „Dany, bydlíš v týhle ulici?“

„Jo, to jo,“ vzpomíná se Dany. „Třetí barák pod váma. Snadno ho poznáte podle toho, že před ním chybí vodotrysk.“

„Jasný,“ usmívá se Katrin. „Ani nám ho ještě neinstalovali.“

„Musím už domů,“ přiznává Dany. „Ale určitě se brzy uvidíme.“

„Chápu,“ říká Katrin. „Měj se hezky.“

„Roosi, díky,“ řekne Dany. „Jsem rád, Katrin.“

Spěšně zamíří k domu, v němž bydlí.

Vypadalo to na pořádný trapas, Dany. Jenže všechno je jinak.

III.

DŮM BEZ TAJEMSTVÍ

Katrin Gallenová se směje ještě hodnou chvíli potom, co je kuchyně po večeri uklizena a matka s panem Wriglym odešli do svého pokoje.

Zřejmě usoudili, že trocha soukromí jim nebude na škodu.

Roos měl pravdu.

Smích Katrin je pronikavý a nakažlivý.

„Tak už toho nech, sestřičko,“ jemně ji upozorní Roos. „Tam u branky tě tolik slyšet nebylo.“

„Odpusť,“ brání se Katrin. „Já za to nemůžu. Ale když si vzpomenu, jak začal tvůj první milostnej románek v tomhle městě, tak nemůžu jinak. Silně mi to připomíná jistou situaci před víc jak deseti roky, kdy při hře na písku jakási holčička marně bádala nad tím, odkud jsi vzal ten rozkošný zvoneček pod pupíkem, zatímco ona je pro život tak nedokonale vybavená...“

„Teď si ale vymýšlíš. Nic takového se nikdy nestalo.“

„Nestalo. Ale klidně stát mohlo. Jsme si tak podobní, že takový detail může pro někoho být nepodstatnej. A když jsme byli malí, musela bejt naše podoba až zoufalá.“

„Ještě že mi nedal pusu. To bych snad nepřežil,“ vrací se ke svému prvnímu setkání s Danym Roos. „To by potom pro tebe už žádná nezbyla.“

„Jak to myslíš?“ zpozorní Katrin. „Ten kluk přece pro mne není žádněj dvorní dodavatel nepodařenejch polibků.“

„Vlastně ho ani neznáš, sestřičko,“ uklidňuje ji Roos. „Takže nemůžeš vědět. Jak se tak na tebe koukal, tak bych myslel, že by mu to s tebou docela šlo. A kdyby měl problémy, však ty by ses už

přičinila o to, aby jeho výkon nepřipomínal vyloženýho amatéra. Já myslím, že v tomhle by mohl bejt dost učenlivej.“

„Tvá fantazie je obdivuhodná, bratře. A to, jak se zdá, ještě nejedeš na plnej výkon. Přitom se ti v hlavě přemílaj věci, že by nad nima rozum zůstal stát. Radši mi prozrad', jak to tady vydržíme,“ povzdechla Katrin. „Na první pohled pitomý město, blbá ulice, no a škola určitě nebude o moc lepší. Měli jsme tohle vůbec zapotřebí? Proč se máma vlastně znovu vdávala?“

„Je dospělá. Rozhodně jí budeme muset přiznat stejný práva, minimálně takový, jaký chceme mít my. Prostě to tak považovala za nejlepší. Pro sebe i pro nás. S tím už se nedá hnout. Spíš teď přemejšlej, jaký budou kluci a holky ve třídě. Děsně by mě teda žralo, kdyby to byli náfukové, kteří vyrostli trochu moc nahoru jenom proto, že jsou místní a že se všichni od malička znají. Modli se, aby nás vzali mezi sebe. Jinak to bude peklo.“

„Snad to nějak půjde, Roosí,“ řekne Katrin. „Možná nám pomůže ten Dany. Aspoň ze začátku, co myslíš? Když se k němu budeme chovat jako ke starýmu kamarádovi, nemusí nám to bejt na škodu.“

„Hlavně tobě,“ usoudil Roos.

„Jak to myslíš?“ naježila se Katrin. „Dělám snad něco špatně?“

„Samozřejmě děláš všechno naprosto bezvadně,“ uklidnil ji bratr. „Příště ale, až zase budeš v jeho blízkosti, musíš si dávat pořádného majzla, aby ti docela náhodou nevypadly oči. Řekl bych, že bez svejch krásně modrejch kukadel bys mu byla platná jako mrtvýmu zimník. Myslím, že bys neměla tak moc dávat najevo, že je to zatím nejlepší kluk, kterýho jsi v tomhle městě poznala.“

„No, určitě jedinej,“ poopravila ho Katrin. „Což ovšem není žádněj důvod k tomu, aby se nesprávně domníval, že je světová jednička. Spíš bych řekla, nic moc. Jako mladej nezkušeněj kapřík. Taky němej.“

„Zato ty jsi byla u branky výřečná jako nemluvně,“ zarazil ji Roos. „Nemáte si co vyčítat. Prostě to byla jedna z těch chviliek, kdy si dva úplně cizí lidi z jakéhosi neznámýho důvodu padnou do oka. A už si tam zůstanou.“

„Předčasně jásáš, bratříčku,“ řekla Katrin. „Zatím není žádněj důvod k tomu, aby se v tomhle domě chystala svatební hostina.“

„Jo, když tak mluvíš o tomhle baráku. Nezdá se ti, na to jak je letítej, že je až moc obyčejnej?“ napadlo Roos. „Víš, nějak mi tady chybí nějaký to tajemství. To by bylo něco. Prolízt sklep a půdu, každou komůrku a kůlničku. Objevit něco, co by stálo za to.“

„Nepočítám s tím, že by pan Wrigly měl někde zakopanou truhličku se zlatákama,“ přiznala Katrin. „Podle toho, jak se mi jeví, tak si asi za celej svůj život toho moc nenašetřil. I když je zase třeba přiznat, že finančně na tom budeme rozhodně líp, než když jsme žili sami s mámou.“

„Prachy!? To nemyslím. Vůbec ne,“ ohradil se Roos. „Spíš jsem přemýšlel o nějakým velkým dobrodružství. Představ si třeba, že jdeš do sklepa a najednou na tebe vybafne čerstvě probuzená mrtvolka. A čirou náhodou nemá hlavičku. Nebo třeba v ložnici potkáš šestinohýho psa...“

„Fuj!“ ohradila se Katrin. „Mrtvej by mi snad tak nevalil, ale pavouky v psí podobě vyloženě nesnáším. Měl bys to vědět. Ale můžu tě uklidnit, že nic takovýho jsem tady zatím nepotkala. A to jsem prolezla kdeco, ovšem s výjimkou půdy, kterou má pan Wrigly pečlivě uzamčenou. Nezbejvá, než trpělivě vyčkávat na nějakou příležitost, kdy jeho pozornost ochabne. A pak možná odhalíme něco, co nám doposud unikalo.“

„Já taky nic,“ přiznal Roos. „Taky jsem zatím nic neobjevil. Děsná nuda. Chtělo by to zapadnout do nějaký slušný party. Jinak se z toho zcvokneme. Máma bude mít pro sebe pana Wriglyho a my tady budeme jako kůl v plotě.“

„Jako dva kůly,“ poopravuje Katrin. „A to už přece jenom není tak zlý.“

„Zítřka to můžeme probrat dál,“ souhlasí Roos. „Teď mám ale takovej dojem, že sebou praštím do postele. Když nemáš nic proti tomu, právě se odeběrám do svého pokoje. Cosi mi totiž říká, že horizontální poloha bude pro mé tělo v této chvíli nejideálnější. A pokud to dobře odhaduju, za krátkej okamžik se mé myšlenky odeberou do říše snů.“

„Už sis zvykl, Roosí?“ tiše se zeptá Katrin. „Myslím na to, že teď je tady náš domov, co mu chybí zdi, kterejch se kdysi dotejkal náš táta?“

„Snažím se. Jinak to asi nejde, jenže je to strašně složitý. Já vlastně ani nevím, kdy se mi podaří usnout. Byl bych radši, kdyby s tím nebyly žádné komplikace. Spánek má být zdravější a ne zbytečně dlouhý. Tak akorát. Není nad to usínat ve své posteli.“

„Ba právě,“ souhlasí Katrin. „Ta vlastní postýlka tu děsně chybí. Asi si ještě trochu počtu. Pak se uvidí.“

Sotva Roos odejde, vezme Katrin z poličky namátkou první knihu, která jí padne do oka. Jenže stejně ví, že ani nebude vědět, o čem čte.

V posledních dnech se nedokáže na nic soustředit.

Teď, když je tady sama, konečně může propustit těžknoucí slzu mezi řasami a rozpačitě ji rozetřít po tváři hřbetem ruky.

Ještě před několika dny sice byli bez táty, jenom se vzpomínkou na něj, ale zato měli svůj domov.

Dnes jako by se to všechno rozplynulo do nenávratna.

Nikdy už to nebude jako dřív.

Nic není nikdy takové, jako předtím.

Katrin vyruší z jejích úvah zaklepaní.

Divné.

Matka by přece vešla rovnou. A pan Wrigly by asi neměl mít důvod, proč by chtěl vejít do jejího pokoje. Ledaže...

Ovšem.

Vstupují oba a pan Wrigly se tváří velice laskavě.

Laskavě a nervózně zároveň.

Jako by si nebyl jistý sám sebou.

„Dovolíš?“ řekne matka. „Chtěli jsme se jen s Davidem přesvědčit, jestli ses tady už zabydlela. Chápu, že nové prostředí je něco, co tě může zneklidňovat. David a já jsme tě ale chtěli ujistit, že v tomhle domě ti bude dopřáno vše, po čem jenom zatoužíš.“

„Zajisté,“ přitakává pan Wrigly. „Pokud Katrin nebude mít příliš přemrštěné nároky, tak myslím, že tady může být docela spokojená. Já aspoň nevidím důvod, proč by se jí zde mělo nelíbit.“

Katrin Gallenová si novou situaci zatím ještě v hlavě nesrovnala. Nemůžou přece po ní chtít, aby jásala nad tím, že se tak znenadání ocitla ve zcela novém a neznámém prostředí.

Nedovede se přetvařovat tak, aby právě tomuhle zrovna musela říkat štěstí.

Katrin se trochu mračí.

„Uvidíš, že si zvykneš,“ přesvědčuje ji matka. „A Roos nepochybně také. Chci přece pro vás jenom to nejlepší. I pro mne to bylo zpočátku složité, než jsem pana Wriglyho lépe poznala. Teď bych už ale za svůj dřívější život neměnila.“

Katrin si teď není jistá, zda matka myslí svůj život po tátově smrti, nebo těch několik let předtím, kdy ještě žil.

To snad ne, nápadněji. To by přece nebylo vůbec spravedlivé.

David Wrigly připadá Katrin ve srovnání s tátou příliš starý a o poznání přísnější.

Táta se rád smál.

Katrin si to pamatuje. A když se chce někdy ubezpečit, že to kdysi byla pravda, probírá se rodinným albem.

Jo, táta měl nádhernej úsměv.

A pan Wrigly se tváří, jako by byl odjakživa dospělý.

„Však si tady zvykneš,“ opakuje matka, jako by jí velmi záleželo na tom, aby si Katrin její slova dobře zapamatovala. „I pro mne je to nové.“

„Všichni si musíme zvyknout,“ říká pan Wrigly. „Ale určitě se spolu spřátelíme a budeme spolu dobře vycházet. Budeme jedna rodina.“

Katrin se před očima mihne vzpomínka na tátu.

Do té představy zaznívají slova, která patří k docela jiné tváři.

„Ne!“ téměř vykřikne. „Já nechci! Já nemůžu...“ Potom se rozpláče.

Pan Wrigly rozpačitě opustí její pokoj.

„Tos neměla,“ řekne matka a z jejího hlasu zaznívá roztrpčení. „Já vím, třeba nejsi dobře naladěná, možná je v tobě hodně pochybností. Ale tvá reakce byla naprosto nevhodná. Pan Wrigly si to nezaslouží. Uvidíš, že se o nás určitě dobře postará. Nedělej mi ostudu a jdi se mu omluvit. Okamžitě. Katrin, já tě prosím...“

Jenže Katrin truceje.

Mlčí.

Teprve když matka s nepořízenou odejde, dostávají její myšlenky jakýsi ustálený řád.

Teď ji mrzí, že se na ni máma zlobí. Jenže v této chvíli nemůže

jinak. Prostě to nejde.

Katrin Gallenová má špatnou náladu.

Tahle nuda je opravdu k nevydržení. Nikdy předtím netrvala na tom, aby prázdniny rychle uběhly. Rozhodně pro ni bývaly zajímavější než vasedávání ve školní lavici.

Tentokrát to ale bylo všechno jiné.

Vždyť všechno dosud neprobádané ji čekalo až ve škole. V nové škole, kde pro ni bude všechno nezvyklé a překvapující.

Nové prostředí.

Spolužáci, jejichž tváře si zatím nedovede představit. Až na jednoho.

Ten Dany Webster by pro ni mohl být záchytným bodem, který ji vrátí do normálních kolejí.

Možná by to chtělo blíže prozkoumat, co je to vlastně za kluka. A potom, mohla by mu také jemně naznačit, že není dobré, když si někdo plete chlapce s dívkou.

Ne, že by se to nemohlo stávat.

Aleje to trochu divný, pomyslí si Katrin.

Pak se zarazí.

Jestli v něm chce mít kamaráda, raději by mu to nemusela připomínat. Možná by mu to nebylo zrovna příjemné.

Mámo, co jsi nám to provedla, povzdechne Katrin.

Vím, že chceš žít v tomhle domě v naprostém klidu a pohodě.

Určitě chceš, aby se nám tady líbilo a aby se pan Wrigly necítil jako někdo, kdo má na bytě dva nevychovaný spratky.

Možná to bude těžký, ale zkusím tě poslechnout. Hned zítra se omluvím. Tak to bude správný.

Katrin zaleze do postele a s ulehčením si přitáhne přikrývku až pod bradu. Je docela spokojená.

Vždycky se cítí dobře, když se sama rozhodne pro něco, co je podle ní důležité pro další vývoj událostí.

Zítra, až se pan Wrigly vrátí ze zaměstnání, zajde za ním a přizná, že se zachovala nevhodným způsobem.

Požádá o prominutí.

Ano, tak to bude správné.

Nahoře, nad její hlavou se ozve nějaký hluk.

Katrin tuší, že ty zvuky vycházejí z půdy.

Jenom neví, co by to mohlo být.

Půda je přece zamčená.

A kdo by tam chodil. Teď, když se pomalu blíží noc.

Třeba je to jenom takové její zdání.

Znovu se pokouší usnout. Rána, která v tu chvíli zazní domem, jí připadá jako výstřel. Výstřel do nočního ticha na neznámý, ale jistý cíl.

Katrin pocítí zděšení.

Je jí jasné, že hned tak neusne.

IV.

NĚKDO DÝCHÁ VE SKŘÍNI

Všechno dopadlo tak, jak Katrin předpokládala. Rámus vycházející z půdy způsobil, že tahle noc byla dlouhá a dívka si během ní vůbec neodpočinula.

Katrin byla neklidná a unavená.

Přesto se zmožila na úsměv, když krátce po deváté vešla do jejího pokoje matka a políbila ji na čelo.

„Některé princezny bývají po ránu našťvané a vůbec k tomu nemají žádný důvod,“ zaslechla Katrin její měkký hlas. „Zatímco jejich mámy celé noci nespí a přemýšlejí o tom, co udělat pro to, aby se jim z tváře nevytratil blažený výraz, který svědčí o vnitřním klidu duše.“

„Vždyť už se taky usmívám, mami,“ ozve se Katrin. „Abys nemyslela, ani já jsem toho moc nenaspala. Nějakej dobrej skřítek na půdě si v noci usmyslel, že si ten tichej čas promění v bílej den. Taky jsi to slyšela?“

„Ne. Nic takového se v noci v tomhle domě nedělo,“ rozhodným hlasem řekla matka. „To se ti skutečně muselo jenom zdát.“

„No, nevím,“ váhala Katrin. „Ostatně, to přece není tak důležitý. Spíš si myslím, že pro mne bude potřebnější, abys mi odpustila ten včerejší úlet. Víš, mami, my ženský jsme už někdy takový.“

„To já přece znám,“ souhlasí matka.

Kdo by líp všechno věděl o svém dítěti než právě máma.

Kdo lépe by rozuměl mladé ženě než zase žena.

„Nic mi nemusíš vysvětlovat. Bylo by ovšem správné, kdybys panu Wriglymu naznačila, že si svoji chybu uvědomuješ. Myslím, že

tohle vědomí pro něj bude dost důležité.“

„Žádný problém,“ řekne Katrin. „Taky jsem už o tom přemýšlela. Mně to nic neudělá a tvůj muž bude mít klid. Hele, mami – a co Roos? Už je taky vzhůru? Nebo se ještě válí ve vyhřátý postýlce?“

„Kdepak,“ uslyší Katrin udivený mámin hlas, „už je po snídani a povídá si venku s nějakým červolasým mládencem. Myslím, že je to jeho kamarád. Aspoň to tak z okna vypadá.“

Katrin Gallenová vyskočí z postele a nedůvěřivě vyhlíží k brance. Skutečně.

Máma ani v nejmenším nepřeháněla.

Na chodníku před domem postávají Dany Webster a její bratr Roos a o něčem důležitém vedou živý rozhovor.

„Ten brácha se doslova překonává,“ šeptá si Katrin. „Jako by to ani nebyl on.“

„Co máš proti Roosovi?“ zeptá se matka.

„Nic, mami, fakticky. A teď už jdi. Musím to tady rychle uklidit a trochu se upravit. Vidíš přece, že nemám moc času.“

„Ten chlapec snad přišel za tebou?“ ozve se nejistě matka. „Netušila jsem. Vždyť to vypadalo, že je to Roosův kamarád... To bys mi ovšem o něm musela něco říct, abych získala alespoň mlhavou představu o tom, s kým se stýkáš.“

„Mami, fakticky seš vedle. Zmírní,“ ozve se zaskočená Katrin. „Pochopitelně je to Roosův kámoš. Vždyť já ho vlastně vůbec neznám. Nemám s ním prostě nic společného. Jenže musíš uznat, že kdyby ti dva spolu někam vyrazili, třeba jen se trochu porozhlédnout po městě, mohl by mě Roos vzít s sebou. Prostě se domnívám, že pokud u toho bude můj bratr, ani já bych tam přece nemusela chybět. Jak jinak se mám seznámit s prostředím, ve kterém prožiju několik následujících desetiletí? Uznej, že mám pravdu. A neplet' se mi tady, prosím tě, víš, že když spěchám, bejvám někdy dost nervózní...“

Skoro vystrčí mámu ze dveří.

Nikdo nemá ani ponětí, co Katrin musí stihnout v několika málo vteřinách.

Ustlat, trochu uklidit.

Nezapomenout na základní ranní hygienu.

Znovu se kouknout oknem, zda Dany Webster náhodou neodešel, zatímco ona tady zbůhdarma marnila čas řešením rodinných záležitostí.

Sláva, Dany pořád ještě neodchází.

A z toho, jak často obrací pohled k jejich domu Katrin usuzuje, že zřejmě nemá v úmyslu odejít dříve, než se dočká.

Katrin si pomyslí, že by snadno uhádla, na co ten okouzující tmavovlasý kluk čeká. Jenže se bojí, že kdyby to vyslovila, to něžné kouzlo by ztratilo svoji moc.

Tak, ještě kapánek přibarvit oční stíny.

Možná by to chtělo i tu nafialovělou rtěnku.

S vlasy toho bohužel moc nenadělá.

V každé své podobě a tvaru se zcela neodvolatelně podobají krátkému a jednoduchému účesu Roose Gallena.

Z dalších nepatrných detailů, jimiž se oba sourozenci rozlišují, musí ale Dany bezpečně poznat, že všechny ty půvaby jsou nesporně pravé. A navíc holčičí.

Tak.

Konečně.

Ještě naladit ten úsměv, který se jí v posledních dnech tolik málo daří.

„Koho to nevidím?“ volá Katrin, když chodníkem od verandy přichází k brance.

Za ní Roos a Dany, oba se tváří, že jejich řeč se týká velmi důležitých záležitostí.

„Roosi, to je přece náš přítel Dany Webster! Proč jsi mě taky nezavola? Nechal bys mě sedět uvnitř domu, zatímco ty se tady skvěle bavíš. No řekni, Dany, můžu já mu tohle vlastně odpustit?“

Katrinin hlas zapůsobí jako magnet, přitahující vše živé.

Dany Webster učiní bleskový pohyb hlavou a jeho pohled nevěřičně spočine na tváři přicházející dívky.

„Měl jsem... cestu kolem,“ vysvětluje poněkud zajímavě Dany. „Myslel jsem si, přemýšlel jsem... zdálo se mi...“

Katrin vyjde před dům a podá Danymu ruku. Cítí, jak je jeho dlaň chvějivá a nejistá. Katrin to silně zalichotí.

Má ráda, když se klukům, co trochu vypadají k světu, stává v její

blízkosti totéž, co Danymu. Naplňuje ji to pocitem, že něco podobného musí zmateně a tiše probíhat i uvnitř její bytosti.

Ví, že úsměv v téhle chvíli plně nahradí slova vysvětlení.

„Tak jsem poručila slunci, aby trochu zasvítilo,“ vtipkuje Katrin. „Dany, doufám, že to stačí k tomu, aby sis nás dva znovu nespletl.“

„Byl to... trapnej omyl,“ připouští Dany Webster. „Na vlastní oči přece vidím, že seš bezvadná holka.“

„Jenom nepřeháněť,“ ozve se Roos, kterého ti dva poněkud zanedbávají. „Všechno, co se třpytí, nemusí bejt ze zlata. I moje sestřička občas bejvá hubatá. Ale jenom někdy. Nanejvýš sedmkrát do týdne. Zbytek dní je to s ní už k vydržení.“

„Nechrne starý hříchy,“ řekne Katrin. „Stejně, když budeme chtít, nikdo nás nerozezná. Stačí se podobně oblíct a něco maličko udělat s hlasem. No a trochu zamaskovat, že Roos fakticky nocí o pár čísel větší boty než já. Potom je beznadějný přemejšlet o tom, kdo z nás je holka a kdo kluk.“

„Můžou ovšem nastat situace, kdy se na ten rozdíl přijde hned a napoprvé,“ šňouchne si do Katrin a Danyho Roos. „To třeba dva jsou spolu někde, kde nepotřebují třetího, a otázka je vyřešena, než bys řekl švec. Stačí jeden dotek. Nebo třeba...“

„Ušetři nás těch detailů, brácho,“ ozve se Katrin. „To bysme se za chvilku dostali, já ani nevím kam. Spíš by mě zajímalo, co má tady Dany pro nás novýho. Jestli třeba nespadla škola, do který máme chodit, nebo se možná přihodila jiná živelná katastrofa.“

„No,“ váhá Dany. „Zdá se, že naše škola je z pevnýho materiálu a tenhle nápor v podobě dvou nových studentů vydrží. Vlastně ani není moc daleko. Nevím, třeba budete jezdit vlastním fářem. Já mám teda radši místní dopravu. Je to daleko romantičtější.“

„Taky si nepotrpím na snobský efekty,“ souhlasí Katrin. „Myslím, že na ně mám dost času potom, až se závratným tempem rozletí má kariéra. Jenže jak se znám, tak to zase tak brzy nebude. V zásadě nepospíchám s tím, abych se během krátkýho času ocitla mezi horními deseti tisícovkama.“

„Ovšem, Katrin je velmi skromná,“ vysvětluje Roos. „A přitom dělá z nouze ctnost. Zatím je to tak, že na to nemáme.“

„Tak nevím, bratře, proč ses rozhodl brát Danymu iluzi, že jsme

bohatší než on. Tím u něj nutně ztrácíme veškerý kouzlo. Najednou jsme se pro něj stali obyčejnými přivandrovalci.“

„Neobyčejní,“ nesouhlasí Dany. „A počítám s tím, že tak by to mohlo zůstat. Já bych aspoň byl rád.“

Úsměv Katrin je k nezaplacení.

Taková hřejivá jiskřička, která se propálí až pod kůži.

Něžný sen, který by si Dany nejraději odnesl s sebou domů.

Dveře na verandě se otevrou.

„Katrin!“ ozve se matka. „Nechej chlapce, ať si to v klidu dopovídají a pojd' mi pomoci s úklidem. Taky je třeba jít něco nakoupit a uvařit. Tak pojd' a nezdržuj je. Ostatně Roos by si také mohl najít chvilku a přiložit pomocnou ruku. Za okamžik vás čekám oba.“

„Smůla,“ vysvětluje se smíchem Katrin. „Zase nepřišla služebná. Potom musíme odříct všechno sami.“

Dany se usměje: „Rozumím. U nás jsme na tom stejně.“

Všichni tři se rozesmějí.

Jak se zdá, mohli by si rozumět.

Dany Webster se loudá domů a Katrin s Roosem jen neochotně přicházejí vyplnit matčina přání.

Zvláště Katrin se to teď ale vůbec nehodí.

Přesto uznávají, že jejich pomoc je nutná.

Zbytek dne uteče téměř nepozorovaně. Když se k večeru pan Wrigly vrátí z práce, vidí, že Katrin sedí na schodech.

„Copak, Katrin? Přihodilo se snad něco?“

Katrin vstane a tiše řekne: „Moc se omlouvám za ten včerejšek. Nemyslela jsem to tak.“

David Wrigly se na ni usměje.

Katrin rozhodně není zlá. Nezdá se, že by s ní měly být nějaké potíže.

Jdou dovnitř.

A Katrin potom dostane nápad.

„Já... Docela určitě bych se cejtila líp, kdybych pořádně poznala tenhle dům. Myslím tím, co kde je, kam můžu a kam ne, jestli se smím třeba kouknout z pudy vikýřem, nebo tak. Prostě, abych neměla nějaký dojem, že tady mám něco zakázaný.“

„Katrin, to přece nejde,“ nesouhlasí matka. „Nemusíš být tak zvědavá, abys musela být všude, třeba i tam, kde nemáš co pohledávat. To je prostě nemožné.“

„Myslím, že Katrin dokonale rozumím,“ zastane se dívky pan Wrigly. „Určitě nemá v úmyslu potloukat se v místnostech, v nichž by mohla narušit něčí soukromí. Domnívám se, že všechno je určitým způsobem dáno. V tomhle domě má každý svůj kout, kde v případě potřeby může být sám se sebou. Katrin má nepochybně na mysli místnosti, které jsou méně používané a kam může každý z nás kdykoli vejít. Nejsem proti tomu, aby třeba z pouhé zvědavosti nahlédla všude, kde jí to bude připadat zajímavé.“

„Tak nějak jsem o tom uvažovala,“ přiznává Katrin. „Nic jinýho v tom vážně není.“

„Takže máme po problému,“ uzavírá pan Wrigly. „Abych nezapomněl, Katrin. Kdyby ses nemohla někam dostat, starý svazek klíčů visí ve spodní komoře na věšáku. Pokaždé je ale vrat' zpátky. Většinou totiž od nich nemám duplikáty a nerad bych pořizoval nové zámky.“

Katrin přikývne.

Sotva ukončí svůj rozhovor s panem Wriglym, zamíří do komory v přízemí domu. Pan Wrigly mluvil pravdu.

Svazek starých klíčů skutečně visí na věšáku pod pláštěm do deště. Katrin po nich sáhne rozechvělou rukou.

Není přece možný, aby tenhle dům byl docela bez tajemství, pomyslí si. Podle nočních zvuků se dá usuzovat, že půda skutečně stojí za podrobnější prozkoumání.

Běží po schodech nahoru.

Potom se zastaví před pevnými, širokými dveřmi. Vsune do jejich zámku jeden z klíčů. Zvláštní.

Sice to jde ztěžka, ale západka zámku povolí hned napoprvé.

„Hlavně nezpanikařit,“ šeptá si Katrin. „Jenom klid. Teď hezky otevřeš dveře a budeš v tom ráji, do kterýho ti až doposud nedovolili vejít. Bude to báječný, uvidíš, holka. Dovedeš si představit bráchovu závist, až mu oznámíš, co zajímavých věcí se tu válí v prachu?“

Katrin vstupuje dovnitř.

Už z prvního pohledu je zřejmé, že nikdo z živých sem už dlouho

nevstoupil.

Do obličejů jí zavlaží chuchvalce pavučin, dotěrných jak netopýří křídla. Dech podráždí závan prachu a nános zatuchlých pachů.

Katrin se nerozhodně zastaví.

To váhání však trvá pouhý okamžik.

Přišla sem přece proto, aby to tady pečlivě prohlédla.

Prach, pavučiny a špatný vzduch – to přece odjakživa patří ke starým, nevětraným půdám.

Prohlíží si důmyslnou konstrukci vytvořenou z prken a trámů.

Půda? Možná.

Spíše však rozlehlá podkrovní místnost, zaplněná starým nábytkem a hromadami nepotřebných věcí.

„Tady by to jednou chtělo jarní úklid,“ zapřemýšlí si nahlas Katrin. „Tak vážně nevím, jestli risknout, že budu pěkně zvalená, nebo radši s tou exkurzí počkat, až budu mít vhodnější oblečení. Taky bych mohla...“

Dívka zpozorní.

Na schodech vedoucích k půdě se ozvou pomalé kroky. Katrin neví, kdo by to mohl být. Snad pan Wrigly. Nebo také ne.

Možná někdo úplně jiný, kdo sem vůbec nepatří, mihne se jí hlavou.

Tiše, neslyšně zamkne zevnitř.

Nemusí přece nikomu dávat najevo, že se vydala na půdu hned poté, co získala povolení k volnému pohybu po všech vhodných prostorách tohoto starého domu.

Nikdo nemusí vědět, jak moc je Katrin nedočkavá.

Krčí se za dveřmi, ani nedýchá.

Kroky na schodech se přibližují.

Přisahalaby, že téměř cítí blízkost jeho těla.

Katrin se po špičkách vzdaluje ode dveří a opatrně vklouzne do široké šatní skříně.

Zvláštní.

Panty ani neskřípnu. Tím lépe. Alespoň ji neprozradí.

Celá se schová do starých kabátů, které visí na ramínkách. Uvědomuje si, jak příliš jsou cítit časem, po který jsou vězněny ve skříně.

„Katrín?“ ozve se opatrně z chodbičky před dveřmi. „Mohla bys na chvíli dolů?“

Katrín je celá napjatá.

Je to přesně tak, jak se domnívala.

Pan Wrigly.

Jako by si teprve dodatečně uvědomil, že dovolil Katrín něco, co vlastně nechtěl. Katrín mlčí.

Hlas přede dveřmi ještě několikrát vysloví její jméno a potom zmizí i s kroky, které se vzdalují.

Ještě malý okamžik Katrín vyčkává se zatajeným dechem.

Nemá žádnou představu o tom, proč cítí uje strach.

Sama se přece už předtím přesvědčila o tom, že pokud jsou dveře na půdu zamčeny, dokonale ji chrání před nebezpečím zvenčí.

Katrín ví, že se vlastně nemá čeho bát.

Konečně vydechne úlevou.

Srdce, které se před malou chvílí ozývalo až někde v krku, je zase na svém místě. I když dosud poněkud vyplašené.

Zpočátku si ani nepovšimne, že její vydechnutí si vytváří jakousi nepřírozenou ozvěnu.

Jako když se někdo neuměle snaží napodobit tvůj vlastní stín.

A potom to uslyší znovu.

Jenže tohle už přece nemůže bejt ozvěna, pomyslí si Katrín. Jsem prostě nemožná. Už vidím záhady i tam, kde nejsou.

Ještě jednou se ozve tiché vydechnutí.

A pak zasténání, jehož původ je pro Katrín absolutně nevysvětlitelný.

Zoufalé vzdechnutí, které připomíná poslední tichý výkřik umírajícího.

Katrín je přesvědčena o tom, že tyhle podivné zvuky vycházejí právě ze skříně, kterou si zvolila za svůj úkryt.

Bleskově se vyřítí k uzamčeným dveřím a hledá správný klíč.

Je to k zlosti.

Právě teď, kdy se potřebuje co nejrychleji dostat z téhle vzdychající půdy, není ten pravý k nalezení. Konečně.

Za chvíličku už to bude mít všechno za sebou.

V duchu si přísahá, že sem už nikdy nevkročí. I kdyby se v ní

zvědavost měla usídlit natrvalo. I kdyby nemohla spát pro samé výčitky, že záhadám je třeba přicházet na kloub.

Zasune klíč do zámku, ale jde to těžce.

Jako by existovalo něco, co se jí snaží zabránit v odchodu z půdy.

Čelo se jí orosí potem. Znovu jí v zádech sedí ten strach, který ji přepadl tam ve skříni. A Katrin ví, že ji opustí teprve potom, co za ní zaklapnou tyhle staré dveře.

Konečně.

Už zamyká z druhé strany.

Tajemných vzdechů se však nezbaví. Pořád jsou kolem ní. I ve chvíli, kdy v komoře vrací klíče na své místo.

V.

SOUSEDÉ Z JEDNÉ ULICE

„Táta býval bezvadnej chlap,“ opakuje si stále dokola Roos. Sedí ve svém pokoji a neustále mu na jazyk přicházejí ta slova, která sice mají velikou sílu, ale nic z toho, co bylo, už nevrátí.

„Bezvadnej...“ šeptá. „Nojo. Ale jak mu vlastně můžu odpustit, že si klidně umřel a na nás se vykašlal. To se přece nedělá. To nejde, aby jenom tak skončilo všechno, co kdysi bejvalo hezký.“

Kdysi.

Už je to deset, spíš dvanáct let.

„To to máma vydržela ještě dost dlouho,“ napadne mu.

Pečlivě prohlíží fotografii, která se už dávno stala jeho majetkem. Je na ní jeho táta.

Skoro mu připadá, že si ještě pamatuje jeho hlas.

Možná i dotek té utkvělé vzpomínky cítí jako živý a velmi hmatatelný.

Jen poněkud trpký.

Znovu se zadívá na tátovu fotografii.

Katrin a Roos se podobají spíše matce. Obličej i vlasy mají určitě po ní. Roosovi zůstaly i její oči, zbarvené do sametové hnědi.

Jasná modř pod víčky ve tváři Katrin je možná už to jediné, co zbylo po tátovi.

Roos se přemítavě zahledí na fotografii.

Táta.

Vlastně už zůstalo jenom tohle slovo, které časem ztratilo svůj význam.

V Roosových představách zůstává stejný, jaký byl tenkrát před

lety.

Mladý, sympatický a odvážný muž, jehož osudem byly expediční výpravy za účelem podrobnějšího prozkoumání málo obydlených území.

Možná sto bylo těch výprav, jež se vydávaly do neznáma.

A v každé z nich musel být Roosův táta.

Z té sté a první se už živý nevrátil. A co tenkrát zbylo z jeho těla, to už dávno skryla zem.

„Je to všechno hloupý,“ zašeptá Roos. „Ale jestli byl vážně tak dobrý chlap, jak vždycky říkala máma, tak tohle nám dělat nemusel. Radši měl ještě žít. Jako by nevěděl, jak moc nám všem teď bude scházet.“

Při té vzpomínce je mu nesmírně úzko.

Potom se mu zdá, jako by ucítil letmý chladivý dotek.

Po zádech přejde mráz.

Najednou se dveře jeho pokoje rozletí a dovnitř vběhne roztřesená Katrin. „Ve skříni na půdě někdo je!“ vyhrkne.

„Schoval se tam tak, že vůbec není vidět. A děsně funí a heká. Jenže nemluví.“

„Já vím,“ chce jí pozlobit Roos. „A potom jsi mu dala pusu a najednou tu byl ošklivej žabák, ze kterýho se už možná zejtra stane krásnej princ.“

„Jen se směj,“ nevzdává se Katrin. „Stejně tam někdo je. V životě už tam sama nepůjdu. Jedině s tebou. Musíme přece zjistit, co v tý skříni vlastně je.“

„Nevím. Možná. Třeba zítra,“ neochotně řekne Roos.

„Máš strach?“ chce vědět Katrin. „Nedivila bych se ti. Po tom, co jsem tam zažila, bych se vůbec nedivila. Seš zkrátka rozumnej. Proč se hrnout do něčeho neznámýho?“

„Prostě nemám náladu,“ přizná Roos. „Necháme to na pak, jo?“

„Jak myslíš,“ řekne otráveně Katrin. „Ale stejně jsi mě zklamal. Já jsem tak zvědavá, co tam může bejt, že snad dnes v noci ani neusnu.“

„Ale usneš,“ odporuje sestře Roos. „Dokonce si myslím, že když se na to pořádně vospíme, pude nám to líp od ruky. Takže – hezky si na tu výpravu odpočiň. Pokud tam nějaká příšerka bydlí, určitě se nám zejtra ukáže.“

„Ale nebudeme čekat do večera,“ klade si podmínku Katrin. „Zapravý by mohlo bejt na tu věc špatně vidět. A potom – cítím se bezpečnějc, když je vidět aspoň na pár kroků.“

„No jo,“ zabručí Roos. „Nic se neboj, však se dočkáš.“ Brzy dopoledne příštího dne se u dveří ozval zvuk zvonku.

Když Katrin Gallenová vykoukla z verandy k brance, uviděla tam Danyho Webstera.

Potěšilo ji, že si Dany našel čas a přišel se podívat.

Katrin by možná k brance i běžela. Jenže pak si řekla, že za žádnou cenu nebude tomu klukovi nadbíhat.

Nejdřív by se přece měl projevit on sám.

A Katrin by si měla udělat dostatek času k přemýšlení nad tím, zda projevy jeho zájmu přehlížet či nikoli.

Snad proto se teď její krok zdál poněkud váhavý.

Kluk by neměl za žádnou cenu poznat, že holce na něm záleží.

„Dlouho jsem tě neviděl,“ přiznal se Dany, když se Katrin konečně doloudala k brance.

„Já vím,“ popíchl ho Katrin. „Určitě nejmíň celou noc. A taky pár hodin dnešního rána. Tobě se to zdá hodně?“

„Asi bude hezky,“ neodpověděl na její narážku Dany. „Znám tady kousek senzační místočko. Takový malý údolí. A řekl bych, že se tam můžou dít divný věci. Klidně to můžu odpřísáhnout. Vezmu tě tam s sebou, když budeš chtít.“

„Možná,“ rozmýšlí se Katrin. „Pro mýho bráchu to pozvání samosebou platí taky, ne?“

„No –“ znejistí Dany. „Ovšem, proč by ne. Když na tom trváš. Anebo by mohl jít s náma někdy později. Nejdřív by ses ty sama mohla přesvědčit, jestli to bude stát za to. Ale myslím si, že se tam vážně někdy dějou divný věci.“

Taky bych ti možná mohla někdy ukázat něco tajemnýho, málem se prořekla Katrin.

To ne, pomyslela si. Vždyť vlastně ještě ani nevím, jak to s tou půdou vlastně je. A pak, proč bych si měla právě před tímhle klukem trhnout ostudu.

Ostatně, není jisté, zda by to pan Wrigly dovolil.

Bezpochyby svůj dům střeží jako posvátné místo, kam je cizím

vstup přísně zakázán.

Celý ten nápad je vlastně hloupost.

Katrin právě přemýšlela, jak to zamluvit, když chodníkem uviděla přicházet neznámou rusovlásku. Blížila se k nim právě ve chvíli, kdy verandou proběhl Roos a mířil ke Katrin a Danymu.

„Rád tě vidím, Dany,“ řekl Roos. „Ta pěkná holka jde určitě za mnou. Nebo snad ne?“

Katrin Gallenová se v duchu musela pousmát.

Roos to samozřejmě jako už tolikrát přehání.

Ta dívka měla téměř dokonalou postavu a vyzařovalo z ní sebevědomí nejméně na deset metrů. A vůbec se nezdálo, že by právě Roos měl být tím, k němuž míří její kroky.

Můj bratr se velice ošklivě mylí, prolétlo hlavou Katrin Gallenové. Ta fajnovka se tady ani nezastaví. Potom otevřela oči dokořán.

To bylo přesně v tom okamžiku, kdy ta sebevědomá kráska přišla k jejich plotu a oslovila Danyho Webstera: „Hezkej den, Dany, co? Bavíš se?“

„To je Katrin a Roos,“ vysvětluje rozpačitě Dany Webster.

„Jmenuju se Roos Gallen a podle všeho budeme spolu s Danym navštěvovat stejnou třídu na zdejší střední škole,“ ujímá se slova Roos. „Ovšem po prázdninách.“

„Ovšem,“ usmívá se dívka s mahagonovými vlasy. „Nejdřív si ale budeme muset počkat, až definitivně skončí prázdniny. Nepochybně se tam uvidíme.“

„Promiňte,“ omlouvá se Dany. „Tohle je Gitty Niedersová. Řekl bych, že možná moje nejlepší kamarádka.“

Gitty obejme Danyho kolem krku.

Přitom jí neujde, že v očích Katrin Gallenové blýskne rozzlobený plamínek.

To Gitty vyprovokuje k tomu, že dá Danymu pusku na čelo.

„No tak, Gitty,“ brání se Dany. Když se mu podaří vymanit se z objetí rusovlásky, chvíli mu trvá, než si uspořádá myšlenky.

„Tohle mi dělá pokaždý,“ vysvětluje Gitty. „Já nevím, jakoby se za mě styděl. Nebo si snad myslíš, Roosí, že jsem nějaká ošklivka?“ obrátí se Gitty k Roosovi.

Roos zavrtí hlavou.

Najednou neví, co by na tuhle otázku odpověděl.

Ani Katrin v té chvíli nechápe, v jakém vztahu vlastně Gitty a Dany jsou. Tohle poznání ji přiměje k tomu, že její zájem o Danyho poněkud ochladne.

Chtělo by to více taktu, Dany Webstere, pomyslí si Katrin. To se přece nedělá, snažit se zapůsobit na holku, kterou sotva znáš, a přitom se před jejím očima muchlat s kdovíjakou dívkou, která ani náhodou nepřesvědčuje o tom, že by byla nesmělá.

„Já už musím,“ konečně se ozve Katrin. „Máme doma ještě plno práce. Doufám, Roosí, že jsi nezapomněl na naši včerejší domluvu. Ostatně, je to tvá věc, jestli chceš bejt tak hloupej a dělat jim tady třetího. Já osobně mám k sobě víc úcty, než si myslíš.“

„Taky nemám čas,“ omlouvá se Roos a jeho oči zabloudí k tváři Gitty Niedersové.

Neobjevuje se v ní jediný náznak čehosi, co by svědčilo o určitých rozpacích.

Zato Dany Webster připomíná vychladlý kotel, z něhož ušla pára.

Roos se otočí a odchází za Katrin.

Dohoní ji teprve na verandě.

Když se ohlédne k brance, vidí, že Dany a Gitty odcházejí. Spolu.

„Ať si jdou,“ řekne Katrin. „Nezapomeň, že ta nejdůležitější věc se pro nás dva dnes skrývá na půdě. Představ si, že bysme tam objevili něco záhadného. Něco, co by nám všichni kluci a holky záviděli.“

„Tak jo,“ souhlasí Roos.

Ještě pořád má před sebou tvář Gitty Niedersové. „Máš klíče?“

„Za chvíli jsem tady s nima,“ odpoví Katrin. „Když jsem se vracela z první výpravy, dala jsem je zpátky do komory.“

„Tak sebou hod,“ popohání ji Roos.

Najednou má pocit, jako by na nic nebyl čas.

Jako by mu všechno, co stojí za to a co má svoji cenu, protékalo mezi prsty.

Roos pocíťuje neurčitou nervozitu. „Počkám tě u půdy,“ volá na Katrin, která mezitím odběhla pro klíče.

Čeká jenom malou chvíli.

Konečně se přihítí Katrin. V očích plno dychtivosti, jako by se už nemohla dočkat rozřešení té záhady, s níž se setkala minulého dne.

Nikdy nepochybovala o tom, že každá půda skrývá velké tajemství, které musí být jednoho dne odhaleno.

S Roosovou pomocí se jí to podaří. „Tak dělej,“ naléhá Roos. „Dej mi ty klíče, ať to zkusím otevřít.“

Katrin podá bratrovi svazek klíčů. Některé z nich jsou pořádně zrezivělé a Roos nepochybuje o tom, že už dávno s nimi nikdo žádný zámek neodmykal.

Zkouší nejdříve ty z nich, které se zdají být použitelnější.

„Hloupost,“ ozve se po chvíli lopotění. „Klíč od půdy tady prostě není. Zase tě pan Wrigly pěkně napálil.“

Pak se znova pokouší vměstnat klíče do otvoru v zámku.

Pomalů, jeden klíč za druhým.

Nic.

Stará půda je v té chvíli jako nedobytný hrad, který již nikdy nevydá své tajemství.

„Ukaž přece,“ řekne netrpělivě Katrin. „Jsou prostě věci, na který jsou holky jako dělaný. Například odemykání starejch zámků.“

Roos chvíli přihlíží, jak Katrin zápolí s klíči.

Po dalších několika málo minutách už bezpečně ví, že se Katrin pokouší o něco, co není lidskými silami uskutečnitelné.

„Vzdej to, sestřičko,“ řekne potom. „Nech si zajít chutě. Tenhle dům nám vydá své tajemství jedině v tom případě, že se nám podaří rozbít zámek. A na to dnes nemáme ani příležitost, ani potřebný nářadí. Takže – možná příště.“

Jdou po schodech dolů. Katrin nedůvěřivě ohmatává a prohlíží svazek klíčů. Je úplně stejný, jako když ho věšela zpátky do komory. Zvláštní. Proč tedy zámek nejde odemknout?

„Někdy mi vážně připadáš trochu praštěná,“ přemýšlí Roos nahlas, když scházejí po schodišti. „Ale třeba za to ani nemůžeš. Stává se to přece i v lepších rodinách.“

„Vím, že mě teď možná považuješ za mentálně málo vyvinutou,“ brání se Katrin. „Já ale bezpečně vím, že právě tyhle klíče jsem měla v ruce, když jsem tu půdu včera odemykala.“

A teď se najednou ani jeden z nich nehodí. No řekni, je to

normální?“

„Nevím,“ řekne Roos. „Ale příště si sestřičko už radši nevyvejšlej. Prostě to v sobě překonej. A taky bych ti neradil, abys příliš strkala nosánek do věcí, který má pan Wrigly pěkně pod zámek. Mohlo by ti ho něco skřípnout.“

Katrin už ale raději mlčí.

Tolik se těšila, že spolu s Roosem přijdou té záhadě na kloub. Jenže to nějak nevyšlo.

Vůbec ale nechápe, kam se poděl klíč, kterým minulého dne odemykala.

VI.

POKLAD NA PŮDĚ

Roos na tu zamotanou příhodu s klíčem od půdy zapomněl docela brzy.

Je pravda, že ani on by nebyl proti tomu, aby spolu s Katrin odhalili nějaké velké tajemství, jenže v tuhle chvíli už mu hlavou vířily úplně jiné myšlenky.

Čert vem záhadné noční zvuky nad jejich hlavami.

Stejně jde ve většině případů o věci, které jsou logicky zdůvodnitelné. Žádné neznámo přesahující hranice lidského chápání neexistuje, pokud se do toho nezamotá působení jiného individua.

„Tím hůř, jestli tou všezničující silou je provokující pohled jedny neznámý holky,“ bručel si jen tak pro sebe Roos. „Třeba taková ta – jak to vlastně říkal Dany? – Gitty Niedersová. Chovala se k Danymu, jako by na něj měla nějaký majetnický právo. Nebo to bylo obráceně?“

Roos Gallen si najednou nemohl ujasnit, kdo z těch dvou mu víc vadí. Zda Dany Webster, protože Gitty k němu chová vztah zcela vzdálený antipatii, či samotná Gitty Niedersová, která tak okatě přede všemi demonstruje skutečnost, že mezi přátelstvím a něčím větším, co by se třeba mohlo podobat zamilovanosti, je až příliš tenká hranice. Musí teď na to pořád myslet.

Marně přemýšlí nad tím, co Danyho a Gitty tak úzce spojuje.

Podle Roose je Gitty velmi přitažlivá a on by si mohl pokládat za čest, kdyby u ní měl úspěch. Stejně to Roos nechápe.

Přece se jasně ukázalo, že Dany Webster začíná pokukovat po Katrin. Proč by měl tedy mít zájem o tu holku, jejíž vlasy tak

provokujícím leskem září ve slunci?

Roos ví, že by se třpytily i pod nebem plným temných mraků.

To světlo je v nich, ne ve slunci.

Ten letný polibek na Danyho čele, který tak zčistajasna přilétl od Gittiných úst, pálí Roose v myšlenkách jako žhavý uhlík.

Potom si vzpomene na Katrin. Je mu jí líto.

Také určitě nepředpokládala, že ti dva se budou před jejíma očima chovat takovým způsobem. Docela jistě jí to nebylo příjemné.

„Tak,“ řekne si Roos. „A všechno to, co začalo setkáním s Danym Websterem a co se zdálo být fajn, je zase pryč. Neodvolatelně a neodvratně. Prostě šlus, amen, hotovo. Ale není přeci možný, abysme si v tomhle podělaným městě nenašli žádný kamarády. To se mi nechce věřit ani náhodou.“

Myšlenky Roose Gallena se točí a vracejí, jako by je popoháněl obrovitý větrný mlýn.

Jediná z nich však nenachází kloudnou odpověď.

Ani Katrin na tom není o mnoho lépe.

Sotva se smíří s tím, že výprava na půdu se díky jakési nepředvídané maličkosti nevydařila, vzpomene si na dnešní dopoledne.

Bůhvíproč znovu myslí na to, že Dany Webster se k té neznámé rusovlásce choval velmi důvěrně.

Rozhodně to v přítomnosti jí, Katrin, nebylo příliš taktní.

Katrin si uvědomuje, že jí takové jednání mrzí. Když se potkali poprvé, měl přece docela jiné oči. Takové – hezké.

Jenom pro ni, pro Katrin Gallenovou.

„Třeba jsem se spletla,“ řekne si tiše a uraženě. „Určitě se mi to jenom zdálo. Prostě se přede mnou vytahoval kluk, kterej je zvyklej, že mu holky samy padají k nohám. A já jsem přehlídla, že nějaká tam ještě leží od dřívějšíka. To by se ti, holka, už nikdy nemělo stávat. Mohlo by to mít pro tebe dost ošklivý následky. Takže si hezky protři oči a koukej, aby až tě příště potká, nepoznal, že ti bylo skoro do breku.“

Potom si Katrin uvědomí, že to všechno mohlo být docela jinak.

Ne, že by chtěla hledat záchrannou brzdu, která by jí pomohla v této tak nepřehledné situaci.

Možná, že se Dany ani ničím neprohřešil.

Spíš to byla Gitty Niedersová, která se chovala tak nemožně.

„Jo. Sama se mu přece pověsila na krk,“ snaží se Katrin promítnout celou situaci. „Můj Dany z toho nakonec vyleze jako bílej beránek bez jediný skvrnky.“

Potom se zarazí.

No ovšem, přivlastňovat si toho kluka by bylo předčasné.

A možná má tisíc dalších neřestí, o kterých ona nemá tušení.

Katrin znovu váhá. Zase už neví, jestli je odpuštění v jejích silách.

Jenže to by měl dost snadný, nápadněji.

Dveře se otevřou a vejde matka. „Myslela jsem, že spíš,“ omlouvá se. „Bylo tady takové ticho.“

„Sedni si ke mně,“ zaprosí Katrin. „Nějak nevím, jestli jsem vůbec šťastná. To stěhování a všechno kolem, já mamí vážně nevím. Asi nebudu spokojená nikdy. A teď si ještě k tomu představ, bejt ženská. To už je úplně na padnutí.“

„Jo,“ řekne matka. „S chlapama to fakticky někdy není k vydržení.“

„Mámo, jak to víš?“ řekne Katrin.

„Nejsem slepá. Každý den tady někdo zvoní. Každý den si s někým povídáš u branky a já vůbec nevím, o čem. A pokaždé je to ten samý.“

„No,“ přitaká Katrin. „Je to divná věc, ale je to tak. Ještě ho ani pořádně neznám a už mi dělá starosti. Mamí, čím to je, že kluci jsou někdy děsně protivní?“

Matka jenom pokrčí rameny a jde na verandu.

Katrin za ní.

Tak tam stojí a dívají se k brance. Právě se vrací domů pan Wrigly. Letný polibek své ženy přejde s podivným mlčením. Pak se na jeho tváři objeví záhadný úsměv. „Tak co zajímavého jsi objevila na půdě, Katrin? Už má dušička pokoj?“

Katrin se zarazí.

Teď se jí zdá, jako by se jí manžel její matky vysmíval. Určitě ví, proč.

Docela jistě ten zatracenej klíč někam schoval, pomysli si.

Katrin pohodí hlavou a bez odpovědi odchází do domu. Zamíří

přímo do pokoje svého bratra.

„Jsem našťvaná jak přesolená treska,“ řekne místo pozdravu. „Zase mi hnul žlučí. On prostě vždycky ví, jak na to.“

„Kdo?“ řekne Roos. „Snad ne Dany Webster?“

„Ále,“ protáhne Katrin. „Náš pan domácí. Zase měl nějaký narážky. Buzeruje mě tak, že si připadám jak podebraná pata. Jsem z něho dočista na větvi. A ty mi ještě připomínej toho experta, co nerozezná holku od kluka. Chceš, aby mě to položilo?“

„Vždyť ono by tě zase něco zvedlo,“ mírní její rozhořčení Roos.

„Spíš nadzvedlo,“ otráveně řekne Katrin. „Ale stejně mi pan Wrigly připomněl, že co se začne, to se taky má dodělat. Takže s tou půdou je to jasný. Dostala jsem totiž nápad, který ti prozradím radši až potom, jestli to vyjde. Setkání s pánem domu mě totiž v téhle chvíli docela inspirovalo.“

Katrin stále nejde z hlavy otázka, kam se poděl klíč od půdy.

Na svazku rozhodně nebyl.

Jinak by ho přece Roos objevil.

Pokud by chtěla věřit tomu, že ani pan Wrigly o něm nemá nejmenšího tušení, pak zbývá jediná možnost.

Znovu prohlédnout komoru, v níž jsou klíče pověšeny.

Katrin odchází z Roosova pokoje a pohvizduje si.

Roos na to všechno zírá s rezervou. Katrin má skutečně někdy zcela originální nápady. V této chvíli však Roos není schopen určit, zda to lze v dané situaci hodnotit kladně. Sám je nesmírně zvědavý, s jakým výsledkem se snahy Katrin o znovuobjevení klíče setkají.

„Ty klíče přece byly stejný,“ mumlá si pro sebe Katrin, když vchází do komory. „A jak je známo, hmota se nikdy neztrácí, ale pouze přeměňuje. Takže tady někde ta věička, kterou jde odemknout půda, musí bejt.“

Vezme do ruky svazek klíčů visících na věšáku.

Znovu si pečlivě prohlédne jeden po druhém.

Náhle jí pod nohama něco cinkne.

Když se sehne, objeví pod svojí botou klíč.

Už nepochybuje o tom, že se bude hodit právě k těm dveřím, které chtějí spolu s Roosem znovu otevřít.

Tolik hledaný klíč je na světě. Patrně se uvolnil z kroužku, když

svazek po své první návštěvě půdy vracela na místo. Spadl dolů, a ona to neslyšela.

Teď ho konečně zase drží v ruce.

Poznala by ho mezi tisíci.

Ve spěchu navlékne klíč zpátky na kroužek a uhání k půdě. Ještě se zastaví, aby zjistila, zda za sebou neslyší něčí kroky. Rozhodně teď nemá v úmyslu se nechat někým překvapit.

Ještě možná Roos. Ten by jí tolik nevadil.

Ale pro ostatní je tohle její počínání tajné.

Bez přístupu veřejnosti. Tak, řekne si Katrin. Aneb kde nejsou čumilové, tam bejvá větší klid pro práci.

Prostě pro každou činnost, která si nevyžaduje publikum.

Nikde nikdo.

Katrin vsune klíč do otvoru v zámku a zajásá. Jde to skoro jako po másle. Pevnost je dobytá.

Tajemství staré půdy, dějství druhé. Představení může začít.

Katrin znovu zamkne dveře a spěchá do Roosova pokoje. „Dělej,“ pobídne bratra. „Tentokrát je to na beton. Žádnej kiks. Prostě stopro. Bezchybný. Úžasný.“

„Nemám zájem,“ brání se Roos. „Zajedno mám jiný starosti, zadruhý nemám na tvý přihlouplý nápady ani pomyšlení, ani dost času. Nezacláněj a hrej si sama.“

Zvláštní.

Katrin se zmůže na mlčenlivý údiv.

Jako by bráchovi docházela šťáva.

Jako by najednou zakrněl jakýmsi pochybným zaklínadlem, které v pouhém okamžiku svede člověka na cestu vedoucí do krajiny dospělosti.

„Trhni si,“ řekne potom nevzrušeně. „Ale omluvy se v tomto roce nepřijímají. Zkrátka umřeš nepoučeněj. Tvá škoda. Budiž.“

Katrin se loudá z Roosova pokoje.

Neucukne, i kdyby prosil.

I kdyby mu bylo kdovíjak líto, že nebyl u toho kolosálního odhalení.

Ani za nic se nenechám ukecat, slibuje si v duchu. Jeho škoda. Katrin je trochu uražená.

Vlastně ji Roos poněkud převezl, když odmítl zúčastnit se téhle výpravy. Jenže Katrin mu dokáže, že se bez něj obejde.

Cestou k půdě se staví ve svém pokoji.

Spolehlivá baterka nebude k zahazení. A také není marný držet v ruce něco pevného, když člověk neví, co na něj čeká, myslí si Katrin.

Uvidíme. Však bude Roos litovat.

Konečně je Katrin u známých dveří.

Znovu se ozve mírné vrznutí, jak klíč obíhá v zámku. Vyndá klíč a schová ho do kapsy. Potom rozsvítí baterku a opatrně strčí do dveří.

Škvírou mezi dveřmi a zárubní prolétne nažloutlý paprsek do zaprášeného prostoru půdy.

Chvilí zůstane viset na pavučinách, spuštěných z nejbližšího trámu. Potom sklouzne k zemi a plíží se dál.

Katrin otevře dveře dokořán. Když konečně vstoupí dovnitř a tiše, aby nedělala žádný hluk, za sebou zavře.

Její kroky jsou opatrné a pomalé.

Připomínají ustrašené dítě, které se blíží k vodní hladině.

Vnímá nebezpečí, které tam hrozí. Má opravdový strach.

A přece postupuje dál a dál, protože zvědavost se jen stěží dá přemoci bázní.

Už je téměř u skříně, která jí před několika málo hodinami posloužila jako skryš před zvuky, které se tehdy ozvaly na schodišti i s jejím jménem.

Zaskřípá to, když se jí snaží otevřít. Ten zvuk jako by byl smluveným signálem pro temný stín, číhající pod letitými krovky.

V místě, kde tma téměř souvisle splývá s šerem, se něco prudce pohne. Katrin tam stačí nasměrovat světlo baterky a pozoruje částčky prachu, tetelící se ve světelných paprscích.

Nenadálý náraz jí vyrazí svítilnu z ruky. Slyší, jak dopadá na podlahu půdy. Potom je kolem jenom šero promísené s tmou. Křečovitě se sehne a nahmatá baterku na zemi. Zkusí ji rozsvítit.

Trochu bliká, ale jinak se zdá, že funguje. Katrin znovu namíří světelný kužel před sebe a couvá ke dveřím.

Nebude tady ani minutu. To rozhodně ne. Kdyby se všechna ta tajemství tady před ní rozevírala jako vějíř z duhových nitek pávího

peří.

Konečně! Už za sebou téměř cítí kliku.

Prásk!

V koutě, kde před malou chvílí zaregistrovala nenadálý pohyb, znovu něco naruší její klid.

Katrin si je téměř jistá, že se tam chystá ke skoku jakási neznámá příšera, která jí usiluje o život.

Dívka se zastaví těsně u dveří a celá se chvěje.

Už je rozhodnutá.

Vypadne odtud co nejrychleji.

Za svými zády nahmatá kliku a vpadne do chodby. Když se pokusí udělat ještě jeden krok, narazí na nějakou pevnou překážku.

Katrin je zmatená.

S tím, že by něco mělo být za ní, vůbec nepočítala.

Vyjekne a prudce vrazí do postavy, která ovšem v žádném případě nemíní uhnout.

Zůstane jako přimražená.

Nesmírný strach ji sevře nehybnou křečí.

Katrin už jenom čeká, co se stane dál. Na to, aby pomýšlela na útěk, je už příliš pozdě. Navíc ani není kam utéct. Bojí se ohlédnout.

„Jen mě neshod ze schodů,“ uslyší za sebou Roosův hlas. „To už bych ti potom asi moc nepomohl.“

Katrin vydechne a nedůvěřivě se otočí.

Třeba je za jejími zády duch, který na sebe vzal Roosovu podobu.

Skutečně, je to Roos.

„Umíš bejt docela nenápadnej,“ řekne s úlevou. „Ale zase tak perfektní to být nemuselo. Kdybych měla umělejš chrup, docela určitě už by si to vykračoval dolů po schodech.“

„Tebe už půda nezajímá?“ zeptá se Roos. „Myslel jsem, že tam máš něco děsně neodkladnýho. Aspoň to tak vypadalo, když jsi mě lákala na tenhle vejlet.“

Katrin se ještě tak docela nevzpamatovala.

Už se jí ale zdá, že vidí a slyší. Strach zvolna ustupuje a ona je zase schopna vnímat a kontrolovat své pocity.

Znovu se zahledí do tváře před sebou.

„No tak, sestřičko,“ uslyší ten tolik známý hlas. „Probud' se, už je

ráno.“

Opře se o něj a ulehčeně vzdychne: „Roosi... Už jsem se bála, že jsem obklíčena duchama. Jeden za dveřma, další na půdě...“

Roos zpočátku na její slova neodpovídá. Pootevřenými dveřmi se snaží proniknout šero půdy. Nic.

Teprve potom zahlédne dva světélkující body a plíživý pohyb před sebou.

„Já vím,“ řekne Roos se smíchem, „tahleta kočka bude určitě ten přízrak, ktorej nám v noci dělá ten strašnej rambajs nad našima hlavama a živí v nás jakýsi obludný představy o neskutečnejch monstrech, který se chystají nás spolknout a předtím ještě rozporcovat na přijatelný kousky. No – snad by to i šlo,“ uvažuje. „Jenže to by nás nejdřív někdo musel proměnit v malý myšky. To bysme potom asi velkou nadějí na záchranu neměli.“

„Obyčejná kočka?“ řekne zklamaně Katrin. „Vidíš. A já měla dojem, že se přiblížila moje poslední hodinka. No jo, kočka. V tom případě je to jasný. Jdeme na to. Kde může bejt to chlupatý strašidlo, nemuselo by bejt už nic jinýho, co by nás mohlo vyděsit. Já už vážně vůbec nemám strach.“

Je to tak prosté.

Z velké záhady se vyklubalo docela neškodné domácí zvíře.

Roos vezme do ruky baterku a vkročí na půdu. Katrin opatrně postupuje za ním, jako by stále ještě nevěřila, že už jí žádné nebezpečí nehrozí.

Prostorná skříň upoutá Roosovu pozornost okamžitě. Když ji otevře, spatří v ní pověšené kabáty a na spodní polici uložené různé součásti oblečení.

„Samý starý krámy,“ řekne Roos s jakýmsi zklamáním. „Nechápu, co by se tady mohlo skrývat za záhadu. Nevím, proč to pan Wrigly skladuje. Mělo by se to spálit. K ničemu jinýmu to rozhodně není.“

„Možná je tam někdo schovanej,“ vzpomene si Katrin na okamžik, kdy jí tahle skříň posloužila jako skrýš. „Nic bych za to nedala, že uvnitř by něco tajemnýho mohlo bejt.“

Roos se nedůvěřivě přehrabuje ve skříni.

Fantazie jeho sestry je bezesporu nekonečná.

Potom jeho ruka nahmátne něco tvrdého. – Něco, co by podle

tvaru mohlo připomínat zbraň.

S údivem vytáhne starou vojenskou pušku. Brzy poté objeví i krabičku s náboji.

„To je teda něco,“ vydechne překvapením. „Tehle poklad bych tady vůbec nečekal!“

Zálibně si prohlíží svůj úlovek, zatímco Katrin pokládá obsah skříně na zaprášenou podlahu.

„Paní móda by si tady rozhodně na svý nepřišla,“ komentuje výsledek svého snažení. „Máš pravdu. Nic, co by stálo za řeč.“

Roos s uspokojením hledí pažbu zbraně.

„To bude Dany mrkat na drát, až se mu s tím pochlubím. Určitě něco takovýho ještě neviděl. Dočista zbledne závistí. Už ho vidím, jak škemrá, abych mu to půjčil do ruky.“

„Dany Webster nebude mít žádnéj důvod k tomu, aby ztratil barvu,“ klidně pronese Katrin. „Protože my mu tu radost neuděláme, aby si na ni mohl třeba jen sáhnout. On si to přece nezaslouží. Naše tajemství může poznat jenom opravdickej kamarád.“

Katrin si přitom vzpomene na Gitty Niedersovou.

Už zase. Pokolikáté.

Nemůže za to. Ta holka jí pěkně hnula žlučí. „Asi máš pravdu,“ souhlasí Roos. Katrin potom vytáhne ze skříně něco, co ji přinutí k úsměvu.

„Koukni se, Roosi, modrej kabát. A k tomu fajnový kalhoty. A ty boty by ti možná taky byly. Jo, a taky je tu klobouk. Takovej přece kdysi nosili vojáci, ne?“

„Ukaž?!“ vytrhne jí věci z ruky bratr. „To je přece vojenská uniforma! A kompletní! To vážně nemá chybu!“

„Počkej přece!“ nedá se odbýt Katrin. „Tohle jsem našla já! Dej mi to. Půjč mi ty věci na chvíli, ať se můžu podívat, jestli to není prožraný molama.“

Katrin si prohlíží uniformu. Není právě nejčistší, ale zdá se, že je docela zachovalá.

„No těbůh,“ řekne Roos. „Taky to mohli aspoň vyprat, než to uložili do skříně. Vypadá to, jako by to leželo někde v oraništi. Jako by ten, kdo ji nosil, se předtím válel na poli.“

„Anebo na bojišti,“ upřesní Katrin. „Třeba ten, kdo to sem ukryl,

přišel tehdy z nějaký války a pak si ji sem schoval. Třeba jako vzpomínku na to, co prožil. Jen mi taky není jasný, proč ji nechal v takovým nepořádku.“

„Pro holku by nemělo bejt těžký, aby zase byla skoro jako nová,“ naznačuje Roos. „Mohla by to pro tebe bejt taky dobrá průprava, aby ses zdokonalila v povinnostech vdaný ženský.“

„V jistých okamžicích nemám na vdávání ani pomyslení,“ ohradila se Katrin. „A potom, já do tohohle neštěstí vážně nepospíchám. Vlastně ani nevím, proč bych tou pradlenkou měla bejt zrovna já.“

„No,“ přemýšlí nahlas Roos. „Možná se s Danym časem udobříte, a potom ti s tím určitě rád pomůže. Ještě není nic ztracený.“

Katrin by se možná měla Roosovým narážkám bránit, ale raději mlčí.

Proč mu má vysvětlovat něco, co by stejně možná nikdy nepochopil.

Raději bude zticha.

Zamyšleně hladí modrý vojenský kabát. Zvláštní.

Jako by z něj vycházelo podivné, hřejivé teplo. Lidské teplo.

Katrin se zachvěje a kolena se jí roztřesou nečekanou slabostí. Potom se s ní zatočí celý svět.

Nedokáže si to vysvětlit.

„Vraťme to zpátky,“ řekne tiše.

Když jsou věci znovu uloženy ve skříní a Roos k ní nepřestává vysílat nic nechápající pohledy, pokusí se o nepřítomný úsměv.

A znova ta slabost.

Téměř stejný pocit, jako když se jí předtím zdálo, že ve skříní slyší něčí dech.

Jako by tím dotekem do ní vstoupil závan dávné smrti.

Nedovede se tomu pocitu ubránit.

Vnímá jen hučení v hlavě a směsici vnitřních hlasů, které jako by ji chtěly před něčím varovat.

Katrin se propadá do tmy a Roos má co dělat, aby ji zachytil.

Řasami přivřených očí proniká oslnivý záblesk.

VII.

VELKÉ POKUŠENÍ

Náhlé vzplanutí ohně.

Bodavá jiskřička výstřelu.

Okamžik, kdy oční zřítelnice perforuje náhlý jas...

Katrin nedokázala přesně rozpoznat, co by to mohlo být. Pocítila v té chvíli náhlou závrať a byla Roosovi nesmírně vděčná za to, že stál v té chvíli tak blízko ní.

Výbuch světla a potom nekonečná tma.

A pak cesta zpátky z dlouhého tunelu, na jehož konci denní jas znovu otevírá závory očních víček.

„Já nevím... co to...“ vydechla. „Bylo to... vážně děsný, brácho,“ řekla Katrin a ještě krátkou chvíli se držela Roose.

Jako by si chtěla vyzkoušet stabilitu toho, na čem stojí. Šlo to.

Věděla, že teď už by se jí nemělo nic stát. „Zavedu tě do pokoje,“ řekl Roos.

„Tak jo,“ souhlasila Katrin. „A prosím tě zamkni, musíme dát klíče zpátky tam, kde byly.“

Když potom sešli dolů, potkali pana Wriglyho. Manžel jejich matky se zdál být něčím rozčilený.

„Je něco v nepořádku?“ zeptal se Roos. „Nebo snad potřebujete s něčím pomoci?“

„Není třeba,“ řekl pan Wrigly. „Jenom jsem vás chtěl požádat, abyste zbytečně nelezli, kam nemáte. Nepotřebuji, aby mi můj dům nakonec spadl na hlavu. Zařídte se prosím podle toho. Snad vám nemusím připomínat, že jsou jisté zásady, které je třeba dodržovat.“

„Prosím?“ nechápal Roos.

„Sami byste se měli dovtípit,“ řekl pan Wrigly. „Přece nechcete, abych vás vodil za ručičku jako malé děti. Abych znovu a znovu vysvětloval, co je správné a co v žádném případě tolerovat nemohu.“

Dívali se za ním, jak míří do svého pokoje.

„Tak jo,“ řekl jenom Roos.

„Otázka je, jestli zrovna my můžeme za to, že se špatně vyspal,“ zašeptala Katrin. „Copak mu asi zase přelítlo přes nos?“

Ten rozhovor jako by jim vzal všechno nadšení. A potom.

Zvláštní nevolnost, která na Katrin padla před malým okamžikem, také Roose neopravňovala k bezstarostným myšlenkám.

Neměl ani zdání, co se jí přihodilo.

„Už jsi v pořádku?“ zeptal se pro jistotu. „Nezavoláme radši pohotovost?“

„Hloupost,“ odmítla jeho nabídku Katrin. „S mým zdravím to vážně nemá nic společného. Prostě se to stalo a hned to zase odešlo. Myslím, že to souvisí spíš s mými pocity.“

„S jakými pocity?“

„Že tam nahoře někdo je. Nebo možná – něco. Nevím. Trochu mě to mate. A pořád mi připadá, jako bysme tady nebyli sami. Jako by nás někdo v jednom kuse sledoval a snažil se nám naznačit, že ví, kdo je skutečným pánem v tomhle baráku.“

„Nepochybně pan Wrigly,“ řekl Roos.

„Kdepak,“ nesouhlasí Katrin. „Je v tom něco jiného. A já jednou bezpečně přijdu na to, co za tím vězí.“

„No, zatím si odpočiň,“ uklidňuje ji Roos. „Jenom jsem chtěl vědět, proč jsi tak zbledla. Ale jestli nechceš, tak mi to vážně nemusíš povídat. Třeba si lehni. Mámě o tom nic neřekneme. Souhlasíš?“

„Zbytečně bysme ji vyplašili,“ řekne Katrin. „Už je to pryč. Ale proč se to stalo, to bych ti vysvětlit neuměla.“

„Nic se neděje,“ uklidňuje ji Roos. „Zatímco se budeš dávat dohromady, ještě to tam okouknu. Potom ti řeknu, jestli jsem přišel na něco nového.“

„V žádném případě,“ nesouhlasí Katrin. „Zapomeň na to. Pokud bysme tam šli, tak jediné zase spolu. Ať tě ani nenapadne podnikat něco bez mého vědomí. Nakonec, s tím nápadem jsem přišla první

já, takže bys to měl respektovat. Nechci, abys mi to tajemství vyfoukl před nosem, zatímco já se budu válet na lůžku. To by přece nebylo vůbec spravedlivý. V životě už bych na tebe nepromluvila.“

„Než mít krásnou, ale němou sestřičku, to tě radši poslechnu,“ nechal se přemluvit Roos. „Když do nebezpečí, tak jedine s tebou.“

„Máš to u mě. Už teď začínám přemejšlet nad tím, čím bych se ti asi nejvíc odvděčila,“ řekne Katrin a odchází do svého pokoje.

Roos chvíli zůstane stát na chodbě. Váhá.

Ostatně, Katrin přece nemusí vědět o každém jeho kroku.

Půjde na půdu. Teď hned. Ta stará puška mu nejde z hlavy.

Jen doufá, že se potom před sestrou neprozradí.

„Asi by na mě byla hodně našťvaná,“ bleskne mu hlavou. „Jenže jsou v životě věci, do kterých holky nemají co mluvit.“

Ono se to řekne, teď hned.

Jenže to by nesměl znát Katrin.

Ta snad umí číst i jeho myšlenky.

Roos se právě vykrádá z chodby, když se otevrou dveře vedoucí do Katrinina pokoje a za jeho zády se ozve nevině vyhlížející věta: „Copak? Ty nevíš, kde máš svůj pokoj?“

„Nejsem na tom tak špatně, abych si to nezapamatoval,“ odsekne Roos a z jeho hlasu je poznat rozčarování nad tím, že plánovaný výlet do staré skříně tímto pádem odpadá.

„Tak co se vlastně děje?“ chce vědět Katrin.

„Jako by se mi zdálo, že někdo venku zvoní,“ zalže Roos a aby Katrin přesvědčil, že to jeho zdání by mohlo být i skutečností, zamíří k verandě. Když otevře a podívá se k brance, neubrání se překvapení.

Venku stojí Dany Webster a chystá se zmáčknout tlačítko zvonku. Když uvidí Roose, zavolá: „Je Katrin doma? Nutně s ní potřebuju mluvit!“

„Hned ti ji pošlu,“ odpoví Roos a houkne dovnitř: „Nějakej tvůj nápadník, Katrin. A prej neodejde dřív, dokud ho neobdaruješ jedním ze svejch skvělejších a neodolatelnejch úsměvů!“

„Ať si jde zvonit k jinejm dveřím,“ ozve se zevnitř. „Nebo že by už zapomněl, jak líbá jeho Gitty?“

Zdá se, že Dany slyší tu odpověď velice dobře. Roosovi to ale nedá, aby na něj křikl: „Není zájem! Prej až sto let po smrti!“

„Jen jí něco vysvětlím,“ nevzdává se Dany. „No tak, Roosí, přimluv se trochu. Je to vážně velký nedorozumění.“

„Katrín!“ znovu se ozve Roosův hlas. „Prej neodejde. Živou nebo mrtvou, ale chce tě! Nemyslíš, že bys to pro Danyho mohla udělat?“

No tak, sestřičko, říká si v duchu. Hní sebou. Popovídej si s ním. A nemusí to bejt ani krátkej rozhovor. Víš, zrovna chci něco podniknout a byl bych moc rád, kdybys u toho nebyla.

Katrín jako by jeho nevyslovenou prosbu vyslyšela.

Za malý okamžik se objeví na verandě a důstojně kráčí k brance.

Nepospíchá.

Dany nesmí mít dojem, že Katrín příběhne, kdykoli on pískne.

Roos netrpělivě vyčkává na verandě. Katrín již stojí u branky a Dany jí o čemsi přesvědčuje. Katrín mu zpočátku nevěnuje patřičnou pozornost, ale pak se přece jen odhodlá jej vyslechnout.

Roos vidí, že všechno je v naprostém pořádku. Když pak uslyší Katrínin smích, s ulehčením vklouzne do domu a pospíchá pro klíče.

Musí to stihnout dříve, než se ti dva domluví.

Když odemyká dveře na půdu, ani se nemůže dočkat. Otevře skříň a vyndá z ní pušku.

Bože, taková nádhera.

Stačí jí trochu naleštit. Bude perfektní.

Zkusí uzávěr.

A také namazat. Jde poněkud ztuha.

Jenom aby ho tady nepřekvapila Katrín. Někdy dovede být příliš energická, když věci nemají takový průběh, jaký by čekala. Roos jen zřídkakdy vyhledává hádky, z nichž by nic nevytěžil.

S Katrín by to neměl snadné.

Překřičela by ho.

Musí se snažit, aby se tu příliš dlouho nezdržel.

Potom ale zapomene na čas. Opře pušku o skříň a začne vytahovat jednotlivé součásti uniformy.

Nejdříve si zkusí kabát. Je sice trochu volnější, ale celkem padne. Potom kalhoty a boty. Široký opasek je zdobený kovovými cvočky.

Tak.

Ještě klobouk.

Když potom znovu vezme do rukou starou vojenskou pušku, ucítí

jakési zachvění. Kdesi pod ním se ozývají zvuky koňských kopyt a podlaha půdy se otřásá vzdálenou kanonádou. Zřetelně slyší výkřiky a vnímá doteky těl, hrnoucích se kolem něho jako nekonečná lavina.

Ozvěna, kterou tlumí nepřetržitá střelba, nese větrem jeho jméno. Nechápe, co to znamená.

Připadá si jako ve filmu. Je součástí děje, který se mu zdá neuvěřitelně konkrétní i neskutečný zároveň.

Náhle má pocit, jako by se mu někdo snažil vyrvat pušku z ruky.

Jako by nějaká podivná a ničím nevysvětlitelná moc chtěla vyjádřit svůj nesouhlas s jeho počínáním. Roos je zmatený.

Rozhodne se neodporovat té síle a s úžasem sleduje, jak stará puška padá k jeho nohám. Na půdě je absolutní klid a Roos přesto cítí silný větrný vír, který mu strhává klobouk z hlavy a nese ho do kouta pod trámy.

Rozhlíží se kolem sebe a hledá toho, kdo mu nechce dovolit, aby se těchto věcí dotýkal.

Půda je ale prázdná.

Zděšeně ze sebe strhává části uniformy.

Jako by ho pálily v rukou.

A potom ty zvuky zmizí.

Nervózními pohyby ukládá uniformu a starou pušku do skříně a rychle zamíří ke dveřím. Roztřesená ruka vsune klíč do zámku a za chvíli se po schodech rozléhají jeho spěšné kroky.

Strnulost jenom zvolna opouští jeho tělo.

Pověsí klíče do komory a zhluboka vydechne.

Když přijde do svého pokoje, zahlédne u branky Danyho a Katrin.

Ještě si povídají.

Snad to byla krátká chvíle.

Roos má dojem, že tolik věcí se v tom nepatrném okamžiku ani nemohlo stát.

VIII.

PODIVNÝ VÍKEND

Katrin později přijde do Roosova pokoje celá rozpačitá. Nikde ani stín po smíchu, který se co chvíli rozléhal před domem, když hovořila s Danym.

„Co ti nasliboval?“ chce vědět Roos, kterého její nálada poněkud deprimuje. „Snad ti neřekl, že si tý Gitty už nebude všimát?“

Roos dobře ví, co povídá.

Tak by to všechno bylo jistě méně problematické. Dany Webster by se plně věnoval Katrin a Roos by si mohl v klidu ověřit, jestli by ta rusovlasá dívka dokázala projevit zájem o jeho maličkost.

Roos nepochyboval o tom, že při troše štěstí by Gitty Niedersovou mohl zaujmout.

„Je to všechno trochu jinak,“ připustí Katrin. Sama si však není jistá, zda se v téhle situaci dokáže vyznat. Zatím je ještě brzy na jakékoliv konkrétnější úvahy.

„Zkrátka tě ukecal,“ pochopí Katrininy vytáčky Roos. „Takže vůbec není jasný, kdo koho převezl. A ty se teď budeš celej večer tvářit jako umučená světice. Až sem přijde příště, tak mu něco povím. Jenže to si do svého památníčku asi nezapíše.“

„Starej se o své záležitosti, jo?“ řekne dotčeně Katrin a tím pokládá tenhle nezajímavý rozhovor za ukončený. „Já teď jdu do svého pokoje a žádám tě důrazně, aby ses nepokoušel objevit nějaký důvod, kvůli kterému bys mě vyrušil. Ber to prostě tak, že své záležitosti si dám do pořádku sama.“

Sotva vezme za kliku, objeví se ve dveřích matka.

A za ní nesměle nakukuje dovnitř pan Wrigly.

„Nerušíme?“ řeknou téměř současně.

„Vůbec ne,“ řekne Roos. Ale v duchu už přemýšlí o důvodu, který zrovna ty dva právě v této chvíli sem přivádí.

Pan Wrigly má nepochybně zase něco na srdci.

S výchovou dospívajících dětí v nově vytvořené rodině se musí začít hned od začátku a hezky důrazně.

„Smíme dovnitř?“ zeptá se pan Wrigly.

Je to vážně pedant, pomyslí si Roos. Zase bude povídat všechny ty nesmysly a přitom se bude tvářit jako svatoušek.

Roos už dávno jeho taktiku prohlédl.

„Jste zváni,“ vybědne je Katrin. „Sice jsem právě na odchodu, ale pro chvíli se snad svět nezboří.“

Pán domu zřejmě ví, o čem bude řeč, prolétne jí hlavou. A my se zase budeme muset tvářit velice chápavě a přijímat jeho poučky s patřičnou pokorou.

No, tu chvíli to snad vydržíme.

„Máme pro vás poněkud nemilou zprávu,“ začne matka. „Budeme vás tady muset nechat dva dny bez dozoru.“

„Ale ještě předtím mě chvíli poslouchejte,“ ozve se hlas pana Wriglyho. „Chci vám sdělit něco, co pro mne nebude příliš příjemné. Jde totiž o to, že...“

A je to tady, pomyslí si Katrin.

Výchovný kurs pro malé nezvedence právě začíná.

Drž se, holka, však ono to přejde.

„... budu nucen od základu změnit své chování vůči vám oběma,“ říká pan Wrigly. „Budu si muset prostě zvyknout na to, že všichni dohromady jsme rodina, a protože mám vaši matku rád a vážím si jí, záleží mi na tom, abychom všichni dobře vycházeli. A ve všem si pomáhali. Pocit, že se tady budete cítit jako doma, bude pro mě to nejlepší, co znám. Slibuji, že už se nestane, abyste z jakéhokoli důvodu nabyli dojmu, že je mezi námi něco v nepořádku. Tak – a teď víte všechno.“

Pan Wrigly si oddechl, jako by právě vlastníma rukama přenesl obrovský balvan.

„To sedí,“ ozval se Roos. „Tohle se přece jenom docela dobře poslouchá.“

Katrin po očku pozorovala, jak máma pana Wriglyho políbila a její tvář zkrásněla spokojeným úsměvem.

„Možná to někdy bude s náma těžký,“ řekla Katrin, aby to nevypadalo, že všechna předsevzetí se dají naplnit už jen tím, že se vysloví. „Ale za pokus to rozhodně stojí.“

„Myslím, že tahle myšlenka není tak zcela neproveditelná,“ konstatovala matka. „Teď bych ale ráda dokončila to, co jsem nakousla. Budete se muset nějakou chvíli obejít bez nás. Doufám, Roosí, že po tu dobu ti Katrin bude vařit nejméně tak dobrá jídla, jako to občas dovedu já. Velmi bych si totiž vyčítala, kdyby naše dvoudenní nepřítomnost v tomhle domě měla vést ke tvé naprosté vyčerpanosti v důsledku nekvalitní stravy.“

„Proboha,“ zděsila se Katrin, „vždyť já dovedu tak akorát čaj a hamburgry!“

„Tak si zkusíš něco jinýho,“ ohradil se Roos. „Každá skvělá kuchařka přece musela nějak začínat. Co se připálí a vyhodí, tím se člověk aspoň neotráví.“

„Moc se netěš,“ trvá na svém Katrin. „Aspoň poznáš, že vhodně zvolená dieta je jednou ze základních podmínek pro dosažení patřičné dlouhověkosti. A navíc neškodí. Takže najedeme na úsporné režim.“

Pan Wrigly se usmál: „Pokud byste se nemohli dohodnout, nabízíme vám společný výlet. Jeden můj přítel si už delší čas přeje poznat moji manželku a já mu konečně slíbil, že o tomto Víkendu nás může očekávat. Jeho dům je dost velký na to, abychom se tam pohodlně vešli. Jediný problém vidím v tom, že Gibsonovi nemají děti, takže byste se ve společnosti nás starších možná necítili právě nejlépe.“

„Stvořím přímo neodolatelný recepty!“ vyhrkla Katrin, aby zažehnala předzvěst víkendu prožitého u kávy a nudných dlouhotrvajících rozhovorů.

„Přísahám, že tentokrát budu jíst dokonce i vařenou rýži!“ podpořil sestru Roos.

„Jak se tak dívám, jste přímo ideální sourozenecký pár,“ ocenil jejich reakci pan Wrigly. „Pokud je to skutečně vaše přání, zůstanete doma. A kdyby se Katrin u plotny přece jenom nevedlo, nemějte

žádné obavy. Zásob tady bude dost, dokonce i pro vaše kamarády, kdybyste si nějaké chtěli pozvat.“

„Davide, to bych raději nezkoušela,“ poněkud strnula matka. „Roos a Katrin – budiž. Co se ale stane, když se tady objeví zcela neznámí mládenci a děvčata, kteří budou odvázaní už jenom z toho, že tenhle dům na nějakou tu chvíli patří pouze jim? Dovedeš si představit tu spoušť, až se vrátíme?“

„Myslím, že našim dětem můžeme věřit,“ uklidnil ji pan Wrigly. „Ostatně se domnívám, že za tu krátkou dobu si zde nestačili najít tolik přátel, aby se za dobu jejich přítomnosti náš dům změnil v ruinu. A pokud jsem si stačil všimnout, nejsou mezi nimi žádní takoví, které bych jim z různých důvodů za přátele nedoporučoval. Všichni jsme přece dospělí, a pokud se na něčem dohodneme, dané slovo dodržíme.“

„Vážně nemusíte mít žádný obavy,“ slibuje Katrin.

V tomhle domě bude až do jejich návratu ticho jako v hrobě.

Katrin je o tom přesvědčena.

Přece nebude tak zoufale nemožná, aby si sem zvala na párty Danyho Webstera.

Kluka, který líbá každou holku na setkání. Také Roos je překvapen.

Tahle příležitost se jen tak nevrátí. Jenže by to chtělo větší přípravu.

Dobrá, možná by to mohl být Dany.

Ale Gitty Niedersová? Vždyť ani neví, jestli by to pozvání přijala. I když...

Mohlo by se říct, že znovu pomohla náhoda. Ovšem pokud lze za náhodu považovat fakt, že Dany Webster nemá očividně na práci nic jiného, než každý den po ránu bloumat kolem branky před jejich domem.

Příštího dne dopoledne hodiny ještě neodbily ani deset, když se znovu objevil. Katrin právě čirou náhodou courala po trávníku před verandou, když koutkem oka zahlédla, jak Dany postává před brankou, zmítán pokušením stisknout tlačítko zvonku.

Schválně se tvářila, že nevidí, jak zápolí s myšlenkou zavolat na ni. Když konečně neodolal, chvíli předstírala, že na ni dolehla

nevyčlepitelná vada sluchu.

Hrála si tak s ním dobrých pár minut, než si uvědomila, že tohle je ta příležitost, na kterou netrpělivě čekala.

Příležitost k tomu, aby Danymu oznámila tu skvělou novinu.

Katrin se pomalu přiblížila k brance a přitom se stále snažila budit dojem, že o přítomnosti Danyho nemá nejmenšího zdání.

„Bezvadnej den,“ šeptala si přitom a znělo to jako zaklínadlo. „Ten otravnej kluk se tady vůbec neukázal a jak se zdá, tohle nebezpečí mi dnes vůbec nehrozí. No co, stejně je dost dotěrněj. A navíc ani není můj typ.“

„Katrin!“ ozvalo se nahlas a zřetelně přímo před ní.

Pokoušela se zahrát překvapení: „Netušila jsem, že jseš tady. Jinak bych se ti už dávno věnovala. Strašně mě to mrzí.“

„Ty asi nic nedovedeš brát vážně,“ zachmuřil se Dany. „Občas se mi to stává,“ připustila dívka. „To je všechno, co mi řekneš?“

„Kluci mají povídat, bavít holku. Takže začni,“ vybídla ho Katrin.

„Já... ty...“ zakoktal Dany.

„Jak výstižné a srozumitelné,“ řekla jedovatě Katrin. „Když jsi s Gitty Niedersovou, býváš pochopitelně výmluvnější. I když při těch vašich hovorech používáte jazyka docela jiným způsobem, než bývá běžné.“

„No tak, Katrin,“ vzpamatoval se Dany. „Kolikrát ti mám vysvětlovat, že je to docela jinak.“

„Chápu. Docela jinak, než jsem viděla na vlastní oči.“

„Je to divný, ale je to tak,“ souhlasil Dany Webster.

Lže.

Pochopitelně zcela bezostyšně a troufale překrucuje skutečnost, problesklo dívčinou myslí. Pak se vzpamatovala.

Nemíní se s tím klukem tady dohadovat. Pozve ho na tu párty a tam se všechno vyjasní. A klidně může vzít s sebou také ji. Tu, o které tvrdí, že jsou jenom přátelé.

„Ty, Dany – přišel bys v sobotu večer? Budeme s Roosem pořádat jake jsi seznamovací večírek. Jen pro zvaný. Takže pochopitelně jseš očekáván ty. A jestliže budeš mít dojem, že bys to tu chvíli bez Gitty nevydržel, můžeš ji vzít s sebou.“

„Gitty Niedersová je mi volná jak sako mýho táty,“ ohradil se

Dany. „Přijdu rád, ale bez ní se docela klidně obejdeme.“

„Neobejdeme. Nene,“ nesouhlasí Katrin. „Ber to třeba tak, že Gitty chce zase pozvat můj brácha.“

„Roos to tak řekl?“ zatvářil se Dany překvapeně.

„Snad ani ne,“ připustila Katrin. „Ale docela určitě to tak myslí. Jemu totiž někdy strašně dlouho trvá, než se konkrétně vyjádří.“

„Aha,“ řekl jenom Dany a tím bylo všechno domluveno. Katrin předpokládala, že sobotní večer může mnohé vyjasnit.

Vlastně ani tolik neriskovala.

Kluků, jako je Dany Webster, přece chodí po světě plno. Kde je psáno, že někteří z nich čirou náhodou nezbyli i pro tohle zatracené město.

A pokud je všechno přesně tak, jak říká Dany, tím líp.

Katrin by rozhodně nebyla proti.

V tom případě zase platila poučka, že právě Dany je ten jediný, kdo jí byl určen osudem.

Věděla, že sobotního večera se dočká jen stěží.

Chvíli si představovala, jak se Dany už domlouvá s Gitty a jak přemýšlejí o nejlepší fintě, která by ji, Katrin, dezorientovala.

„Ať si kujou pikle,“ pomyslela si Katrin. „Jedinej křivej pohled, a všechno vím. Každěj podraz neúprosně ztrestám. Pověším do průvanu. Pořádnou palicí praštím do hlavičky. Fakticky.“

Potom se zarazila.

Uvědomila si, že vlastně nemá v úmyslu nic takového. Spíše by si přála, aby se Dany ukázal jako ten nejmilejší kluk, který se pohybuje po zeměkouli.

Katrin nakonec usoudila, že nejlépe zabije zbývající čas prací a ostatní užitečnou činností, jejímž výsledkem bude úklid domu a patřičná výzdoba.

Když potom matka s panem Wriglym opustili dům se slibem, že se vrátí nejdříve za šestatřicet hodin, propuklo její a Roosovo nadšení nad netušenou přítomností absolutní volnosti naplno.

Také Roos už totiž věděl, že všechno je zařízeno tak, aby se o sobotním večeru nenudili.

Jejich optimismus byl bezmezný a ničím neohraničený.

Ani v nejmenším jim přítom nenapadne, že kromě Gitty a Danyho

se na párty mohou objevit také zcela neznámé tváře. Prostě s tím nepočítali.

O to větší bylo jejich překvapení, když v sobotu odpoledne se ozve domovní zvonek a místo Danyho a Gitty u branky stojí dvě děvčata.

„Hledáte někoho?“ zeptá se Roos nenadálých návštěvnic. „Pan Wrigly tu momentálně není, zkuste to třeba v pondělí.“

„Ty seš určitě Roos,“ odhadne správně menší štíhlá černovláska. „Gitty nelhala. Na kluka nevypadáš nejhůř.“

„Vy znáte Gitty Niedersovou?“ nedůvěřivě se zeptá Katrin.

„Jsme tady vlastně díky tomu, že nás Gitty informovala o téhle akci,“ vysvětluje druhá dívka. Podle Roosova mínění na ní není nic zajímavého, kromě toho, že její oblečení zřejmě nebude z konfekce.

„Já jsem Veronika Smaylová,“ upřesňuje dívka. „A tohle je Luisa Lewinnová. Dany Webster a Gitty jsou naši spolužáci. No a Gitty nás přesvědčila, že by tu dnes večer mohla být dobrá zábava.“

Katrin si je prohlíží poněkud nedůvěřivě.

Co tady ty holky vlastně chtějí? To si snad myslí, že na ně čekají s otevřenou náručí?

Potom jí to dojde.

No ovšem, Gitty. Pravděpodobně nemlčela a pozvala do jejich domu každého, kdo se jí připlétl do cesty.

„Kolik vás ještě bude?“ opatrně se zeptá Roos. „My jsme si spíš mysleli, že přijdou jenom ti, které jsme zvali. Konkrétně Gitty Niedersová a Dany. O žádných dalších hostech nebyla řeč. Komu ještě jste to řekly?“

„Klídek,“ ozve se ta, o které druhá dívka prozradila, že se jmenuje Luisa. „Možná jsme kapánek trhlý, ale zase ne tak, abysme to vykecaly půlce města. Kromě těch dvou jsme tady už všichni. Takže pokud vám tohle vysvětlení stačí, možná bysme mohly jít dál, ne?“

Zdá se, že Luisa Lewinnová mluví pravdu. Skutečně je možné, že žádný nápor v podobě houfu zábavychtivé mládeže nehrozí.

„Jasně,“ souhlasí Roos. „Klidně pojďte dovnitř, aspoň tady nebude tak prázdné.“

„Ten dům by potřeboval hodně peněz, aby se to tady dalo trochu do pořádku,“ přemýšlí nahlas Veronika. „Já bych rozhodně v ničem

takovém nebydlela. Vždyť se to musí během pár let bez potřebné údržby zřítit.“

Právě přicházejí chodníčkem k verandě.

Katrin Gallenová se cítí tou neomalenou poznámkou dotčena, ale zatím se drží. Není slušné odhánět hosty od prahu ještě dříve, než ho překročili.

Jedno je jisté.

Ta namyšlená holka bere všechno podle jakýchsi přemrštěných měřítek. Jak se zdá, patří do úplně jiné skupiny lidí než například Dany.

Dany. Už tu také mohl být.

„A na nás nepočkáte?“ ozve se za nimi dívčí hlas. Když se všichni zastaví a otočí, spatří Gitty Niedersovou a s ní Danyho.

Zase spolu, téměř zaskřípe zuby Katrin. Už to s tou vzájemnou přitažlivostí trochu přehánějí.

Kdyby aspoň přišli každý zvlášť, nápadněji. Jenže to oni ne.

Jako by jim záleželo na tom, aby i v téhle chvíli je Katrin musela vidět spolu.

Roos vidí, že jeho sestra je z této situace očividně nesvá a rozhodne se vzít všechno do svých rukou. Vrací se k brance a za malý okamžik přivádí oba opozdilce.

„Nejdeme brzy?“ ptá se Dany.

„Máš zbytečné obavy,“ řekne Gitty Niedersová. „Přece jasně vidíš, že Luisa s Veronikou už jsou tady jako doma.“

„To vidím,“ připustí Dany Webster.

Ani on s touhle variantou nepočítal. Nemohl tušit, že Gitty těm dvěma všechno prozradí.

„Ale my vážně nebudeme zlobit,“ ozve se Luisa. „Dělejte, jako bysme tady ani nebyly. My už se o sebe postaráme. Pokud vím, tak Veronika s sebou vláčí lahvinku vodky, a já jsem zase přinesla trochu sušenek. Aspoň vám neušpiníme příbory.“

Katrin s Roosem je zavedou do obývacího pokoje.

Z reproduktorů zaznívá hudba, stůl s pohoštěním je připraven.

Jednou z výhod této místnosti je její rozlehlost.

„Na lačný žaludek zásadně netančím,“ řekne Veronika a hned se hrne ke stolu. „Dovolte tedy, ať ochutnám, co máte pod touhle

střechou dobrého.“

„Šunku smím i bez housky,“ připojí se Luisa. A hned si nabídne z obloženého talíře, aby všem dokázala, že svá slova myslí smrtelně vážně.

„Jistě. Poslužte si,“ maskuje své překvapení Katrin. „Vždyť proto to tady je.“

Když všichni usednou ke stolu, zbudou ještě dvě židle prázdné.

„Ještě někoho čekáte?“ zeptá se Dany.

„Ani ne. I když vlastně všechno je možný,“ nejistě odpoví Roos. „U těchto akcí se totiž nikdy neví, jestli v nejlepším někdo nezazvoní u dveří.“

Spíš už ne, napadne Katrin. Jedině, že by je poctil svojí návštěvou ten z půdy.

Nebo – to?

Katrin si není tak zcela jistá.

Ale z jakýchsi neznámých příčin je přesvědčena o tom, že i to by se mohlo stát.

„My to děláme tak, že vždy rozešleme pozvánky,“ poučuje Veronika. „Při tom počtu lidí je to přehlednější a nějaké to překvapení v podobě nevhodného návštěvníka je v podstatě vyloučeno.“

„Byla to rychlovka, takže na pozvánky se tentokrát nedostalo,“ s jistou jízlivostí pronese Katrin.

Bůh ví, proč jí ta rozmazlená holka tak vadí.

Skoro víc než Gitty Niedersová.

Gitty si zajistila židli mezi Danym Websterem a Roosem, což oba nesli s jakousi rozpačitostí.

Roosovi nebylo příliš jasné, zda se tentokrát skutečně nejedná již o docela konkrétní projev sympatií sebevědomé rusovlásky, naproti tomu Dany Webster tušil, že toto rozesazení kolem stolu nebude mít příliš příznivý vliv na stav Katrininy psychiky.

Dany se skutečně nemýlil.

Pohledy Katrin Gallenové naznačovaly, že takto začínající sobotní večer se až příliš odchyluje od toho, co od něj očekávala. Načež Dany udělal jedinou rozumnou věc, která se v tom okamžiku nabízela.

Posadil se na volnou židli vedle Katrin, čímž se sice vůči Gitty Niedersové nezachoval právě podle pravidel vybraných společenských způsobů, přesto teď bylo v ovzduší mnohem více klidu a pohody.

„Snad se Dany nebojíš, že by ses v mé blízkosti moc rozpálil,“ řekla s mírnou známkou uraženosti Gitty. „Teď mi vážně nezbejvá, než abych svoji teorii jemný erotiky aplikovala přímo tady na Roose.“

„Třeba to snesu,“ povzbudil ji Roos, poněkud polichocen skutečností, že Gitty je zase o něco blíže. Lákala ho představa, že tak by to mohlo zůstat po celý večer.

Luisa Lewinová se zatím u stolu nenudí. Katrin s Roosem se snažili, aby na stole nic nechybělo a Luisa je teď ve svém živlu. Skoro to tak vypadá, že tato párty je připravená speciálně pro ni.

A Luisa nezastírá, že jí chutná.

„Také k nám občas chodí děvčata, která si myslí, že co je na stole, to že se musí sníst okamžitě,“ komentuje Luisino snažení Veronika Smaylová a dívá se přitom na štíhlou černovlásku. „A nedají si říct. Až se přecpou, potom chodí zvracet za dům. Také si pamatuji jednu, kterou odvezli do nemocnice a museli jí okamžitě vypumpovat žaludek.“

Luisse připadají poznámky Veroniky přinejmenším nechutné a bezohledné. Zejména proto, že o jejích slovech začíná pomalu přemýšlet.

Odsune talíř a lítostivě se podívá na dobroty rozložené na stole. Dá to trochu přemáhání, ale nakonec se jí podaří přestat myslet na jídlo.

Luisa se usmívá, jenže ten úsměv je trochu vynucený.

Bude muset chvíli počkat, než se na tenhle malý trapas zapomene. Snad mezitím někdo vymyslí něco, čím se všichni zabaví. Už je nejvyšší čas, aby se to trochu hnulo.

Potom se Katrin ťukne do čela, odejde a vzápětí se vrátí se skleničkami a lahví jakési načervenalé tekutiny.

„Dáme si kapku,“ řekne. „Na seznámení. Na školu, a tak.“

„Na tykání,“ přidá se Gitty.

Když se napijí, Luisa olízne rty. „Báječně sladký,“ pochvaluje si.

„Nějakej likér,“ řekne Veronika. „Není nad klasické pití. Až se vychladí ta vodka, teprve potom si budete moci vychutnat absolutní pocit svobody. Řekla bych, že do rána ji zvládneme.“

Roos se zatváří, jako by mu její slova vyrazila dech.

Nemyslel zrovna na to, že by se tady muselo příliš pít.

A do rána? To už vůbec ne. Ani v nejmenším na to nepomyslel.

Katrin se nenápadně podívá na svého bratra.

Pravda, chtěli prožít příjemný večer. Ale ani ve snu je nenapadlo, že by to mohlo trvat do rána. I když není žádný problém všechny někam uložit.

Tohle bylo ale pro ně pro oba jistým překvapením.

„Tak co bude dál?“ zeptala se Luisa.

Katrin poněkud zesílí hudbu a vrátí se k Danymu: „Už jsi to někdy zkoušel?“

„Co?“ zeptá se Dany nejistě.

„No přece tančit,“ vysvětluje mu Katrin. „To je taková situace, kdy hudba navodí potřebnou atmosféru a dva jedinci, nejlépe opačného pohlaví, zatouží se k sobě přivinout a pokud možno v rytmu tónů společně provádět jakýsi harmonický pohyb.“

„A tys právě teď zatoužila?“ řekne Dany. „Myslel jsem, že jsi na mě parádně naštvaná.“

„Nechte toho šeptání a řekněte něco i nám,“ ozve se Veronika Smaylová. „Nevypadá to dobře, když se ve společnosti konverzuje takovýmto způsobem. Ostatní se mohou domnívat, že se o nich vyjadřujete nepřiliš lichotivě.“

Dany a Katrin mlčí.

Tóny hudby jsou pomalé a vláčné a přesně takové jsou i pohyby jejich vzájemně se dotýkajících těl.

Dany Webster ztrácí pojem o čase.

Všechny zvuky a tváře kolem jsou jenom pomíjivé představy, které se rozplývají za hranicí jeho vědomí.

Žádný z těch rušivých vjemů kolem neexistuje.

Je tady jenom Katrin a její obličej.

Její přivřená víčka s mžikajícími řasami připomínají pohled na spící pohádkovou princeznu.

Pokojem zní hudba jako všemocná zaklínačí formule.

Gitty už na nic nečeká, vstane a zavěsí se do Roose. Také jejich tanec se podobá snovému mámení.

Přesto je tady něco, co je od sebe trochu vzdaluje.

Ještě jim chybí ta blízkost, vzházející z úplného zapomnění na okolní svět.

Naprostá důvěrnost, kterou nelze chápat ze špatného pohledu.

Luisa s Veronikou zůstaly sedět u stolu a povídají si.

Obě vědí, že tohle přece nemůže trvat do nekonečna, a že zanedlouho zase budou sedět pohromadě.

Po několika minutách, kdy z reproduktorů zazní jiná melodie, protrhne Katrin konečně mlčení.

„Bylo to bezvadný, Dany.“

„Přesně to jsem chtěl říct já,“ přizná její tanečník.

Náhle jako by se něco přerušilo.

Najednou slyší hlasy obou děvčat od stolu, vidí Roose s Gitty, jak spolu tančí a tváří se na výsost spokojeně.

Ještě je ale málo hodin na to, aby se mohli cítit jako u bran ráje. Večer teprve začíná a před nimi jsou dlouhé hodiny, v nichž budou znovu s ostatními a přece jenom sami.

Také Roos je si vědom toho, že co brzy začíná, to také dříve končí. A on by si přece chtěl tu chvíli prodloužit. „Mám nápad,“ řekne a doprovodí Gitty ke stolu. Dany a Katrin se k nim přidají.

Ani oni příliš netouží po tom, aby se všechno hezké odbylo v tak krátké chvíli. Navíc je tu možná zvědavost, co Roos zamýšlí podniknout.

„Ještě jste si u nás neprohlédli půdu,“ pokračuje Roos a Katrin už ví, co se za touhle pro ostatní obyčejnou poznámkou skrývá.

„Takovej víkend jsem ještě nezažila,“ řekne Luisa Lewinnová. „Ještě nás nakonec poženou na půdu, abysme jim pověsili vypraný velký prádlo. A já myslela, že tady půjde čistě o zábavu.“

„Vskutku podivný sobotní večer,“ připustila Veronika. „Ale snad bych na tu půdu i šla, pokud by byla plná čerstvě vonícího sena. Přiznávám, že v takovém přírodním lůžku jsem ještě nespala.“

„Seno jaksi došlo. Sežraly ho místní krávy,“ poznamenala Katrin.

Ještě chtěla dodat, takový jako ty, jenže včas od toho úmyslu upustila.

Rozhodně by to nestálo za to.

Roos neměl o seně ani hovězím dobytku nejmenšího tušení, proto už dané téma více nerozvíjel.

„Něco jsme tam s Katrin našli,“ prozradil. „Kdo má zájem, může se jít přesvědčit, že jsou to docela zajímavý věci.“

„Nejsem vůbec proti tomu, abysme tady odhalovali nějaký tajemství,“ ozvala se Gitty Niedersová. „Pokud tam půjdeš s náma, rozhodně nemám proti té výpravě žádné námitek.“

Nakonec souhlasili všichni.

Nebylo nikoho, kdo by chtěl zůstat mimo společnost ostatních.

Jistě v tom byla zvědavost.

A možná také strach zůstat stranou v cizím domě, na který pomalu dosedá tma.

Roos se cestou stavil pro baterku, v komoře vzal svazek klíčů a za malý okamžik stáli všichni u dveří vedoucích na půdu.

Otočil klíčem v zámku a zlehka pootevřel.

Potom se do dveří opřel větší silou a kužel baterky zamířil ke skříni, skrývající záhadný objev.

„Není to tady vůbec útulný,“ ozval se Dany Webster. „Seš si jistej, že tady skutečně bude něco zajímavýho?“

„Nech se překvapit,“ řekla Katrin a zavěsila se do něj. Při vzpomínce na pocity, které při svých dosavadních návštěvách půdy zažila, to bylo docela příjemné.

Roos mlčky došel až ke skříni.

Všichni ostatní za ním. Gitty se přitom snažila, aby mu byla co nejlíže.

V případě nebezpečí by Dany ze všeho nejdříve ochraňoval Katrin. Na to se mohla spolehnout.

A Gitty si musela pojistit Roose.

Roos dobře vycítil Gittiny snahy, přesto si jejich smysl vyložil poněkud po svém.

Ta holka bude do mne za chvíli blázen, pomyslel si. Vážně láska na první pohled. Vždyť se skoro vůbec neznáme.

„Je tady na můj vkus až příliš prašné prostředí,“ přerušila Roosovy úvahy Veronika Smaylová. „Nešlo by tuhle exkurzi urychlit

a zbytečně to neprotahovat?“

Roos otevřel skříň a nejdříve z ní vyndal starou vojenskou pušku.

„Ty brdo!“ vrhl se k němu Dany a doslova mu vyrval zbraň z ruky. „Něco takovýho jsem ještě neviděl! Mám sice doma dva kolty, co nefungují, ale tohle je něco. Střílí to vlastně?“

„Ani nevím,“ přiznává Roos. „Ale nějaký náboje by se tady také našly.“

Zatímco vytahuje krabičku s náboji, Katrin vydolovává ze skříně vojenskou uniformu. Rozkládá ji po zemi, jenže tato procedura se zatím musí obejít bez zjevného nadšení přihlížejících dívek.

Zájem doslova nulový.

„Pár starejch špinavejch hadrů, který někdo našel kdesi na skládce,“ ocení záhadný nález Gitty Niedersová. „Takovejch krámů se tady kdysi po okolí válelo na stovky.“

Štítivě se dotkne uniformy.

Najednou se jí zdá, jako by se pod povrchem látky něco pohnulo.

Gitty nevěří svým uším, když ve své blízkosti zaslechne zasténání.

Do toho všeho zazní výstřel.

Danymu a Roosovi se konečně podařilo nabít pušku a vystřelit do trámů na vzdálenějším konci půdy.

„Funguje bezvadně,“ zajásá Roos do odeznívající ozvěny.

Gitty Niedersové připadá, že sténání je stále zřetelnější a hlasitější. Zmateně se rozhlíží kolem.

„Slyšíte to taky?“ zeptá se pro jistotu.

„Jo,“ řekne Luisa. „Blázniví kluci si hrají. Eště tady někoho z nás trefí.“

„Já myslím – neslyšíte nějaký vzdychání?“

„To by moh bejt Dany,“ znovu se ozve Luisa Lewinnová. „Už dobrý půl minuty se k tobě nepřiblížil víc než na dva metry. Takže počítej s tím, že teď ty vzdechy budou pořád častější.“

Gitty nevěřicně strne.

Ty zvuky, které ji tak znepokojují, vycházejí přímo z uniformy, které se teď dotýká.

Je možné, že je slyší právě jenom ona.

Jenom ona je s uniformou v kontaktu.

Ještě jednou si sáhne. Pro jistotu.

Cítí, že na prstech ruky se objevuje něco lepkavého.

„Teda, teď by ze mne nikdo nevycedil ani kapku krve,“ přiznává Veronika Smaylová a snad poprvé ve svém životě se uchyluje k takové spoustě nespisovných výrazů v jediné větě.

„Panebože, krev,“ zašeptá Gitty Niedersová a snaží se otřít ruku o uniformu.

Čím více se snaží, tím méně uspokojivý je výsledek.

Cítí tu lepkavou přítomnost čehosi vlhkého jako podivné znamení.

„Já chci odtud!“ vykřikne a nahází věci do skříně. Potom se její hlas zlomí do tiché prosby.

„Odved'te mě dolů.“

Roos konečně zaregistruje, že Gitty má nějaké potíže a ochotně se jí ujme.

„Představení skončilo,“ řekne Katrin, které je Gitty Niedersové z jakýchsi záhadných důvodů poněkud líto. „Kdo chce zůstat, klidně může. Dany, schovej prosím tě tu pušku zpátky do skříně. A jde se. Zamykáme!“

Jak to vypadá, nikdo netouží po dalším pobytu na půdě.

Všichni se hrnou po schodech dolů, jako poslední Dany a Katrin, která zamyká půdu.

Před nimi Gitty s Roosem.

Roos vede rusovlásku přímo do koupelny.

„Měla by sis to umejt,“ utěšuje ji. „Asi ses někde škrábla. Umyjeme krev, dezinfikujeme a ovážeme.“

„Jenže to není moje krev,“ ohrazuje se Gitty.

„Čí by tak asi mohla být,“ říká Roos. „Neboj se, všechno bude zase v pořádku. Jsem přece s tebou.“

„To ta uniforma,“ vysvětluje Gitty. „Slyšela jsem sténání raněného. Potom ten výstřel... A krev na mejch rukou. Cizí krev. Jeho krev.“

„Čí krev?“ nechápe Roos.

„Toho, co kdysi nosil tu uniformu. Jako by znovu začala vytýkat z tý rány, co ho stála život. Při tom výstřelu se znovu objevila.“

„Nesmysl. Seš ještě v šoku. To se stává. Pojd', ošetřím tě.“

Roos pečlivě omyje zakrvácenou dlaň Gitty Niedersové.

Zvláštní. Na hebké kůži rusovlásky není jediný škrábaneček.

Takové úkazy prostě Roos nikdy nepochopí.

IX.

VZDÁLENOST LIDÍ A BLÍZKOST HVĚZD

Potom Roos ucítí nějaký pohled a otočí se.

Luisa Lewinnová.

Ta musí být všude a u všeho, pomyslí si.

Luisa se nedůvěřivě dívá, jak proud vody smývá krvavé znamení z ruky Gitty Niedersové.

Nechápavě pozoruje keramickou hmotu umyvadla, zbarvenou proudem stékajícím ze zkrvavené dlaně dorůžova.

„Bezva figl,“ řekne, když konečně popadne dech. „Přímo skvělej. S tou červenou barvou vám to docela vyšlo. Jenže – barva by se přece jenom tak docela nesmyla. Snad vám tady z vodovodu neteče ředidlo?“

„Nevím,“ přiznává Roos. „Gitty tvrdí, že je to krev. A ještě k tomu ani není její.“

„Nerozumím tomu. Ani nevím, co to mělo za smysl, takhle nás vyděsit. Teď budu muset ke stolu a spravit si pocuchaný nervy trochou toho dlabance. Kdybyste měli zase nějaký problém, ozvěte se. Mileráda vám přiznám, že vůbec ničemu tady nerozumím.“

Roos se znovu podívá na Gitty.

Už se mu nezdá tak vyplašená. Dokonce se trochu usmívá.

„Vzpomínáš si ještě na náš první tanec?“ zeptá se Roos. Gitty Niedersová se rozesměje hlasitým, zvonivým smíchem.

Už je to zase ta dívka, která dobře ví, že má čím zapůsobit.

„Jako by to bylo tak dávno,“ kárá Roose. „Neříkej mi, že dovedeš tak brzy zapomínat. Ale pokud myslíš, znovu si můžeme tu chvíli připomenout. Mám takovej dojem, že tím pokusem nic nezkažíme.“

Pokoj je náhle zase plný hudby.

Uprostřed místnosti se plíživým tempem pohybují čtyři mlčenlivé stíny.

Luisa Lewinová už zase sedí u stolu a o něčem trpělivě diskutuje s Veronikou Smaylovou. Zdá se, že i přes rozdílnost povah si ty dvě dokonale rozumějí. Alespoň podle délky času, který tráví v této uzavřené společnosti.

Hudba dosud zní pokojem.

Čas, který plyne kolem, jako by byl najednou nekonečný.

Když jsou talíře na stole prázdné a naděje, že čtyři tanečníci alespoň na chvíli usednou na svá místa, nedostižitelná, ztratí Luisa konečně trpělivost.

Vstane a přiblíží se k první dvojici.

Potom zatahá Katrin za rukáv a řekne: „Velký flámování pro mě není zrovna nejzdravější. A mám takovej dojem, že i Veronika už by se ráda poohlídla po místečku, na kterým by uložila svoje kostičky přes noc. Poradíš nám, nebo máme vyrazit do noční ulice?“

„Jen to zařičí, já rád počkám,“ ozve se Dany.

„Žádný problém,“ řekne Katrin. „Všechno je promyšlený do nejmenšího detailu. Pokoj pro hosty vám určitě bude vyhovovat. Doufám, že ani Veronika nebude mít k úrovni ubytování žádný námítky. Pojd'te, holky, zavedu vás tam. My se možná ještě chvíli zdržíme.“

„To vy ani nepudete spát?“ zeptá se Luisa.

„Ani my nejsme ze železa,“ uklidní ji Katrin. „Pochopitelně i v našem případě se počítá s tím, že určitou část pozdní noci a rána strávíme v pelišku.“

„Jenom abyste se pořádně vyspali,“ chichotá se Veronika Smaylová, která slib, že láhev vodky zůstane prázdná, skutečně zejména svým přičiněním dodržela. „Někteří pánové se totiž v noci často odkopávají. Čímž vzniká nebezpečí prochladnutí a následné zdravotní újmy. Nemusím snad připomínat, že mezi častá zdravotní postižení snadno může patřit i otěhotnění.“

„Kdepak,“ brání se Katrin. „V Roosově pokoji zbude dost místa i pro Danyho. A Gitty si může vybrat.“

„Ó jé,“ vypukne Veronika v nadšení. „Konečně se Gitty pošťestí,

aby mohla spát mezi dvěma klukama. My ji totiž uložíme mezi Roose a Danyho. – Škyt.“

„Katrin asi myslela, že můžu spát v jejím pokoji, nebo s váma,“ pochopí Gitty. „Tak myslím, že zůstanu s Katrin. Pokud ovšem nebude proti tomu.“

„Vždyť jsem ti to sama nabídla,“ řekne Katrin. „Od této chvíle záleží na každém zvlášť, jestli se chce bavit, nebo spát. Vseje dovoleno, všechno se smí.“

Luisa s Veronikou neprotestují a odcházejí do pokoje, který jim Katrin ukáže. Netrvá dlouho a přemůže je spánek.

Noc zatím pokročila do prvních hodin nového dne. Také Roos a Gitty usoudili, že už je čas ke spaní.

Nakonec Katrin a Dany zůstanou sami.

„Byl to docela příjemnej večer,“ řekne Katrin, když zjistí, že okny pokoje se prodírají první útržky rodícího se dne. „Nemyslíš, Dany, že i všechno hezký se jednou musí skončit?“

„Možná máš pravdu,“ souhlasí Dany. „Ty chvíle stejně budou pokračovat v mém snu. A nepochybuju o tom, že i sny dalších nocí se jim budou podobat.“

„I všechny další dny můžou mít svý kouzlo, když si dáme záležet,“ přitakává Katrin. „Záleží jenom na nás. Nemusíme spěchat. A přece nám může bejt spolu hezky.“

„Celou noc mi budou vonět tvý vlasy, i když budu spát v Roosově pokoji,“ říká Dany. „A bude to ta nejkrásnější vůně, kterou jsem kdy mohl vnímat. Zůstane celá ve mně a už se jí nikdy nezbavím. Ty celá zůstaneš ve mně.“

„Já vím. A už se těším na to, až mi tohle budeš moct někdy zopakovat.“

„Budu ti to říkat pořád, Katrin. Donekonečna. Neustále. To ti slibuju.“

Katrin ví, že tohle si zaslouží pusou. Když potom odchází do svého pokoje, uvědomí si, jak šťastná to byla náhoda, že se tento večer konal.

Gitty Niedersová spí klidným spánkem.

V její tváři není ani stopa po tom, co prožila na půdě. Katrin Vleze pod příkrývku, ale spánek nepřichází. Stalo se toho tolik, na co musí

myslet. Dany je báječný.

Bezvadnej kluk, pomyslí si. A celej jenom můj.

Potom si připomene své dřívější pochybnosti.

Probudí se v ní docela malá žárlivost.

Ještě pořád jí nejde z hlavy, proč se Dany před několika málo dny líbal u jejich vrátek s Gitty Niedersovou.

Ta představa je jako stín, který se marně pokouší odehnat.

Stín, který nabývá tak neurčitých tvarů, že už se jej jen stěží daří rozeznat.

Katrin neví, jestli tohle je skutečnost, nebo sen.

Stojí s Gitty na veliké prosluněné louce a o něčem se spolu dohadují.

Gitty nechce ani za nic ustoupit.

Křičí na ni.

Jako by byla posedlá neskutečnou vidinou. „Dany mi pomůže,“ zoufale volá Gitty. „Ta krev přece není má. Nemůže! To není možný!“ Katrin to nechápe.

Proč Gitty tolik chce, aby jí pomohl Dany? Od čeho má Roose?

Proč se zase plete mezi ně?

Katrin to cítí jako nespravedlnost a vztekle vykřikne. A potom znovu.

Posadí se na lůžku a stěží zadrží další výkřik.

Je to všechno nesmysl.

Gitty Niedersová spí jako zabitá.

Ještě že mě neslyšela, pomyslí si Katrin. Musela by z toho dostat další šok.

Tiše se vykrade z pokoje a vyjde na verandu. Posadí se na schody a vnímá probouzející se den.

Nepamatuje si, že by někdy dříve měla tu možnost pozorovat, jak se křikem ptáků otevírá nebe, z něhož za několik málo okamžiků vypluje mdlý sluneční kotouč.

Možná to tak skutečně nikdy neviděla.

Tam někde se v dálce ztrácejí hvězdy, nápadněji. Daleké vesmírné světy, k nimž se člověk někdy cítí mnohem blíže, než si uvědomuje.

I Katrin se cítí být k nim nesmírně blízko.

Bývaly chvíle, že mezi ní a Danym existovala vzdálenost

nesrovnatelně větší. Častokrát to bývá, že mezi lidmi je více prázdného prostoru, než kolik nás ho odděluje od dávno vyhaslých hvězd.

Naštěstí to už neplatí.

Už se necítí být v tomhle světě ztracená a zbytečná. Už v něm není sama. Její ruce se sepnou a obejmou kolena. Katrin přepadne divná tesknota. Ten zvláštní smutek se vzdáleně podobá štěstí.

Setře slzy, ani neví, jak se objevily na její tváři. Už je zase klidná a vyrovnaná. Když se zvedá ze schodů, uvědomí si zvláštní pocit. Jako by tady nebyla sama.

Potom se jí dotknou něčí ruce a Katrin ví, že tak se jí může dotýkat jenom Dany Webster.

„Tahle noc se ke spaní moc nehodí,“ uslyší za sebou jeho hlas. „Máš nápad, co s tím uděláme?“

„Gitty Niedersová asi právě nemá čas,“ chce ho poškádlit.

„Vždyť víš. Spí jako dřevo. Promiň,“ řekne Dany. „Kdyby byla vzhůru, určitě by tady byla s tebou. Anebo s Roosem.“

„Hlavně, když není s tebou,“ smířlivě řekne Katrin.

„Mluvme chvíli o něčem jiném. Třeba o tom, že ti mám ještě co vrátet. Nerad zůstávám někomu něco dlužnej.“

A jak ji tak objímá, najde na malou chvíli svými ústy její rty.

Katrin se nebrání.

Je přece zbytečné odmítat to, co si sama také přeje. „Zapomínáš na úroky,“ zašeptá. „To bys z toho vyklouzl moc snadno. Neješ právě z bohatýho kraje.“ Druhý polibek je o něco delší a také se jí zdá trochu jiný. Takový opravdovější.

„Máš pusku jako nejsladší jogurt a trochu mi voní po jahodách,“ přiznává Dany. „Je čerstvá jako ranní louka.“

„Teď už se mi bude spát docela dobře,“ řekne Katrin. „Nebo tu snad zůstaneme do té doby, než se všichni probudí?“

Jako by se rozmýšleli, co je lepší. Celý dům je tichý jako zakletý hrad. Najednou Katrin prudce stiskne Danyho dlaň. „Děje se snad něco?“

„Jako bych slyšela nějaký hlasy. Křičí a hádají se, ale nerozumím ani slovo. Je to nějaký zmatený,“ vysvětluje Katrin. „Nezdá se ti taky, že uvnitř domu někdo mluví?“

Dany se marně snaží zachytit sebemenší náznak toho, o čem tu Katrin povídá.

Bezvýsledně.

V domě je naprosté ticho.

„To bude asi únavou,“ řekne potom. „Potřebuješ si odpočinout. Spánek je to pravý, co tě přivede na jiný myšlenky.“

Katrin však jeho slova nepřesvědčí.

V jejích uších stále ještě zní něco, co si nedokáže zdůvodnit.

Lidské hlasy.

Docela zřetelně slyší, jak se o něčem dohadují. Zaznívá v nich nenávisť, promísená s výbuchy zuřivosti.

„Mám strach,“ přizná se.

„Z čeho?“ diví se Dany. „Já skutečně nic neslyším.“ Katrin ho obejmje ještě silněji a Dany cítí její vzrušený dech.

Docela se mu to líbí.

Tak by to mohlo zůstat navěky, bleskne mu hlavou.

„Jsou to jen takový vidiny,“ řekne po chvíli. „Nic skutečného. Nemůžeš se přece bát něčeho, co vlastně neexistuje. To je proto logice.“

„Jenže já se bojím právě toho, co neznám,“ trvá na svém Katrin. „Toho, co si žádným způsobem nedokážu vysvětlit. Jo, právě v tom je ten problém. Já totiž skutečně nevím, z čeho mám strach.“

Být blízko Danyho je tak báječné.

Nic ji teď nemůže přesvědčit o opaku.

I Danymu se líbí její blízkost. Už ví, jak si může tu chvíli prodloužit.

„Vážně se děje něco divného,“ řekne Dany. „Skutečně tu straší. A až ti povím jeden příběh, určitě se budeš bát ještě víc. To totiž není tak obyčejnej příběh.“

„Tak povídej,“ souhlasí Katrin. „Ale musíš mě pořád tak držet, abych se nebála.“

Dany přitiskne Katrin k sobě ještě více.

V paměti se mu promítá ta divná historie, s níž chtěl začít už před několika dny večer v údolí, a na kterou se nakonec nedostalo.

Zřetelně cítí, jak Katrin buší srdce.

X.

STARÝ PŘÍBĚH

„Nikdo už si asi nepamatuje, kdy se to stalo,“ začíná Dany své vyprávění. „Je to tak dávno, že už se na to zapomnělo. Takže ti možná ani přesně nepovím, jak to vlastně bylo. Říká se, že byl kdysi jeden voják, kterej se vracel z nějakých válek...“

Danymu znovu prolétne hlavou ta chvíle, kdy seděli u ohně před jeskyní v údolí.

Znovu slyší, jak z plamenů zaznívají vzdálené, tlumené výstřely.

Dany se trochu zachvěje.

Je zvláštní, jak se ty nedávné pocity v jeho mysli znovu spojují v jakýsi záhadný tvar, který připomíná starý a přece tolik konkrétní živý obraz.

Další výstřel znovu přivede Danyho k ději příběhu, který vlastně teprve začíná.

„Spíš jsou to jenom neurčitý dohady,“ pokračuje Dany.

„Tak nějak to tehdy mohlo bejt. Nějaká tragédie, která stála jeden lidskej život.“

„V tý válce ho zabili, a on už se nemoh vrátit domů, jak kdysi slíbil,“ hádá Katrin.

„Neřekl bych, že to bylo přesně tak, jak povídáš,“ řekne Dany.

„Bylo to trochu zamotanější. A po tom, co jsem viděl u vás na půdě, bych myslel, že by tahle historka mohla mít nějakou spojitost s tímhle domem.“

Katrin se zamyslí.

Ať přemýšlí, jak přemýšlí, není z toho zrovna moudrá. Vždyť pan Wrigly se nikdy o něčem podobném nezmínil.

„Musíš hledat někde jinde, Dany. Kdyby to bylo tak jak říkáš, přece by pan Wrigly něco řekl.“

„Možná to ani sám neví,“ uvažuje nahlas Dany. „Ani já přece netvrdím, že se nemůžu mýlit. Ale všechno nasvědčuje tomu, že by to tak mohlo bejt.“

„Tak už to dopověz,“ naléhá Katrin. „Jinak si budu myslet, že si všechno jenom vymýšlíš.“

Před Danyho očima znovu zaplanou ohnivé plameny.

Nedovede si to vysvětlit.

„Možná...“ zaváhá. „Třeba se vrátil domů a našel tady jenom spáleniště. A všichni, na který se těšil, byli už po smrti. Když viděl tu spoušť, tak se zastřelil. A každej ti poví, že vzít si život, to je nejtěžší smrtelnej hřích. Takže teď jeho duše nemá klidu a dál bloudí v místech, kde ten dům stával.“

„Jenže on tu vážně stojí, Dany,“ připomněla Katrin.

„Jo, to stojí,“ souhlasí Dany. „Třeba si tady potom někdo postavil novej dům, možná až za spoustu let, a na původní stavbu se docela zapomnělo.“

„Už to vidím, jak někdo si na těch troskách postavil novej dům a pak nastrkal do skříně ty věci, co zbyly po tom vojákoví. Proč by to vlastně dělal? Mělo to nějakej smysl? A uznej, že by to teda musela bejt děsně velká náhoda, aby to někde vyhrabal a potom uložil do tý skříně.“

„Mohlo to bejt taky jinak,“ přemýšlí Dany. „Třeba ten dům nikdy nevyhořel a nebyli tu ani žádní mrtví. Potom bysme museli přemejšlet, co se tady vlastně stalo. A jakej měl důvod k tomu, aby se zastřelil.“

„Vážně to nemusel bejt oheň,“ připouští Katrin. „Třeba jde o nějakou historku, ve který měla svý místo láska.“

„Anebo zrada,“ řekne Dany. „Měla na něj čekat, jenže nečekala. Tak si řekl, že život bez ní pro něho nemá žádnou cenu. Dovedu si představit, jak mu muselo bejt, když se vrátil domů, a ona tady měla už jinýho. Ale ty – ty bys mě určitě nikdy neopustila, že ne, Katrin?“

„Nesnesla bych pohled na tvý mrtvý tělo,“ obrátí vážnost té otázky v žert Katrin. „To víš, že ne. Ale kdo ví. Kdyby ses mi dlouho toulal a já si byla jistá, že se mi někde promenáduješ třeba s Gitty

Niedersovou, asi bys mi už nikdy nesměl přijít na oči. Taková bych byla. A ještě bych ti z pudy přinesla tu flintu, aby ses přímo přede mnou picnul. Možná by mi i slzička ukápla, ale věř tomu, že dlouho by to netrvalo.“

„Fajn,“ souhlasí Dany Webster. „Takže ty a Roos hned v pondělí odpoledne vezmete tu pušku i uniformu, a já si vás tady vyzvednu. Přinesu s sebou ty své dva kolty a můžeme vyrazit do údolí. S takovou výzbrojí si tam můžeme zahrát hru na dobývání pevnosti. Bude to skvělý odpoledne, vážně.“

Katrin v duchu sice poněkud pochybovala o tom, že právě tohle by mělo být to nejlákavější letní odpoledne na světě, ale zatím se rozhodla nekazit Danymu radost nad jeho geniálním plánem.

Zatím ať chlapec doufá.

Později se uvidí, čí představy v sobě mají víc fantazie.

„Třeba ho ta dívka ani nezradila...“ řekne potom. „Možná dostala zprávu, že padl v bitvě. Že už se jí nikdy nevrátí. Potom ještě čekala. Všichni ostatní už byli z války doma, ale ten její pořád nikde. A jednou třeba přišel jeden, kterej jí pověděl, že ho sám kdesi daleko pohřbil, když mu dělová koule utrhla hlavu. Holka začala brečet. Znáš to, potřebovala utěšit. A ten jeho kamarád se ochotně nabídl, že jí pomůže přemocet ten šilenej smutek. A už s ní zůstal.“

„Ty bys vážně mohla psát romány,“ směje se Dany. „A potom ten, co měl bejt už dávno mrtvej a bezhlavej přijde domů a tady cizí chlap, kterej vlastně ani nebyl jeho kamarád a vůbec ho neznal. Ten cizí chlap dostane strach a uteče. A ten ztracenej voják střelí tu holku přímo do srdce.“

„Omyl,“ nesouhlasí Katrin. „Ten voják, co se konečně vrátil z války, to všechno pochopí, jenže je hrozně nešťastnej. Zajde za barák a tam se zastřelí. Ta jeho nevěsta uslyší výstřel a tak ho tam najde. Pochová ho na zahradě a jeho uniformu i s puškou uloží na půdu. Do starý skříně, kam chodí tak maximálně jednou za rok, aby si připomněla, že ten co ji miloval, už není mezi živějma. A když potom zestárne a taky umře, vezme si to tajemství s sebou do hrobu a nikdo už se nikdy přesně nedozví, jak to vlastně tenkrát bylo.“

„Nechrne radši mrtvý spát,“ prohodí Dany, kterému se tahle hra se slovíčky najednou přestává zamlouvat. „Lituju, Že jsem ti něco

takovýho povídal. A stejně jsem si všechno vymyslel.“

„Já vím,“ řekne Katrin. „Nic z toho není pravda a puška s uniformou na naší půdě prostě neexistují. Je to jenom jakási fatamorgána, kterou si v pondělí navlečeme na sebe a budeme se s ní poflakovat po jakýmsi rovněž neexistujícím údolí.“

Dany Webster najednou neví, co na to říci.

Katrin by mohla mít pravdu.

Ale třeba je to docela jinak.

Možná je všechno jedna veliká záhada, kterou se jim asi nikdy nepodaří rozluštit.

Možná tohle je skutečně ten dům, který má nějaký vztah k příběhu, jehož přesné znění už nezná žádný z pamětníků.

Katrin si je jistá, že se nahoře v domě znovu rozlehla rána.

Jako když vystřelíš z pušky. Danymu neujde, že zbledla.

„Nesmíš si to tak všechno brát,“ snaží se ji uklidnit.

Katrin pořád ještě myslí na ten výstřel.

Nesmysl.

Žádná puška přece nevystřelí sama. Pitomá, opozdilá ozvěna, které se vrací, kdy se jí zachce, napadne ji.

I když dobře ví, že tohle není žádné vysvětlení.

XI.

TICHÉ NOČNÍ KROKY

Celou neděli měli Roos s Katrin na to, aby všechno pečlivě uklidili a uvedli dům do původního stavu. Katrin dokonce připravila chlebíčky, aby matce a panu Wriglymu mohli něco nabídnout, až se vrátí domů.

Katrin nepochybovala o tom, že jim bude chutnat. Vždyť po tak dlouhém pobytu v cizím prostředí a cestování určitě s povděkem přijmou, co jim přichystala.

„Poslouchej, sestřičko – nechceš ty si náhodou šplhnout?“ zajímá se Roos. „Nebo už se pomalu vžíváš do situace, kdy změníš příjmení na Websterová? V tom případě tě upozorňuju na to, že nejdříve bys měla dokončit aspoň střední školu. No, a potom bys mohla zkusit i vejšku. Pak si třeba budeš chtít něco vydělat, víš, kapánek se finančně zabezpečit. A ještě něco mezitím, potom třeba můžeš konečně začít přemýšlet o tom, jakou délku budou mít tvý svatební šaty. Však on ti Dany neuteče.“

„Bez poznámek, pane vševědoucí,“ ohrazuje se se smíchem Katrin. „Rozhodně na tom nejsi o moc líp. Taky to bude chvíli trvat, než mi Gitty Niedersovou představíš jako moji švagrovou. A to ještě není jistý, jestli tě vůbec bude chtít. Už teď bys měl pro to něco dělat. Nejlepší je v tomto případě aktivní obrana.“

„Já se nepotřebuju bránit,“ nesouhlasí Roos. „A vlastně ani nechci. Když na mě zaútočí, nechám věcem volnej průchod. Tohle nebezpečí rád podstoupím.“

„Ty vůbec nic nechápeš,“ směje se Katrin. „Říkám – obrana. Ne zběsilej útěk před hezky vypadající holkou. Přesněji řečeno, aktivní

obrana, jak už jsem naznačila. Pokud vím, tak taille činnost se dá provádět tím způsobem, že ji obejmeš a pořádně zmáčkneš. A kdyby čirou náhodou chtěla křičet, dáš jí pořádnou pusu, aby nemohla popadnout dech. A kdyby náhodou ve tvém náručí omdlela, neprodleně zkusíš umělý dýchání. Z úst do úst. A tak to může pokračovat donekonečna.“

„Ty seš samá sranda, a přitom jsou to tak vážný věci,“ zarazí se trochu Roos. „Myslíš ty vůbec někdy něco vážně?“

„Nejsem taková, jak myslíš,“ řekne Katrin a ve tváři se jí mihne něco jako snový obláček.

Už celý půlden se musela obejít bez Danyho. Tohle prostě nedokáže.

Do rána budu na mrtvici, řekne si Katrin v duchu. A to mám potom ještě čekat, až se přikulí odpoledne. Vážně je to tak pokaždý? Nebo je tohle absolutní výjimka? Z dalšího přemýšlení ji vyruší kroky na schodech.

Manželé Wriglyovi se vracejí z výletu.

„Mami!“ vykřikne Katrin a běží k verandě. „Tak moc jsi mi chyběla!“

Obejme matku a s rozpaky pohlédne na pána domu.

„Jak se vám líbilo na návštěvě?“ zeptá se. „Měli jste se aspoň tak dobře jako my?“

Pan Wrigly se usměje: „Jak vidím, náš dům ještě stojí. Zřejmě jste se usilovně snažili, aby se mu vyhnula některá z obvyklých přírodních katastrof. A jak pozoruji, všude vzorně uklizeno. Bezpochyby vám to dalo hodně práce, abyste přemluvili skřítky hospodářičky, aby vám trochu pomohli.“

„To my sami,“ řekne rozpačitě Roos.

Najednou neví, zda jeho rozpaky způsobil důvěrný tón pana Wriglyho, nebo polibek od matky na čelo.

Spíše to druhé.

Jednou už jí musí říct, že je dospělý.

„Tak co, děti,“ řekne matka, „všechno probíhalo v rámci našich společných představ? Nebo snad se udála něco, o čem bychom měli vědět raději dříve, než se to prozradí?“

„Normálka...“ odpoví Katrin. „S jídlem spokojenost. Žádný

mrtvolky pod postelí ani pod stolem. Celkově počet osob minulého večera zde přítomných šest. Žádné úbytky stavu, žádné přírůstky.“

„To bych předpokládala,“ řekne matka, když se konečně dostanou do obývacího pokoje. „Ale, miláčku, kdopak nám tady připravil ty chlebičky? Doufám, že ti Roos pomáhal. To víš, celá domácnost je na jednu ženskou někdy příliš velké sousto.“

„Roos se až mimořádně snažil,“ zachraňuje bratrovy rozpaky Katrin. „Pořád byl v jednom kole. Znáš to, mami, přines to, nakrájej, umyj, odnes... Dala bych mu jedničku s hvězdičkou.“

„Vypadá to tady lépe, než když jsme odjížděli,“ pochvaluje si pan Wrigly. „To se musí ocenit. Měli byste své přátele zvat častěji. Třeba i tehdy, když budeme doma.“

„Já... já nevím,“ řekne rozpaky Katrin. „Možná by vás trochu obtěžovala jejich hlučnost. Snad později. Zatím bude asi vhodnější, když se s nima budeme pohybovat po okolí. Právě zítra bysme chtěli někam vyrazit.“

„Že o tom nic nevím!?“ diví se Roos.

„No, znáš to,“ váhá Katrin. „To Dany přišel na nějaký ztřeštěný nápad. Zná tady nějaký údolí. Domluvili jsme se na odpoledne. Pak ti to vysvětlím.“

„Je v tom snad něco, co bychom neměli vědět?“ zpozorní matka.

„Kdepak, mami,“ nejistě se usměje Katrin. „Vážně nic světoborného. Jen tak se trochu provětrat, než zapadneme do školních lavic.“

Roos sestru pozoruje a chápe, že právě teď se nechce svěřovat se vším, co o plánované cestě do údolí ví.

Rozhodně za tím bude něco, co by se dospělým raději říkat nemělo.

Nepatrně přikývne a Katrin ví, že Roos už pochopil. Katrin se najednou celá rozzáří. Kdyby ji v té chvíli spatřil Dany Webster, docela jistě by si pomyslel, že to Katrin mimořádně sluší.

Ani matce neunikne, že její dcera má výtečnou náladu. Ovšem, Roos se také netváří nijak pochmurně.

Jenže Katrin doslova sálá dobrou pohodu.

„Copak, holčičko? Událo se snad během naší nepřítomnosti něco mimořádně příjemného? Vypadáš, jako bys prožila něco, co tě

nepotkává každý den.“

„Já...“

Katrin se nenápadně ohlédne na pana Wriglyho. S mámou je schopna konverzovat o čemkoli. Vždy se jí dovedla přiznat, když se jí někdo líbil. Teď to ale nějak nejde. Nemůže za to.

„Půjdu vybalit věci,“ rozhodne se pan Wrigly. „Až to skončím, s chutí si vezmu chlebiček. Doufám, že mi tady nějaký zbude.“

Když odejde, Katrin se znovu usměje.

„Tak co se přihodilo zvláštního? Povídej přece. A příště by ses neměla stydět ani před Davidem. Zřejmě asi nechápeš, že právě tohle by se ho mohlo dotknout.“

„Omlouvám se,“ řekne Katrin. „A slibuju, že podruhy už ho z toho nevynechám. Máš absolutní pravdu, mami.“

„Řekne mi někdo už konečně něco?“ naléhá matka.

„No, nic moc,“ odhodlá se Roos dokončit načatou myšlenku. „Pro Katrin si zkrátka přijel pohádkovej princ a už je skoro ruka v rukávě. Jmenuje se Dany Webster a bydlí v týhle ulici. A někdo mu asi nakukal, že tvoje dcera je to nejněžnější stvoření, který se pohybuje tímto městem.“

„Ten hoch zajisté nemá špatný zrak,“ řekla s jakousi pýchou matka. „Jenom doufám, že s tím koněm přicválá nejdříve tak za pět let. Když to potom bude nutné – a pokud jim ta vzájemná sympatie vydrží – můžeme začít uvažovat o tom, která půlka království připadne Katrin.“

„Neřekla bych, že je to tak horký,“ brání se Katrin. „A pokud byste chtěli trvat na svém, tak upozorňuju, že Roos taky na tom není beznadějně. Ta jeho Gitty je totiž k nakousnutí.“

Roos se začervená.

Ta vzpomínka na rusovlasou Gitty Niedersovou je bezesporu docela příjemná.

„Nic se neděje,“ řekne paní Wriglyová a obejmě je kolem ramen. „Dobří kamarádi si vždy řeknou pravdu do očí. Nějaká ta pusa na schodech mi vrásky rozhodně nenadělá. Přece vím, že vám mohu věřit. Dělejte vždy jenom to, za co byste se nikdy potom nemuseli stydět. Rozumíme si?“

Katrin přikývne a její úsměv je ještě krásnější.

Roos se cítí poněkud nesvůj.

Dospělej chlap to nemá nikdy jednoduchý, pomyslí si.

Už aby to v tomhle domě někdo konečně zaregistroval.

Pan Wrigly se vrací do pokoje a usedne za stůl. „Ale vy jste tomu moc nedali,“ řekne překvapeně. „Nebo snad musím za trest sníst všechny ty chlebičky sám?“

„Právě přicházejí tři pomocníci, kteří tě zbaví tvých problémů,“ řekne vesele matka. „Nic bych nedala za to, že až se tenhle tác vyprázdní, začnete mě přesvědčovat o nutnosti připravit teplou večeři. Jenže já jsem s tím počítala, takže přírodní řízek s hranolky se bude podávat zanedlouho. Nepochybuji o tom, že zvláště Roos bude touhle nabídkou potěšen.“

„Doufám, že nenaznačuješ, mami, že já bych svoji porci nezvládla,“ ohradí se Katrin. „Já jsem totiž z těch kuchařek, kterým nejvíc chutná právě to, co připraví někdo jiný. A taky musím přiznat, že v tomhle směru seš pro mě nepřekonatelný vzor. Učit se od tebe zatím nemusím, to ne. Tak obrovský zdokonalení mé osobnosti zatím v plánu není. Ale ráda ochutnám, co dokáže konkurence, když je kvalitativně na vyšší úrovni než já.“

Později si Katrin pomyslí, že malé množství lichotek vhodně pronesených v pravý čas dokáže způsobit hotové divy.

Večeře je skutečně vynikající, a protože jídlo přispívá k příjemné pohodě, vydrží u stolu dobrá nálada do pozdních večerních hodin.

Roos si s úžasem uvědomuje, že také pan Wrigly se dokáže smát a povídat si o něčem, co zajímá i ostatní.

Najednou jej vidí ve zcela jiném světle než v těch předchozích několika dnech, které uplynuly od chvíle, kdy se sem přestěhovali.

Je to skoro stejný, jako by tu s náma seděl táta, uvědomí si.

Potom ale tu myšlenku zavrhne. Táta byl mladý a zůstal jeho věčnou vzpomínkou: Nevidí žádný důvod, proč by tenhle člověk musel tak rychle zaujmout jeho místo. Roos tak snadno nezapomíná.

Také Katrin je trochu zmatená. Ráda by kolikrát něco panu Wriglymu řekla, jenže neví, jak by ho měla oslovovat.

Když mu bude říkat – pane Wrigly – bude jí připadat, že tady u stolu sedí někdo cizí. A říkat mu pane Davide, to se jí zdá poněkud nešikovné.

Raději tedy mlčí a poslouchá.

Ale dobře chápe, že s tímhle se bude muset něco dělat.

Takovej oříšek je třeba rozlousknout dřív, než pořádně ztvrdne, pomyslí si. Potom by se mohlo stát, že bysme si na něm všichni mohli vylámat zoubky. Což by nikomu z nás nepřineslo nic dobrého.

„Dobrou noc,“ ozve se po chvíli Roos.

Jako by tušil, o čem teď Katrin přemýšlí.

Jako by snad věděl, že Katrin má v téhle chvíli podobné problémy jako on sám.

„Taky už pudu na kutě,“ připojí se Katrin. „Ještě mám co dohánět.“

„Hezky se vyspěte,“ řekne pan Wrigly. „Díky za to, jak jste tady hospodařili. Věděl jsem, že vám můžu věřit.“ Katrin se za to na něj usměje.

Úsměvem nikdy nic nezkažíš, holka, pomyslí si. Když nevíš, co dál, nahod' úsměv. Vždycky to bude lepší, než nějaký trapný gesto či slovo, nad kterým moc nepřemejšlíš.

Spěchá za Roosem, který se blíží ke svému pokoji.

„Nebyl by tak docela beznadějněj,“ řekne Roos. „Skoro bych řek, že brzo budeme muset podniknout něco, co by tuhle situaci zachránilo. Aby se tady čirou náhodou necejtil jako trpěnej element, jako nezvaněj host, kterej přišel nevhod. A my se přitom tady budeme pohybovat jako někdo, komu tenhle dům patří od sklepa až po půdu. Děsně trapná situace.“

„Vím, jak to myslíš,“ souhlasí Katrin. „To si piš, že s tím něco provedeme. Teď to ale chce nejmíň osmihodinovej spánek. Mladej organismus je třeba posilovat, ne ničit. S nepředstíraným zíváním tě opouštím, drahej bratříčku, a přeju ti do snů aspoň malinkatej kousek Gitty Niedersový.“

Katrin názorně předvádí, že skutečně nepřehání.

Zívání jí jde skutečně skvěle.

Vážně je to nakažlivý, pomyslí si Roos, když odchází do pokoje a ústa se mu rozevírají, jako by chtěl spolknout celý pomeranč i se slupkou.

Není nejmenších pochybností o tom, že spánek by se tentokrát mohl dostavit dříve, než by se oba mohli nadát.

Jenže všechno je jaksi obráceně.

Když se Roos pokusí zamhouřit oči, stejně má před nimi Gitty Niedersovou.

Ani Katrin na tom není o nic lépe.

Přestože cítí nesmírnou únavu, její myšlenky se ještě stále nechystají k odpočinku.

Obraz Danyho Webstera je až příliš živý a nepřehlédnutelný. Jeho tvář jako by se na ni usmívala z veliké dálky, hlas, který si za několik posledních hodin tolik oblíbila, provází všechny její pocity i přes velikou únavu.

„Vracím se k tobě z té strašný války,“ slyší ho Katrin šeptat a téměř Uvěří, že je to skutečně Dany. „Musel jsem být dlouhý čas bez tebe a teď jsem hrozně rád, že jsem zase doma, má láska. Usměj se na mne svejma krásnejma očima a dej mi zapomenout na všechno, co je v životě těžký a složitý.“

Moc jsem se na tebe těšila, Dany, myslí si Katrin. Nějak podezřele moc jsi mi scházel. Chybělo mi tvý pohlázení a vůbec všechno, pro co tě mám ráda.

Kdes byl tak dlouho, Dany?

K čemu jsou dobrý takový odloučení.

„Už se ti vracím,“ zaslechne znovu známý hlas.

Katrin se zvolna propadá do spánku.

Ještě malý okamžik, než jí víčka přikryje sen. A potom slyší ty kroky. Nejdříve se ozvou tiše, téměř neslyšně. Potom jsou náhle zřetelnější a Katrin je cítí až v tepu vlastní krve.

Jako by krácel v ní. Jako by krácel v ní.

Jako by s ním přicházela dávno očekávaná něžná touha. Potom ty kroky z ní vystoupí a Katrin je zaslechne kdesi nad svojí hlavou.

Možná to přichází z půdy.

Snad je k ní posílá noc, která si ustlala přímo na střeše tohoto domu.

Kroky jsou pořád blíž a blíž.

Katrin je strnulá tím čekáním, které má v sobě něco, co zřejmě odmítá možnost bránit se.

A znovu ty kroky pulsují přímo v jejích žilách. Už je zřetelně rozeznává.

Vůbec neví, proč musí směřovat přímo k jejímu lůžku.

Danyho hlas se z těch zvuků dávno vytratil.

Místo něj slyší pouze zvuky plné hrůzných představ.

Katrin strachem téměř přestává dýchat.

Kroky se zastaví přímo u jejího pokoje. To stačí k tomu, aby se docela probudila.

Posadí se na lůžku, přikrývku si vytáhne až k bradě a zoufale se dívá ke dveřím.

Němá úžasem pozoruje, jak se dveře pomalu otevírají.

Vzpomene si na příběh, který jí vyprávěl Dany Webster.

Raději znovu zavře oči.

Když je znovu otevře, spatří ve dveřích jakýsi stín.

Znovu zatají dech.

Nečekala, že by ten přízrak musel přijít právě k ní. Zrovna tak si mohl vybrat někoho jiného. Někoho vhodnějšího.

Katrin není připravena vést noční hovory s duchem, který se z jakýchsi neznámých důvodů rozhodl, že se usídí zrovna v tomhle domě.

„Také nemůžeš usnout?“ zeptá se ten ve dveřích.

Katrin s ulehčením poznává Roosův hlas. Rozesměje se a rozsvítí lampičku.

XII.

VÝSTŘELY V TEMNOTĚ

„Myslíš, že to Gitty myslí se mnou vážně?“ zeptá se Roos a Katrin se rozesměje. Kluci mají někdy úžasný starosti, nápadněji. Snaží se dělat problémy z docela obyčejnejch věcí. Kdyby radši přemýšlel o tom, že se tady potlouká nějaký pomýlený duch, kterej vlastně možná ani neví, co chce. No jo.

Jenže ani duchové nemusí být neomylní. Také se můžou splést.

Katrin ví, že tenhle případ je zcela jasný.

Ten duch je nějaký zmatený, bleskne jí hlavou. A měl by si uvědomit, že začíná bejt vlezlej. Nikdo tady o jeho společnost nestojí.

A Roos zatím tohle.

Nemůže usnout jenom proto, že existuje jakási Gitty Niedersová, která mu poněkud popletla hlavu.

„Uklidni se, bráško,“ řekne Katrin. „Kromě toho, že se ti právě podařilo probudit mě ze sna, kterej nestál na moc, ti nemůžu nic bližšího o tvým problému sdělit. Ber to prostě tak, že takový věci vždycky nedopadají tak, jak bysme si sami přáli. Prostě se to vždycky nepozná. Ale je fakt, že někdy se to dá tušit.“

„Když já nevím,“ přizná se Roos. „Ona mi nějak nepřipadá, že by zrovna v tomhle mohlo bejt na ni spolehnutí.“

„Takže je rada prostá,“ míní Katrin. „Ber ji třeba jako dobrou kámošku. Zbytečně se nezaplétěj. Třeba by tě za pár dní mohl mrzet, že ses na ni až moc citově vázal. A když máš nějaký pochybnosti, nech to uzrát. Kdo ví. Možná je Gitty trochu jako kočka. A kočky, jak jistě víš, dovedou bejt někdy mírně falešný stvořeníčka.“

Potom Katrin zpozorní.

Znovu jako by slyšela nějaké kroky.

Není pochyb o tom, že ty zvuky přicházejí přímo z půdy.

„Slyšíš, brácho? Jako by zase někdo chodil nad náma. Já nevím, že aspoň v noci si nedá pokoj.“

Roos chvíli poslouchá a potom řekne: „Jasně. Zase ta kočka. Ale Gitty to rozhodně nebude. Spíš to chlupatý strašidlo, který už jsem tam jednou zahlídl.“

„Na kočky promenádující se v tomhle domě věřím tak akorát ve středu v pravý poledne,“ nesouhlasí Katrin. „Tohle je duch tý zatracené uniformy. Už mě to vážně štve. Co kdyby sme ji zejtra spolu někam zahrabali? Třeba na zahradu. Tam ať si straší, jak chce.“

„Straší tak jedinečně tobě,“ řekne Roos s tichým smíchem. „A asi přímo ve věži. Kdo by věřil tomu všemu, co se vy líhne v tvý makovičce. Nevěř na duchy, holka. Tvoje fantazie je bujnější než ztřeštěný hříbě.“

„Náhodou...“ řekne uraženě Katrin. „Tak abys věděl, Dany mi vyprávěl nějaký příběh, kterej sice neměl hlavu ani patu, ale když to tak vezmu, moh by mít něco do sebe.“

„Strašidelný příběh?“ zeptá se Roos a posadí se na lůžko. „Tak mi vyprávěj. A jestli se mi bude líbit, možná ho budu jednou povídat svejmnukům, až je budu houpat na kolenou. Tak mě taky můžeš trošičku houpat, pro tuhle chvíli ti to dovolím.“

„No,“ zamyslí se Katrin. „Dany si myslí, že kdysi slyšel něco, co by mohlo ty kroky nahoře a další divný maličkosti vysvětlovat.“

„Aha,“ řekne podezřívavě Roos. „Takže ty se mi teď tady budeš snažit namluvit, že nějaký válečný veterán si sto let po smrti vzpomněl, že právě v tomhle baráku si kdysi dal do skříně svoji uniformu i s kvěrem, a teď mu přišlo líto nechat tu ty věci jenom tak ležet. Bezpochyby chtějí mít na onom světě všechno v bezvadném pořádku, takže dostal příkaz, aby to honem urovnal. Až se tak stane, teprve potom se může hlásit u nebeskýho raportu.“

„Počkej přece. Dyt' si mě ani nenechal domluvit. Vážně tady jsou nějaký divný souvislosti. Podle toho, co říkal Dany, tu mohlo dojít k jakýsi tragédii, při který ten voják přišel o život. Asi ani ne v nějaký válce, ale přímo v tomhle domě. Docela určitě. Jenom zatím nevíme,

jak se to stalo. Jistý je jenom jedno. Bylo tu jakýsi bezpráví a duše toho vojáka tady bude bloudit tak dlouho, než to prokletí zmizí.“

„Je to jako pohádka,“ nesouhlasí Roos. „Jenže v po hádkách se většinou na konci říká, že se vzali a žili spolu šťastně až do smrti.“

„Ale tady to spíš vypadá na to, že se nevezali. Řekla jsem ti přece, že to asi nedopadlo moc dobře. Určitě jde spíš o to, že ten voják přišel jakýmsi záhadným způsobem o život.“

„Mrtví vojáci se už nezení,“ pokusil se zavtipkovat Roos, jenže Katrin to příliš zábavné nepřipadalo.

„Všemu se jenom vysmíváš,“ řekla otráveně. „Ale jestli chceš, můžeme se na to zeptat Davida.“

„Myslíš tím pana Wriglyho?“

„Jo,“ řekne dotčeně Katrin.

Bylo to poprvé, co použila křestního jména manžela své matky.

Spíše jí to uklouzlo.

Katrin skutečně neměla v úmyslu vyslovit nahlas to, o čem přemýšlela už delší čas. Pan Wrigly? David?

Dosud se nerozhodla. Jenže si myslela, že na řešení tohoto problému dojde později.

Je divná, pomyslel si Roos. Jako by zapomínala na to, že kdysi existoval člověk, kterému říkali táta.

Roose se tahle skutečnost poněkud dotkla.

Nechtěl to na sobě dát příliš znát, jenže Katrin pochopila, že je mu to nepříjemné.

„Promiň. Omlouvám se,“ řekla. „Ale snad by právě on nám mohl aspoň naznačit, jak na tu záhadu jít.“

„Nesmysl,“ ohradil se Roos. „Dospělý bysme do toho zatahovat neměli. Stačíme si sami. Nepotřebujeme jejich neomylný rady.“

„Jak myslíš,“ řekne Katrin a znovu se cítí jaksi provinile.

A možná má Roos pravdu.

Třeba skutečně není nutné, aby si k vyřešení té záhady brali na pomoc moudrost těch druhých.

„Poslyš, sestřičko –“ vzpomene si najednou Roos „– co jsi vlastně myslela tím vejletem do jakýhosi údolí? Byla to jenom taková finta, nebo vážně Dany něco chystá?“

„Jo, zejtra odpoledne.“

„Řekl bych, že spíš už dnes,“ poopraví ji Roos. „Už půl hodiny totiž máme pondělí.“

„Tak jo,“ vzdychne Katrin. „Jasně. Dnes. Dany se pro nás zastaví a zavede nás do nějakýho údolí. Mohla by to bejt senzační hra. Říkal, že veme svý dva koháky, no a my musíme z domu nějakým způsobem propašovat tu uniformu i s flintou. Třeba by ani neškodilo, kdybysme nezapomněli na pár patron.“

„Nemusel by to bejt špatnej nápad,“ souhlasí Roos. „Aspoň si vyzkoušíme, jestli ta puška střílí právě tam, kam namíří její muška. Ostatně, rád se poučím o tom, čím se baví zdejší kluci a holky, když chtějí zabít nudu.“

„No, možná bych věděla i o jiným způsobu, jak příjemně a užitečně strávit volnej čas,“ řekne Katrin a oči se jí rozzáří.

Ty dvě tři pusy s Danym na zkoušku byly jako nic.

I když Katrin je má nesmazatelně vepsány ve svých představách. Ani to, jak Dany dovede objímat, není k zahození.

Roos ale o jejích slovech příliš nepřemýšlí. Už se vidí v údolí.

Nepochybuje o tom, že Dany má přesnou představu o tom, jak dnešní odpoledne dopadne.

Když je potom zase ve svém pokoji, vzpomene si na to, jak s Danym stříleli na půdě.

V údolí bude jistě víc prostoru na to, aby pušku pořádně vyzkoušeli. Určitě to bude bezpečnější než v domě.

Roos se už docela těší.

Jistě to bude to nejzajímavější, co zatím v tomhle městě stačili prožít.

Potom usoudí, že jediné, co teď potřebuje, je vydatný spánek.

Vůbec o tom nepochybuje.

Když pak usíná, téměř zřetelně zaslechne výstřely, které se nesou údolím a rachotí mnohonásobnou ozvěnou.

Najednou se mu zdá, že je těch výstřelů nesrovnatelně více.

Jako by tu střílelo nejméně sto pušek. Možná i více.

Ta představa se náhle propadá do snu, v němž se příliš nevyzná.

Pochopitelně nemůže vědět, jak vypadá údolí, v němž se dnes odpoledne ocitnou. Ale Roos už je tam.

Na docela neznámém místě, kde se jen stěží může orientovat.

Má z toho trochu strach.

A vůbec mu nepřipadá, že by tohle mohla být jen obyčejná klukovská hra. Zvláštní.

Už se tu pohybuje hodnou chvíli a zatím si nevšiml, že by někde poblíž zahlédl Danyho. Také Katrin tu zcela chybí.

Vidí jen sebe, jak se prolíná tou směsicí cizích tváří a pohybujících se postav. Všichni mají v rukou zbraně a někam běží.

Výstřely se slévají v nepřerušovanou salvu. Roos kolejí slyší výkřiky. Tohle skutečně není hra.

Dojde mu to ve chvíli, kdy klopýtne o ležící tělo. Hlava mrtvého je zakrvácená a jeho zbraň leží opodál. Roos běží s ostatními dál.

Všichni kolem mají uniformy a Roos zřetelně rozeznává modř vojenských kabátů. Potom se podívá na sebe. Pochopitelně.

Jako vždy je oblečen do džinsů a oblíbeného černého trika s krátkými rukávy.

Co tady vlastně dělám, napadne ho. Vždyť já sem vůbec nepatřím.

Trvá to jen krátký okamžik. Potom jej masa mužů v uniformách znovu strhává s sebou a Roos běží. Nejhorší je ten pocit, že vlastně neví, kam. Nezná ani důvod svého nesmyslného počínání. Nerozhodně se zastaví. Je to celé nesmysl. Dál už nechce.

Zastaví se a bezradně se dívá na tu spoušť kolem. Najednou se po jeho boku objeví jakýsi voják. Je vysoký a statný a znovu strhává Roose s sebou.

„Neměj strach,“ řekne ten voják dutým hlasem a Roos je překvapen tím, jak zvláštně to zní. „Přežít můžou jenom stateční. Pamatuj na to, že strach v nás zabíjí všechno, co za něco stojí.“

Roos bez odporu běží s ním.

Cítí, jak se mu těžce dýchá.

„Kdo jsi?“ chce vědět, ale neznámý neodpovídá.

„Neviděl jsi tady někde Danyho a Katrin?“

Ozve se divný smích.

„Žádného Danyho neznám,“ ozve se potom z jeho úst, ale Roos najednou vidí, že v té tváři vlastně žádná ústa nejsou.

Ta tvář je zbavena kůže i masa a připomíná vybělené zlomky kostí, jakoby sežehlé jakýmsi očistným ohněm. Raději odvrátí pohled.

Nerad se dívá do otevřených starých hrobů s pozůstatky nebožtíků.

„Kam běžíme, Roberte?“ zeptá se Roos a vůbec neví, jaká zvláštní náhoda mu na jazyk přinesla právě tohle jméno.

„Věděl jsem, že mě poznáš,“ řekne voják s umrlčí tváří. „Neptej se a poběž. Teď se musíš držet v mé blízkosti, jinak špatně skončíš. Jak vidíš, já jsem dopadl ještě celkem dobře.“

Běží.

Bitva kolem pokračuje a Roos brzy zapomíná, že tady vlastně ani nechtěl být. Střílí, ale neví proč.

Je to zázrak, ale jemu jako by se nepřátelské kulky vyhýbaly.

Trvá to tak dlouho, než se setmí den.

Potom se Roos rozhlíží kolem, ale Robert už tady není. Jako by se pod ním propadla zem. Jako by to byl jen přízrak, který patří do těch nejdivočejších snů.

Zmizí i všechno kolem a Roos s úžasem zjišťuje, že tady zůstal sám.

Všude kolem je plno mrtvých. Jen kousek dál zahlédne známou postavu. Robert!

Přece jenom se vrátil!

„Kam jdeš?“ zavolá Roos. „Přece jsi říkal, že budeme spolu!“

Znovu se ozve ten dutý smích.

„Počkej na mě!“ křičí Roos. „Nevyznám se tady!“

Stín v dálce před ním mlčí.

Ztrácí se v šeru.

„Roberte!“ volá Roos.

Hlas v dálce už se vůbec nepodobá lidskému. Připomíná závan z temnoty, kterou dávno pohltila smrt.

„Kdo je tu Robert?“ uslyší Roos. „Já? Já přece nemám žádné jméno...“

Krajina se propadá do tmy. Bere s sebou i všechny zvuky, které provázely Roosův sen.

Ticho je téměř hmatatelné.

Potom se nad ztichlý, nevlídný kraj znovu vyhoupne slunce.

Je zářivé a jeho paprsky dopadají na dno jakéhosi údolí.

Všude kolem voňavá tráva a odněkud se ozývá říčka.

Přímo před Roosem se k nebi zvedá skála.
Nikde ani stopa připomínající předešlou hrůzu.
Potom Roos uslyší nějaké zvuky.

Jsou to hlasy.

Lidské, živoucí hlasy.

Poznává Katrin a Danyho. A pak si uvědomí, že do toho všeho slyší volat Gitty Niedersovou.

V polosnu přemýšlí o tom, jak se tam ty hlasy mohly dostat.

Úzkost vyvolaná předešlými okamžiky zvolna vyprchává z jeho vědomí.

Jeho nepřítomný pohled znovu zabloudí do slunečného údolí.

No ovšem, pomyslí si. Odpoledne nás čeká ten vejlet s Danym. A mohla by tam bejt i Gitty. Docela se těší.

Jen by to neměl příště s těmi představami tak přehánět. Když usíná, zahlédne ještě vlasy Gitty Niedersové, jak se vlní ve vánku.

Roosův dech je už zase klidný. Ve spaní se usmívá.

XIII.

NĚKTEŘÍ KLUCI JSOU NEMOŽNÍ

Roos se tentokrát probudil až těsně před obědem. Když vstal, zjistil, že Katrin s matkou už jsou v plné práci.

„Proč jste mě nezbudili?“ ptá se Roos. „Třeba bych vám taky s něčím pomoh. Tak to vypadá, že přijdu až k hotovému.“

„Když ty jsi tak nádherně spinkal,“ směje se Katrin. „Skoro se zdálo, že tvý myšlenky tě ve snu donesly až někam, kde místo sluníčka září hezkej obličej Gitty Niedersový.“

Roos poněkud znejistí.

Copak jsou jeho sny tak čitelné, že každý na první pohled zjistí, o čem jsou?

„Rád bych viděl tebe, sestřičko,“ rozhodne se přejít do útoku. „Řek bych, že ani ty se poslední dobou ve spánku moc nemračíš. Asi za to může zdejší zdravý povětrí.“

„Jen když to není nic horšího,“ říká matka. „Tak už se nepošťuchujte a nezdržujte mne od práce, ať vaši kamarádi nemusí čekat.“

Roos usoudil, že by tady zbytečně překážel, a vytratil se na půdu.

Skutečně brzy po obědě se u branky objeví Dany Webster. Když stiskne tlačítko zvonku, Katrin nedočkavě vyběhne ven.

Vzápětí se vrátí celá udivená.

„Svět se právě začal otáčet na opačnou stranu,“ řekne nechápavě. „Prej zrovna mě teď tak nutně nepotřebuje. No co. Už se pomalu stává pravidlem, že někdy kluci nechodí za holkama, ale za klukama. Takže mi dal hezky pádně najevo, že si přeje mluvit s Roosem.“

„Se mnou?“ diví se Roos. Ale přesto jde okamžitě za Danym.

„Katrin je z toho mírně vyjevená,“ povídá Danymu. „Nemůže pochopit, že teď jsem pro tebe chvíli důležitější, než ona. Děje se něco?“

Dany otevře svůj tlumok a z jakéhosi hadru vybalí dva bubínkové šestiranné kolty. „Staré krámy,“ ocení svůj poklad a potom dodá: „Ale pro to údolíčko jako dělaný. Dnes budou mít svoji premiéru. Chodíváme tam sice občas s klukama, ale žádnýmu jsem je ještě nepředvedl. Jsou věci, o kterých by nemělo vědět zbytečně moc lidí.“

„To ti schvaluju,“ souhlasí Roos. „Taky Katrin musíme chvíli nechat, aby si na ně zvykala. Kdyby je viděla už teď, docela určitě by ti i naše máma do pěti minut dovedla popsat, jak vypadají.“

„No právě. Kvůli tomu jsem si nechal radši zavolat tebe. První šok je pro holky nejhorší. Než přijde večer, už bude i Katrin sama vědět, o čem se má povídat a co by se radši mělo utajit.“

Dany schoval zbraně zpátky do tlumoku a sebevědomě se podíval na Roose: „Na mě se přece můžeš spolehnout, když o něco půjde. A řeknu ti, že tyhle věci by mi někdo pořádně záviděl. Ruce by mi utrhali. Ale já nemám zájem to prodat. S tvou puškou a uniformou si tam dnes uděláme představení, jaký jsi nikdy předtím nezažil. Jo, Roosí – a jak tu flintu dostaneš ven? Myslíš, že ji proneseš mámě před nose?“

„Na všechno jsem myslel,“ chlubí se Roos. „Oblečení i s botama a kloboukem mám zabalený v pytli na odpadky. S puškou to bude horší, ale i tu už mám připravenou na zahradě a bude záležet jenom na tom, jak rychle se s ní dokážu mihnout kolem našich oken. Taky je zabalená, takže ani kdyby nás pak někdo potkal, nemusí vědět, co neseme.“

„Bezvadný,“ řekl Dany. „Teď už ale zmlkni a ani slovo o tom, co mám v tyhle mošně. Pokud mě neklame zrak, právě se k nám totiž blíží Gitty.“

Roos se ohlédl a v duchu zajásal.

Gitty Niedersová přicházela po chodníku a měla na sobě velmi krátké a velmi přiléhavé letní šaty.

Roos na okamžik nabyl dojem, že ta prvotřídně vyhlížející dívka jde za důležitějším posláním a tudy pouze prochází.

Proto jej téměř překvapilo, když Gitty zůstala stát u jejich domu a nasměrovala svůj obličej s dokonalým mejkapem k Roosovi.

„Nešel bys trochu stranou, Roosí?“ řekla, aniž by věnovala alespoň malý díl své pozornosti Danymu. „Ta věc se totiž týká jenom nás dvou. Není nutný, aby byl u toho někdo druhý.“ Roos se zarazil.

Nejdřív Dany a teď k tomu ještě Gitty. Katrin bude mít dnes určitě mindráky, že ji všichni tak přehlížejí.

Přesto omluvně pokrčil rameny a poodešel s ní kousek dál.

Gitty Niedersové to ohromně slušelo a Roos si nebyl jist, jestli by se neurazila, kdyby tuhle výzvu odmítl.

„Prej máte namířeno do údolí,“ začala opatrně Gitty. „No, nechci ti to moc vymlouvat, ale měl by sis to pořádně rozmyslet. Nečekej od toho žádný zázraky. Dany tam občas tahá kluky a pak si tam hraje na vojáčky, nebo co. Poněkud uhozený. Tyhle hry jsou tak pro pátou třídu. Měl by sis uvědomit, že tohle není tvá úroveň. Můžu ti nabídnout něco, co by ti možná víc vyhovovalo.“

„Mě to údolí ale vážně láká,“ řekne Roos. „Aspoň trochu poznám okolí. A pak, Dany by moh bejt dobrej kamarád. Nerad bych se na něho vykašlal.“

„Taky trochu znám okolí. A různý zákoutí města, kde bysme mohli bejt spolu. Sami dva. K čemu potřebujeme nějaký čumily?“ nevzdává se Gitty.

„V tom údolí přece taky budeme spolu,“ namítá Roos. „Nepochybuju o tom, že při tomhle počasí tam může bejt docela fajn. Jsem rád, žes mi to nabídla. Uděláš mi obrovskou radost, když půjdeš s náma. Budeš se tam docela dobře vyjímat.“

„To jo,“ řekne zklamaně Gitty. „Já si tyhle šaty vzala hlavně proto, že jsem myslela, že si uděláme malou poznávací procházku. Takovou menší seznamovačku. Líbím se ti přece. Nebo se snad mejlím?“ Roos je poněkud rozpačitý.

I když jsou teď sami, přece jenom trochu váhá přiznat, že Gitty prostě ví, jak na to, aby na něj zapůsobila.

Jako by se bál říci tu neoddiskutovatelnou pravdu přímo do očí dívky, která jej přitahuje zvláštním kouzlem.

„Myslím, že bysme neměli trhat partu,“ řekne nakonec. „Hrozně mi záleží na tom, abys šla do údolí s náma.“

Gitty vzdechne: „Jak myslíš. Jenže tak to mohlo bejt daleko hezčí. Mohla to bejt jedinečná příležitost k tomu, abysme se blíž poznali. Taková bezvadná vzpomínka na konec prázdnin přece není k zahození. Nerozmyslíš si to ještě?“

Jenže Roos váhá.

Couvá z téhle dobře promyšlené sladké pasti.

Vůbec neví, co by v takové situaci mohl od Gitty čekat.

Také mu není jasné, co by si počal, jak by se zachoval, kdyby se prozradilo, že až doteď s holkama vlastně jen kamarádil.

Vždyť se žádnou nikdy vážně nechodil.

Potom se od verandy blíží Katrin.

„Víš co?“ řekne Roos, „Určitě se časem najde nějaká vhodnější příležitost. Slibuju, že příště si zase vybereš místečko ty.“

„Jenže příště možná nebude nikdy,“ konstatuje Gitty. „Ale jak myslíš. Přemejšlej taky trochu o tom, proč někteří kluci bývají v některých situacích tak nemožní. Možná přijdeš na něco, co ti prozradí, že v týhle chvíli mám pravdu já. Aby potom už ale nebylo pozdě.“

Gitty se vrací k Danymu a Roos jde rozpačitě za ní.

Neví přesně, jak si její poslední slova vyložit.

„To je dost,“ řekne Dany. „Už bysme mohli vyrazit.“

„Jsem pro,“ souhlasí Katrin. „Pokud ovšem zase nebudeš mít nevhodný připomínky týkající se přítomnosti mé osoby ve tvé blízkosti. Taky bych se možná mohla stát duchem, aby ses na mě nemusel pořád koukat, když ti to dělá tak zle na oči.“

Dany se brání.

Katrin přece musí vědět, že to tak nemyslel. Že všechno je docela jinak. Nakonec se usmíří.

Mezitím se Roosovi, který se vrátil pro něco na zahradu, podaří rychle proklouznout kolem domu a bez zastavení pokračuje po chodníku směřujícímu ke konci ulice.

Dany ví, že tohle Roos prostě musí, aby ho nezahlédla matka a nechtěla se třeba vyptávat, proč a kam odnáší ty věci z domu.

Teprve, když je Roos z matčina dohledu, zastaví a počká na ostatní.

„To je nějakých tajností,“ diví se Katrin. „Už jsem myslela, že se

znovu potkáme až večer. Byl jsi zkrátka k nezastavení.“

Roos jí mlčky ukáže svoji kořist.

Dva balíky.

Jeden poněkud objemnější, ten druhý zase delší.

„Svačina pro všechny a skládací rybářskej prut,“ hádá Gitty, která se ještě teď tváří, jako by jí někdo vzal všechnu chuť do života.

Katrin nechápe.

Mluvilo se přece o jakési bojové hře.

Takže dost dobře neví, k čemu jim bude udice.

Potom si ale vzpomene na domluvu s Danym a je doma.

Proto na sebe Roos a Dany mrkají, jako by se jim podařil kdovíjaký kousek.

Konečně se dostanou ven z města. Před nimi je neuspořádaná planina a zanedlouho Roos a Katrin zahlédnou výběžky skal. Potom je Dany přivede k úzké stezce, po níž sestupují dolů.

„Jako bych tady už byl,“ řekne Roos, když se podívá před sebe do údolí. „Nebo to znám z nějakýho akčního filmu. Nevím, teď si nějak nemůžu vzpomenout.“

„Tady to bude lepší než ve filmu,“ nadchne se Dany. „Bude se vám to líbit.“

Gitty se ve svých úsporných šatech trmácí za nimi.

Katrin si ji s údivem prohlíží. Jako by teprve v této chvíli zaregistrovala její oblečení.

„No, když už ses tak ohákla, můžeme po tý hře udělat mejdan. Anebo módní přehlídku.“

Gitty se tváří, že poznámku Katrin nebere na vědomí.

„Neboj, půjčme ti každej nějaký kousek,“ usmíruje si ji Katrin. „Aspoň nám kluci nebudou moct vyčítat, že se letos v létě nedostali na žádný striptýz.“

Katrin má najednou dojem, že tahle nabídka příliš nesedí.

Proč by se zrovna Dany Webster musel dívat na to, jak se Gitty převléká.

„Moment,“ upřesňuje. „Tohle se dotejká jen Roose. Dany bude mít nepochybně spoustu práce, takže pro toho tohle představení odpadá.“

Dany neprotestuje.

Ví, že pokud jde o Gitty Niedersovou, má v souvislosti s ním Katrin docela konkrétní představy o tom, v jaké vzdálenosti od sebe se ti dva mohou pohybovat.

Možná to ještě není žárlivost, jenže Dany Webster si je vědom toho, že se jí postoj Katrin až příliš nebezpečně přibližuje.

Scházejí dolů, do údolí. Když dojdou na jeho druhý konec, mají před sebou nahoře skály a pod nimi něco, co připomíná hromadu kamení.

Někde vpravo se ozývá bublání vody.

„Já vím,“ řekne Roos. „Za těmi stromy je říčka. Trochu si to pamatuju. Nevíš, Katrin, odkud to můžu znát?“

„Tak tohle je pořádný tajemství i pro mě,“ přiznává Katrin.

„Nebylo by marný vyzkoušet, jestli se v tom dá koupat,“ míní Gitty. „Čirou náhodou nosím na sobě celý léto plavky. A Roos by si třeba mohl vzít udičku a jít se mnou, aby mě zachraňoval, kdybych někde v hloubce nestačila.“

„Můžeme jít klidně s váma, vid', Dany,“ řekne Katrin.

Ale Dany ji zadrží gestem, které je dost výmluvné.

Ti dva možná budou chtít být u vody sami.

Je zřejmé, že Gitty by o jejich společnost teď alespoň malou chvíli nestála.

„Snad pozděje,“ řekne. „Možná bys mi radši měla pomoci trochu to tady připravit.“

Katrin už rozumí.

Přikývne a pak se rozesměje.

Vidí překvapený pohled Gitty Niedersové, když Roos rozbaluje podlouhlý balík.

Z domnělého rybářského prutu se vyklubala stará vojenská puška.

Gitty pokrčí rameny. „Nevadí. Takže nám zbejvá už jen to koupání. Pokud je mi známo, ryby se obvykle nestřílejí. Leda tak, Roosí, že by sis chtěl vystřelit ze mě!“

„To radši to koupání,“ souhlasí Roos.

Gitty Niedersová bleskově svlékne šaty, pod nimiž se objeví dvoudílné plavky. Roose v tu chvíli napadne, že zakrývají pouze nepodstatné detaily jejího těla. To, co se nyní nabízí jeho očím, mu připadá úchvatné a skličující zároveň.

Gitty Niedersová se rozhodně nemusí stydět za to, jak vypadá.

Ani Katrin neujde soulad téměř dokonalých proporcí té rusovlasé dívky.

Nemůže přece dopustit, aby Dany zbůhdarma propadal jakémusi pokušení.

Přistoupí k Danymu tak, aby mu znemožnila výhled, a políbí ho na ústa. Sice jí připadá, že ta pusa je poněkud delší, než původně zamýšlela, ale jiné řešení v téhle chvíli nevidí.

Objímá Danyho tak dlouho, než je přesvědčena o tom, že Gitty s Roosem už tu nejsou.

Když konečně propustí Danyho ze sladkého zajetí, ohlédne se a vidí Roose a Gitty, jak běží k říčce.

Voda je příjemná a osvěžující. Říčka sice není příliš hluboká, ale blízko břehu je tůňka, v níž se dá pohodlně uplavat pár temp. Gitty plně vyhovuje, že tenhle prostor je tak nepatrný, že se tu může těsně míjet s Roosem při každém sebemenším pohybu.

Připadají velmi příjemné, když se jejich těla dotýkají.

Má kůži hladkou jako mech, myslí si Roos. Ta hebká dráždivost jej poněkud znepokojuje.

Roos si začíná vyčítat, že Gitty neposlechl a nesvolil k tomu, aby si udělali výlet jen sami dva.

Ale i tak je to víc než báječné.

Potom ucítí, jak jej ruce se štíhlými prsty pomalu, kousek po kousíčku, přitahují k sobě. Je zmatený. Stojí téměř po krk v příjemně chladivé vodě a Roos si uvědomuje, že jejich těla jsou přimknutá těsně k sobě.

Gitty rozechvěle najde svými rty jeho ústa a Roos ztrácí dech. Něco mu říká, že tohle vlastně chtěl i on sám, ale nedokáže v sobě přemoci ten divný strach, který ho svazuje zvláštní, nepojmenovatelnou křečí.

Konečně zase může vydechnout.

Uvědomuje si, jak je v této chvíli nebezpečné zůstat v těsném kontaktu s tou podle něj nádhernou dívkou.

„Promiň,“ zamumlá rozpačitě a vyprostí se z jejího objetí.

Gitty se nechápavě usměje. Tohle by jí žádný jiný kluk neudělal. Připadá si ponížena, to odmítnutí jí raní na nejcitlivějším místě.

„Jako kamarád možná ujdeš,“ řekne potom a vylézá na břeh. „Jenže na chození se moc nehodíš. Tohle si zapamatuju.“

A odchází k místu, kde Dany s Katrin upravují otvor připomínající jeskyni.

Kameny už jsou rozestaveny po jeho obvodu. Ještě několikrát hrábnout do země starým rýčem, který tu zůstal z dob, kdy Dany se svojí bývalou partou tuhle skrýš objevili a rozhodli se přizpůsobit ji svým hrám.

„Tak co?“ zeptá se Katrin. „Neutopila jsi tam někde mýho brášku? Nebo se opaluje?“

„Spíš si chladí tu svoji přemýšlivou hlavičku,“ řekne Gitty a je na ní vidět, že tohle téma rozhovoru není v dané chvíli příliš žádoucí.

„Prostě jenom asi špatně strávil výlevy tvejch vášní,“ pochopil Dany. „Kolikrát jsem ti přece říkal, že na to nesmíš tak hopem.“

„Trhni si nožičkou,“ zachmuří se Gitty a zničeně se posadí do trávy.

„Dej mi už konečně nějakou zbraň. Možná bych se docela ráda do někoho trefila.“

„Koně a nesmělí milenci se nestřílejí,“ podotkne Katrin, které už je jasné, kolik uhodilo.

Její bratr Roos tentokrát něco dokonale zbabral.

A jak to tak vypadá, Gitty Niedersová mu to do smrti nezapomene.

Jenže jak ho zná, určitě ho to také vzalo.

Tenhle konec prázdnin není skutečně nejšťastnější.

Je to už tak, pomyslí si Katrin. Někteří kluci jsou z tohohle hlediska z pohledu některých holek úplně nemožní. Jenže se nedá přesně odhadnout, jestli je to jejich plus nebo minus.

„A přišel čas ztracenejch snů, brácho,“ šeptá Katrin a vůbec nevnímá Danyho, který si ji pozorně prohlíží. Zvláštní, napadne Danyho Webstera. Některý dvojčata jsou snad do konce života svázaný pupeční šňůrou. Jak jinak si vysvětlit, že Roos dostane kopačky, a Katrin je zralá pro nějaký ústav, ve kterým se léčí psychický poruchy.

Roos přichází ještě za chvíli a zdá se, že docela zapomněl mluvit.

Z jeho chování je patrné, jak příliš se snaží přimět k tomu, aby o

Gitty nezavádl jediným pohledem.

Katrin nepochybuje o tom, že tento stav jeho duše bude ještě nějakou chvíli trvat.

XIV.

HRA NA VÁLKU

Pevnost je připravena.

Hra může začít. Zbývá už jenom detailněji prozkoumat údolí a určit pravidla.

Dno údolí je poseto množstvím kamenů. Některé z nich jsou dost velké na to, aby v případě potřeby mohly posloužit za úkryt.

„Je to tady docela romantický,“ řekne Katrin, „ale taky bych si docela ráda zaplavala. Roosí, nezkusil bys to ještě jednou? Mám takovej dojem, že to tvý koupání předtím s Gitty se podobalo spíš ledový sprše než pořádnému osvěžení.“

„Já vlastně moc na koupání nejsem,“ přejde její náražku Roos. „Zkrátka to nepatří mezi mé oblíbený činnosti. Možná přesvědčíš Danyho. Ten bude asi víc sportovně nadanej. Postavu na to aspoň má.“

Katrin si přestane Roose všímat.

Snad už se s tím nějak vyrovná, pomyslí si. Nic na světě není snadný a každý se o tom musí přesvědčit na vlastní kůži.

Běží za Danym, a ten její návrh neodmítne. Rozběhnou se k říčce.

Dany má svalnaté tělo, i když na první pohled se zdá být spíše štíhlý. Vypracovaná ramena potvrzují slova, která před okamžikem pronesl Roos.

Rozhodně má blíž ke sportu, než k vysedávání nad matematickejma rovnicema, ocení jeho postavu v duchu Katrin.

Bez jedinýho zbytečnýho deka línýho masa.

Dobře udělanej kluk, a přitom nic přehnanýho.

Katrin z duše nenávidí svalovce, kteří se při chůzi vzdáleně

podobají krácejícímu tanku nebo uměle vykonstruovanému monstru.

Dany Webster je tak akorát. A právě teď předvádí Katrin, že se ve vodě cítí jako doma.

Katrin by vydržela dlouho s ním dovádět, jenže Dany jí připomene, proč sem vlastně přišli.

Velká bojová hra už jenom čeká, až každý zaujme své místo a začne plnit roli, která je mu v ní prisouzena.

Sotva vylezou z vody a trochu se osuší, Dany zahájí krátkou poradu.

Katrin a Roos jsou tady noví a proto musí bezpodmínečně znát, jak si počínat, aby všechno proběhlo podle jejich představ.

Ostatně také Gitty Niedersová, která už se zdánlivě přenesla přes následky nedorozumění s Roosem, je v téhle hře nováčkem.

Ani ona nemá žádné zkušenosti s tím, co všechno je dnes odpoledne v údolí může čekat.

Dany nejdříve zrekapituluje, jaké vybavení mají k dispozici, a pak je zasvětil do základních pravidel hry, které vymyslel přílehlavý název.

Boj na život a na smrt až do první krve.

Kameny nejsou povoleny.

Místo granátů lze použít hroudy, které snad mohou způsobit boule, ale jinak nejsou životu nebezpečné.

Dalším pravidlem je, že v případě použití posledně uvedených zbraní je zakázáno, aby s nimi chlapec zaútočil na dívku.

Na opačný případ se tenhle zákaz nevztahuje.

Bojová hra Danyho Webstera spočívá v tom, že proti sobě stojí dvě skupiny válečníků. V tomto případě dva proti dvěma. Jedni brání pevnost, jak Dany hrdě nazývá vyhloubený otvor, který možná kdysi býval malou jeskyní. Další dva postupují z druhého konce údolí a útočí.

„To je všechno?“ zeptá se trochu zklamaně Roos. „Vážně mi připadá, že je to taková dětská hra. A holky mají jasnou výhodu.“

„Ještě jsem nedomluvil,“ řekne trochu dotčeně Dany. „Obránci pevností mají jeden život, ale útočníci tři. To proto, že ti v pevnosti mají víc šancí, aby se ukryli a aby je nepřítel nezahlíd. Útočníci můžou postupovat celkem bezstarostně. Až tam, kde je údolí asi tak

v polovičce a kde je taky víc balvanů, se začíná naostro.“

„Taky máme nějakou flintu,“ připomene Katrin. „Kdo si ji vlastně nechá? Snad ne Roos? To by přece byla výhoda.“

„Já nechci bejt ozbrojená,“ řekne Gitty. „Prostě zůstanu s tím, kdo bude mít v ruce pušku. Nerada prohrávám. Ani když jde o tuhle dětskou válku.“

„Moment, teď přijde, milé dámy, překvapení,“ řekne Dany a vybalí svůj tlumok.

Když Katrin uvidí staré kolty, vykřikne: „Půjč mi jeden! Já kdysi někde viděla, jak se s tím zachází.“

A už má jednu ze zbraní v ruce.

„Dávej pozor,“ vyškubne jí Dany kolt z dlaně. „Přeci vidíš, že je to nabitý. Všech šest komor. I když jenom slepejma, ale zblízka by to mohlo bejt děsně nebezpečný.“

„Ukaž,“ ozve se Roos. „To je prima. S tím můžeme bouchat před sebe a nic se nestane. A přitom to bude vypadat, že fakticky válčíme. S tou puškou je to trochu horší. Já slepý nemám. A ostrejma bych se do nikoho zrovna trefovat nechtěl. Spíš jsem myslel, že si potom prubneme, jestli ten muzejní kousek náhodou nezanáší.“

„Roosi, klidně můžeš mít ten kolt,“ navrhne Dany Webster. „Já s Katrin můžeme bejt v pevnosti, nám stačí pár hruď a ta tvá puška. No a druhej kolt dáme do něžnejch ruček Gitty Niedersový. Vy zkrátka budete v jedný armádě. Jen bych ti radil, abys na tuhleto skutečnost moc nespóľhal a radši si od ní držel menší distanc. Už jsem kdesi kdysi slyšel, že slepým nábojem můžeš třeba sprovodit ze světa i mazanýho zajíce.“

„Už aby ses učil kličkovat,“ neodpustí si Gitty. „Já to sice budu držet prvně v ruce, ale když si dám záležet, můžu se na svoji mušku spolehnout.“

„Já nevím...“ ošívá se Roos.

„Umřít v takovým pěkným údolí přece není žádná ostuda,“ přidává se k Danymu Katrin. „Přece bys nám to neudělal. Dany a já také chceme bejt chvílku sami.“

„Tak jste mě ukecali,“ vzdává se Roos. „Jen mi není jasný, jak poznám, že jsem přišel o některej z těch tří životů?“

„Správnej dotaz,“ omlouvá se Dany. „Nebezpečná zóna pro vás

dva začíná tamhle u těch kamenů. Tam už se musíte skrejvat. Třeba to může bejt hrouda, která tě parádně trefí. Anebo některej z nás dvou vykřikne tvý jméno. I to se počítá jako zásah. Vy to sice máte trochu složitější, ale zato můžete umřít třikrát.“

„Abysme z toho měli to pravý potěšení,“ řekne Gitty.

„Jo. I když tohle potěšení je trochu jiný, než jaký míváš na mysli obvykle ty,“ odpoví jí Dany.

„A pak je tu ta uniforma,“ namítne Roos. „Co vlastně s ní?“

„Tu byste mohli přenechat mně,“ navrhuje Katrin. „Stejně tam Dany bude mávat flintou a já si budu připadat jako někdo, kdo se sem čirou náhodou zatoulal z dětského pískoviště. Aspoň si trochu budu moct fandit, že do týhle hry patřím taky.“

„Když s koltem, tak jedineš v uniformě a s tím vojenským kloboukem na hlavě,“ nesouhlasí Roos. „A taky musíš uznat, že ty boty mi přece jenom padnou líp.“

„Dobře,“ vzdává se Katrin. „Ale Dany mi bude tu flintu pucovat. Budeme se o ni střídat. Jestli ovšem dovolíte, teď bych si chtěla aspoň vyzkoušet, jak se nosí ten modrej kabát. A taky nezapomeňte na to, co jsme slíbili Gitty. Dáme jí každej nějakej kousek svýho oblečení, aby nemusela po louce lítat nahatá. Ledacos by se totiž mohlo přihodit, třeba v důsledku nepřiměřenýho vzrušení určitý části obou nepřátelskejch vojsk. Udělejme teda něco pro to, aby i v takový mezní situaci, jakou zuřivá bitva nepochybně je, byly dodrženy určitý pravidla bezpečnosti.“

„Vážně si myslím, že by to tak bylo jistější,“ souhlasí Gitty.

„Když vlezu do tý uniformy, mohla by si Gitty vzít moje věci,“ navrhuje Roos.

„V žádným případě,“ odmítne Katrin. „Tvý mužský hormony, který se bezcílne potloukají v tvejch džínách, by mohly s Gitty províst různý skopičiny. Takže ty džinsy jí poskytnu já a pak si na sebe hodím ty tvý. My jsme z jedný rodiny, takže v tomto případě se žádnej zádrhel nepředpokládá. Sice mi budou padat, ale když budu v pevnosti hezky na bobku, v podstatě bych měla zůstat po celou tu zuřivou bitvu oblečená. A pokud by mi přece jenom sklouzly, požádám Danyho, aby mi je přidržoval.“

„To myslíš vážně?“ směje se Dany.

„Naprosto,“ potvrzuje Katrin. „Ovšem jen v tom případě, když mi půjčíš flintu. Když ale budeš velkéj skrblík a já tam budu čučet jako prodavač pásu u nefungujícího kulometu, budu si je držet sama. Takže si to zavčas rozmysli.“

Všechno je nakonec tak, jak řekla Katrin. Když se Roos převlékne do uniformy, Katrin si přivlastní jeho džinsy a nabídne Gitty své. Roos potom přece jen Katrin přesvědčí, že jeho černé triko na těle rusovlásky nezpůsobí žádné komplikace.

Roos už má na sobě celou uniformu. Když si potom nasadí i klobouk, Gitty Niedersová uznale řekne: „Sluší ti to, fakticky. Když se tak na tebe koukám, zase se rozmejšlím, jestli ti přece jenom nedám ještě jednu šanci. Seš vojáček hezkej jako panenka. Anebo marcipánovej. K nakousnutí.“

Roos znovu pocítí rozpaky.

V tomhle dni už poněkolikaté.

Snad je to i tím, že v té uniformě si připadá víc jako skutečný chlap. Takový, který necouvne před ženou, ani když ho svými půvaby zažene do úzkých.

„Armádo, na zteč!“ křikne, aby zaplašil ten pocit nejistoty.

„No počkej přece,“ brání se Katrin. „Vážně v tom nevypadáš špatně. Ale teď to rychle sundej. Aspoň to sáčko a klobouk. Taky si chci zkusit, jak by mi to slušelo. Ale teď hned. Pak už nebudu mít zájem. Ještě v tý bitvě padneš a já si nakonec na sebe budu muset navlíct mundúr mrtvého. Děsná představa...“

Roos poslechne, i když žádné zvláštní nadšení se nedostavuje.

Katrin všechno jenom zdržuje.

Už mohlo být dávno po bitvě.

Musí vyrazit. Vždyť tam někde vepředu na něj čeká Robert.

Robert?

Odkud se v jeho hlavě vlastně vzalo to jméno?

Roos Gallen má pocit, že tohle všechno už bylo strašně dávno. Mechanicky sundává modrý kabát a klobouk.

Potom se dívá, jak Katrin na sebe obléká ty věci a s překvapením pozoruje reakci Gitty a Danyho.

„Teď jsi od Roose k nerozeznání,“ zmateně se ozve Dany. „Vypadáš úplně stejně jako tvůj brácha.“

„Snad přece jenom nějaký rozdíl tuje,“ dotčeně řekne Katrin. „To mi, Dany, nemůžeš zapřít!“

„Jako když se dvakrát za sebou podíváš na stejnej obraz,“ mumlá rozpačitě Gitty Niedersová. „A stejně nepoznáš, kterej je originál a kterej kopie. Na vás dvou si vaši asi dali dost záležet, že jo, Roosí?“

„Jak to myslíš?“ ozve se Roos.

„Hloupost,“ rozřeší to Dany. „Všechno dělá ta uniforma. Nebudeme si přece namlouvat, že nerozeznáme holku od kluka. Takže konec dohadování. Katrin, ty to rychle svleč, a Roos už by taky moh bejt připravenej. Jenom to zdržuje.“

Roos si připadá, jako by jej někdo praštil pořádnou palicí.

Co vlastně Dany proti němu má?

Proč jsou na něj všichni, jako by se něčím provinil?

Vezme svůj kolt Gitty a překontroluje i druhou zbraň.

Všechno v pořádku.

Hra na válku může začít.

Pomaloučku jdou s Gitty Niedersovou na opačnou stranu údolí.

Sotva přejdou úsek posetý desítkami balvanů, zastaví se.

Když se otočí, vidí před sebou skutečnou pevnost. Dany a Katrin si dali záležet.

Pečlivě poskládané kameny, mezery mezi nimi zarovnaný hlínou.

„Hej, Dany!“ křikne Roos.

„Stalo se něco?“ ozve se od pevnosti.

„Jsou tam někde ty náboje do mý pušky. Radši je ale nechte ležet. Když to bude nutný, tak vypalte jednu nebo dvě rány do vzduchu. Nebo miřte na skály. Neradi bysme to schytali.“

„Nejsme z první obecný,“ volá Katrin. „Přece máme rozum. A teď zalez do úkrytu, nebo si to rozmyslím. Mám tě totiž, bráško, pěkně na mušce.“

Roos poslechne a přitáhne si k sobě Gitty.

„Budeme je chvilku napínat,“ řekne. „Třeba si budou myslet, že už jsme popolezli dál. Až se do toho dáme, moc nestřílej. Šetři si náboje, ať nám ta sranda chvilku vydrží.“

„No jo,“ řekne Gitty. „Špatný je, že ta pevnost je pořád ještě moc daleko. Nedohodím tam ani za nic. Máme vůbec šanci v tyhle bitvě vyhrát?“

„Moc velkou ne,“ přizná Roos. „Hlavně se moc neukazuj a nevysrkej hlavu. Mohli by tě dostat. V každém případě by to byla velká škoda.“

Roos se pomalu vžívá do hry.

Jejich ležení je právě tady.

A za krátký okamžik vyrazí do útoku.

V postavení nepřátel je naprostý klid.

A potom Roos uslyší ten výstřel.

Někde vpředu před sebou zahlédne Robertovu postavu.

Zřetelně ucítí zápach krve a střelného prachu.

„Už to začalo!“ vykřikne Roos a běží. Skáče od kamene ke kameni, pokaždé se stačí ukrýt dříve, než ho ti dva v pevnosti mohou zpozorovat.

Gitty za ním. Také ona se snaží schovávat se za kameny a zatím se jí to daří.

„Prásk!“ štěkne kolt v její ruce a Gitty to překvapí.

Takovou ránu nečekala.

Zůstane dezorientovaná stát a než se stačí položit na zem, od pevnosti se ozve hlas Katrin: „Gitty za kamenem vpravo! Seš mrtvá!“

Gitty už zůstávají jenom dva životy.

Roos na ni ze své skrýše zamává a z příkrčeného postoje hodí na pevnost hroudu, která se rozstříkne o kameny před ní.

„Špatně mířený!“ ozve se z druhé strany. „Žádná trefa!“ Roos vypálí ze svého koltu.

Vlevo od něj dvakrát vystřelí Gitty. Když se pak zvedne, že přeběhne na Roosovu stranu, ztratí další život. Tentokrát ji nachytl Dany.

Gitty Niedersová vidí, že touto taktikou obránce pevnosti příliš neohrozí. Vyrazí dopředu, přičemž stačí, vystřílet zbývající náboje.

K pevnosti jí chybí už jen několik málo kroků, když znova zazní její jméno.

Katrin byla tentokrát bystřejší než zmatkující Gitty.

Pro Gitty tím hra končí.

Sedne si stranou a pozoruje další boj.

Roos znovu uslyší dusot množství nohou ve vojenských botách.

Vzpomene si na svůj sen.

Už ví, že je ve stejném údolí jako v té děsivé noci.

Se strachem hledá v tom zmateném obraze známou umrlčí tvář.

Zas je to všechno docela blízko.

Znovu bezvýsledně uniká před svým vlastním strachem a předem ví, že ani tentokrát se mu to nepodaří.

Neví, jestli je tohle ještě hra.

Slyší, jak dvakrát třeskne jeho kolt a vidí dva stíny, jak se kácejí k zemi.

Leží za velikým balvanem a prudce oddechuje.

Bezpečně ví, že těmito místy kdysi prošla smrt.

Tam vpředu se k němu obrací Robert. Rozmáchlým gestem posílá Roose do útoku.

Roos se zvedne a jeho kolt se znova ozývá výstřely.

Potom už spoušť cvakne naprázdno.

„Roosi, už jsi mrtvej podruhy,“ křikne radostně Katrin. „Až to bude naposled, vpálím do tebe kulku, ať máš z toho umírání ten správné pocit!“

Roos znovu odpočívá.

Ta Katrin by vážně jednoho dojala, říká si v duchu. Jako by tak moc záleželo na tom, jakou má smrt podobu.

Skrytý za kamenem pozoruje Gitty.

Dívka s rusými vlasy sedí kousek za jeho zády a čeká, až se to všechno skončí.

Roos si najde kus hroudy, rychle se vztyčí a hodí.

Na tu vzdálenost je to spíše náhoda.

Jenže tam v pevnosti se drží za rameno Dany a neochotně přiznává, že i pro něj bitva skončila.

Roos už proti sobě má jen svoji sestru.

„Dostanu tě, brácho, to si piš!“ volá Katrin a mává puškou. „Až se dostaneš blíž, pěkně ti zcuchám peříčka. To budeš mít za Danyho, bráško!“

Roos se po dně údolí zvolna sune k pevnosti, kterou teď brání osamocená Katrin. Spousta rozestých kamenů kolem něj je téměř jistou zárukou absolutního bezpečí.

Když bude opatrný, Katrin už nemá šanci, aby jej ze svého

postavení zahlédla.

Potom se Roos dostane k úseku, kde přece jen jsou balvany řidší. Skryje se za nejbližší z nich a přemýšlí, kterým směrem se tomuto nebezpečnému místu vyhnout.

Rozhodne se, že tentokrát zamíří více vpravo.

Když se odpoutává od balvanu, za kterým se ukrýval, zavadí ramenem o jednu z jeho stěn. S úžasem si uvědomuje, že tenhle kámen bude spíše kusem uschlého bláta.

Tam, kde se opřel svým tělem, se objeví trhlina a úlomek hlíny spadne do trávy.

Potom se jeho očím objeví něco, co by v těchto místech rozhodně nečekal.

Téměř dokonale zakulacený kámen, jak se Roos zprvu domníval, se pod dotekem jeho ruky oprostí od nánosů hlíny a před Roosem zírá do letního podvečerního nebe svými vyhaslými očními důlky lidská lebka.

Je jistě mnoho společných detailů, které jsou u všech podobných nálezů zcela shodné.

V tomto případě si je však Roos jistý tím, že tohle jejich setkání rozhodně není první v řadě.

„Robert...“ zašeptá Roos. „Jenže – jakej to všechno má vlastně smysl? Proč se s ním musím potkávat pořád jenom já?“

Docela jistě poznává, co z něj zbylo.

Znamená to snad, že právě tady je jeho hrob? Kdo, nebo co jej k němu přivádí? Komu záleží na tom, aby tohle místo posledního odpočinku člověka nezůstalo beze jména?

Snad to všechno ten sen, který se mu znovu a znovu vrací. –

Roosovi je najednou nepříjemné být s ním tady pohromadě.

Vyskočí ze svého úkrytu a řítí se dopředu. Stále běží a je mu divné, že jej Katrin nechává přijít tak blízko.

Pevnost jako by byla mrtvá.

Už dávno přece měla Katrin zavolat jeho jméno a tím by hra skončila.

Třeba mě nechává příběhnout blíž na dostřel, bleskne se Roosovou hlavou. Katrin chce mít prostě jistou trefu.

Znovu se odněkud ozývají ty výstřely.

To není klukovská hra.

Tady všude kolem zhasínají lidské životy.

Kolem zuří boj a Roosovi je zcela lhostejné, ve kterém čase se to všechno odehrává.

Běží v prvních řadách a po jeho boku jakýsi vysoký a statný voják.

Bezhlavě se vrhají do nebezpečí.

Katrin dobře vidí Roose, jak se řítí k pevnosti.

Starou vojenskou pušku opře hlavní o kameny a zalehne k ní tak, aby v její prodloužené přímce zahlédla vrcholky skal stranou od pevnosti.

Potom pečlivě zamíří.

Dany Webster jí předtím ukázal, jak zasunout náboj do hlavně a jak natáhnout uzávěr, aby zbraň byla schopná střelby.

„Hlavně pevně drž a miř raději výš. Odstřelit vlastního brácha někde na louce, to není žádná velká zásluha,“ se smíchem jí ještě připomíná.

Katrin Gallenová si to všechno dobře pamatuje.

Myslí na to i teď, kdy se v mířidlech konečně objeví vrcholek skály.

Ještě zahlédne Roose, jak běží k místu, které ona brání.

Když stiskne spoušť, do uší jí zazní hromová rána.

Na chvíli se jí zdá, že se Roos zastavil.

Jakoby ochromený podivnou, nevysvětlitelnou silou.

Okamžik předtím Roos spatří Katrin a všimne si hlavně pušky, namířené kamsi k oblakům.

Teprve když se před ním zableskne, pochopí, že tady muselo dojít k jakémusi krutému omylu.

Roos ucítí ostrou, palčivou bolest v místech, kde se jeho hrudník zvedá prudkými výdechy, způsobenými během.

Zdá se mu to být nepochopitelné.

Přece jasně viděl, že Katrin mířila úplně do jiných míst.

Když se Roos kácí k zemi, znovu se mu před očima mihne známá umrlčí tvář.

Vůbec ničemu nerozumí.

Ani Katrin z toho není příliš moudrá.

Zamíří pánu bohu do oken a Roos si klidně ustele v tom údolí, jako by se mu trefila přesně mezi oči.

Snad to patří k tý jeho bláznivý hře, nápadněji. Trocha teatrálních gest. Vznešená póza, aby všichni viděli, jak dovedou umírat hrdinové.

Katrin se zasměje, odhodí pušku na zem a běží k Roosovi.

Dany Webster má divný pocit.

Chvíli mu to trvá, než se dostane k ležícímu kamarádovi.

Gitty Niedersová už sedí u Roosova bezvládného těla a slzy v jejích očích napovídají, že s touhle situací si absolutně neví rady.

Když se Katrin konečně dostane k Roosovi a zaujme pozici vedle Gitty, nevěří svým očím.

Modrým kabátem na Roosově těle se rozlévá zřetelná krvavá skvrna. Je to na prsou, přesně v místech, kde každý zásah může znamenat bezprostřední ohrožení života.

Katrin se to zdá nepochopitelné a neuvěřitelné zároveň.

„Přece jste viděli, že jsem po něm vůbec nestřílela,“ vzlykne. „Mířila jsem do těch pitomejch skal. Jedině, že by se snad kulka odrazila, ale to přece taky není možný...“

Dany a Gitty mlčí.

Roos má zavřené oči a nereaguje.

Vypadá to, jako by se už nikdy nemínil probudit.

XV.

POSLEDNÍ OMYL NEZNÁMÉHO

Rysy v Roosově tváři jsou jemné a Dany Webster si znovu připomene, jak příliš mu Roos připomíná Katrin.

„Ta podoba je úžasná,“ zašeptá Dany a snaží se Rousovi zvednout hlavu. „Pomozte mi přece!“ řekne nahlas a zní to jako výkřik. „Posuneme ho tady na tu vyvýšenímí. A hlavně musíme rychle rozhodnout, co s ním.“

Nikdo nic dalšího ani nemusí říkat.

S Roosem to vypadá špatně. Moc špatně.

Katrin vzdychne a do očí se jí nahrnou slzy. „Dělejte něco! Dyt' já jsem ho vlastně zabila... Já bych tady měla ležet místo něj, proč právě on musí mít takovej pech.“

Ozve se další povzdechnutí.

Není v něm ale slyšet zoufalství, spíše zklamání.

Jako reakce na něco, co se nepodařilo.

Další povzdechnutí nad Roosovým bezvládným tělem vyprovokuje Danyho k poznámce, která se Katrin dotkne.

„Vzdychání nepomůže,“ řekne totiž Dany. „A vážně, pokud bysme to někomu měli dávat za vinu, tak přece jenom jsi v tom nejvíc namočená ty.“

„Já přece už nevzdychám!“ brání se Katrin. „To musel bejt někdo z vás. Přece mi nechcete namluvit, že už ani nevím, co dělám. Že jsem namířila na vlastního bráchu, zabila ho a vlastně o tom vůbec nevím. Že jsem tady vzdechla, jak tvrdíte, a já si toho přitom vůbec nejsem vědomá! Tak řekne mi už vlastně někdo, co se tady děje? Já mám takovej dojem, jako by se tady někdo šeredně spleť a provedl

nám něco, co možná ani neměl v úmyslu. Že to všechno je nějaké trapnej omyl, kterej se zase vysvětlí a Roos tu bude s náma, jako předtím.“

Další povzdechnutí je téměř neslyšitelné.

Jako by sem od říčky zabloudil větřík, čechrající její vlny. Jako by sesbíral teprve v této chvíli zbytky ranní mlhy a postavil je jako němou stráž u Roosova těla.

Ten stín se téměř podobá někomu, koho Roos zná ze svého snu.

Roos cítí, jak pálení v prsou ustává.

„Drž se mě, chlapče, jinak z toho nevyvázneš živý,“ zaslechne ten tichý, vzdálený hlas. „Zapamatuj si moji tvář. A promiň mi to nedorozumění...“

Ta slova jako by odstranila tíhu z víček Roosových očí.

Jednou, dvakrát se nepatrně pohnou.

Jako když motýlci zkoušejí sílu svých křídel, než se vydají na svůj první let.

Útržky mlhy, až do této chvíle obklopující Roose jako brána do světa živých, se zvolna rozplývají a Roos pootevře rty.

„Žije!“ vykřikne Gitty Niedersová. „Podívejte se přece, Roos už je zase mezi živějma!“

„Tak se podíváme na to jeho zranění,“ řekne Dany a i v jeho hlase je cítit jakési uvolnění.

Pokud ještě dýcháš, doufej.

Možná tak nějak zněl ten citát, který si Dany bůhvíproč zapamatoval z jakéhosi magazínu.

„Tak dejchej, Roosi, pořádně dejchej,“ říká Dany a naklání své ucho k jeho ústům. „A můžeš i něco povídat. A třeba i křiknout. Věř mi, že v tyhle chvíli bych na tebe vůbec nebyl naštvanej. Horší by bylo, kdyby ses tvářil jako někdo, kdo už se bratříčkuje s mrtvejma. Tak mě poslechni a uvidíš, že všechno zase bude v nejlepším pořádku.“

Když Dany začne rozepínat knoflíky modrého vojenského kabátu, zarazí se.

Jasně přece viděl, že tady byla před chvílí zřetelná krvavá skvrna. Nestačil si ji sice prohlédnout důkladněji, ale mohl si domyslet, že někde tudy pronikla do Roosova těla kulka, která způsobila jeho pád

do trávy.

Ted' se zdá, že se Dany přece jenom mýlil.

Pro jistotu se ještě zeptá Katrin, zda si nevšimla, že by na kabátě předtím mohlo být nějaké znečištění.

„Myslíš tenhle rezavej flek?“ ukáže Katrin na místo, z něhož Dany nespouští oči. „Ani nevím, nějak jsem to nepostřehla. Vidiš, a já si v první chvíli myslela, že je to krev. Možná to sluníčko. Třeba trochu zkreslilo barvy, a to mě zmátlo. Jsem si jistá, že Roos tady sebou seknul do trávy jenom proto, že se mu udělalo špatně.“

„Potom by teda neměl mít na těle ani škrábanec,“ řekne Gitty, „a my si tady děláme zbytečný starosti. Hošík si s náma jenom zahrál takovou hru. A trpělivě čekal, jestli mu na to skočíme. Dočkal se. Udělal z nás úplný blbečky.“

Katrin se podívá na Gitty, ale nic neříká.

Musela by si totiž znovu vybavit pojmy, které používá pouze ve výjimečných případech, a které rozhodně nemají nic společného s bezúhonnou výchovou mladých dívek.

Dany konečně rozepne Roosův kabát.

Po nějakém zranění není ani památky.

Roos se konečně posadí a prohlíží si je, jako by byli bytosti z jiného světa.

„Kdo vlastně vyhrál tu válku?“ zeptá se.

„No přece ty,“ odpoví mu Katrin.

A myslí to smrtelně vážně.

Tam, kde se Roos na malou chvíli zatoulal, žádné medaile už nemají svoji cenu.

Vyhrává jenom ten, kdo svede úspěšný boj o vlastní život.

Nad čtyřmi kamarády naposled zakrouží sténající vítr a slunce se na krátký okamžik skryje za mrak.

Dany Webster se ještě stále probírá svými myšlenkami.

Musí si to všechno nějak uspořádat, aby se vyznal alespoň v tom, co je skutečnost a co se až příliš podobá jakési imaginární, nekonkrétní představě.

Nějak moc jsme se do té hry na válku zabrali, myslí si.

A přece by přísahal, že to, co před několika málo minutami viděl na vojenském kabátě, byla krev.

Roosova krev.

Teď najednou ho všechno přesvědčuje o tom, jak velký to byl omyl. Ten okamžik ho nutí pochybovat o rozlišovacích schopnostech vlastních smyslů, o všech signálech, které mu podávají nejruznější informace týkající se okolního světa i jeho samého.

Byla to Roosova krev.

Viděl to on a viděli to i všichni ostatní.

Ledaže by tady existovalo něco, co má v sobě sílu skupinové halucinace.

Dany Webster si nedůvěřivě prohlíží Roose.

Ten kluk je živý.

„Až zatraceně moc živej,“ připustí Dany, když vidí Roose, jak ze sebe strhává jednotlivé součásti uniformy.

„Je čas, abysme se zase oblíkli každěj do svýho,“ řekne Roos a čeká, až mu Gitty vrátí jeho triko. „Tahle hra skončila.“

Znovu se mu v mysli promítne ten okamžik, kdy ztrácel jistotu, zda je živý, nebo mrtvý. Zase slyší ten hlas, který ho vyvedl na světlo z míst, kam člověk zavítá pouze jednou.

S úžasem si uvědomuje, že to bylo něco velmi neskutečného, něco, co možná nikdy nepochopí.

Potom si vzpomene na hrob, který objevil, když spolu s Gitty pálili na pevnost.

Obyčejná náhoda.

Nebo snad jakési znamení?

Možná mu někdo nebo něco chce naznačit, kde hledat souvislosti.

Roos si v duchu udělá docela malou skládanku, do níž se vejde všechno, co tam má být.

Stará vojenská puška s náboji a vojenská uniforma. Podivné zvuky na půdě. A ještě podivnější sen.

Kosti ukryté v pahorku z hlíny a lebka s prázdnými očními důlky, která mu z jakéhosi neznámého důvodu silně připomněla tvář vojáka z toho děsivého snu.

Pak najednou ví, že tohle všechno patří dohromady.

Upamatuje si i na zmatený příběh, který vyprávěla Katrin téměř přesně tak, jak jej slyšela od Danyho.

„Všecko by se mělo vrátit, kam co patří,“ přemýšlí Roos nahlas.

„Jinak to ani nemá bejt. Taky mě to mohlo napadnout dřív.“

„Co se má vrátit?“ zeptá se nechápavě Gitty.

Možná v ní právě teď hlodá docela malá naděje, že se může vrátit jedna chvíle, a tak se dá dosáhnout toho, aby Roos patřičně prokázal svůj zájem o její nesporné půvaby.

„Měli bysme se vrátit domů,“ řekne Roos, aniž by jakkoli přemýšlel o tom, že tahle odpověď s jeho předchozími úvahami příliš nesouvisí.

Přípravy k odchodu nezaberou mnoho času. Zatímco Katrin a Dany znovu upraví všechno tak, aby jejich pevnost nebyla příliš nápadná, Roos zabalí pušku a uniformu do dvou úhledných balíčků.

Potom se ještě rozhlédnou, jestli v údolí nezanechali stopy, které by někomu mohly prozradit cíl, za jakým sem přišli.

Všechno se zdá být v pořádku.

Cestou zpátky se Roos zastaví u kopečku hlíny, pod nímž objevil vojákův hrob, a nenápadně vše uvede do původního stavu.

Když vyjdou z údolí a přiblíží se do míst, odkud jsou už vidět krajní domy města, skupinka se na malý okamžik zastaví.

Roos ještě stále přemýšlí, co s věcmi, které objevil na půdě, a které mu nepatří. Ohlédne se.

Nad údolí se snáší šero a Roosovi se zdá, jako by jej něco lákalo zpátky.

Známý hlas, který zaznívá jen v jeho myšlenkách, znovu Roose přemlouvá k tomu, aby zvážil, jak se zachová.

Roos se posadí do trávy.

„Není ti dobře?“ zeptá se Katrin. „Vydrž to, za chvíli budeme doma a tam si odpočineš.“

„Kdybys mi teď dal pusu a odprosil mě, tak bych tady s tebou možná chvíli zůstala,“ řekne Gitty. „Nikdy přece není pozdě k nápravě hříšníků – no ne?“

Roos pocítí nesmírnou únavu.

Ta holka je fakticky nezničitelná, napadne ho. Jenže je mi vlastně protivný, že to do mě tak hustí.

„Možná někdy, jednou...“ řekne pomalu. „Musíš mít se mnou trpělivost. Tam u nás, odkud jsem sem přišel, holky spíš čekají na to, až si jich kluci všimnou.“

Gitty Niedersová vyskočí jako uštknutá.

Ten Roos Gallen je vážně nemožný. A navíc je to buran, který si nevidí do pusy. Jeho chyba.

Sotva Gitty bez rozloučení odejde, Dany řekne: „Je to v pytli, kámo. Já ji totiž znám. Zapomene na to teprve pak, až umře. Do té doby ti ani neodpoví na pozdrav. Nebo něco podobného. V každém případě počítej s tím, že kamarádství s ní je maximum, kam bys to moh dotáhnout.“

„Možná,“ souhlasí neurčitě Roos. „Já teď ale myslím na něco úplně jiného. Na něco, co je možná důležitější, než si dovedete představit.“

Roos se zvedne z trávy a znovu se podívá do údolí.

V jeho vzdálenější části ční ke zšeřelé obloze siluety skal, mezi nimiž se do dálky zvolna utápí zlatorudé slunce.

Podobá se magnetu, který vší svojí silou přitahuje Roosův zrak.

„Musíme se toho zbavit,“ řekne potom.

„Čeho?“ nechápe Katrin.

„Tý flinty a toho pitomýho kabátu. Klobouku taky. A taky všeho ostatního. Připadá mi to jako prokletý.“

„Koupím to,“ řekne Dany Webster. „Neboj, prachy seženu. Nemůžu přece dopustit, abys to spálil nebo hodil někam do rokle. Nikdy bych ti to nemoh odpustit. Tak řekni, že se mnou do toho kšeftu pudeš!“ –

„Vrátíme to. To je totiž ta jediná správná věc, kterou teď můžeme udělat. Dáme to tomu, komu to patří.“

„No právě,“ snaží se mu vzdorovat Katrin. „Dát to tomu, komu to patří. Jenže to vlastně není ničí. Sice tu existuje jake jsi tajemnej příběh, jenže ten nic nedokazuje. Všechno jsou to jenom nějaký hloupý dohady. Takže jsou ty věci toho, kdo je našel. Tedy moje a tvoje.“

„Jenže ta historka není tak docela nesmyslná,“ brání se Dany výpadům rozkurážené Katrin. „Kdyby ten voják neexistoval, nebyla by ani ta puška, a nakonec ani ten příběh.“

„Ten voják fakticky není vymyšlenej,“ přizná Roos. „Viděl jsem ho v takovém až moc živým děsivým snu. Jmenuje se Robert. Aspoň jsem na něho tak volal, a on na to jméno slyšel.“

„To se ti muselo zdát na tý louce, když ses tvářil, že po tobě šáhla smrt,“ pochybuje Katrin. „Ještě mi řekni, že jste si spolu povídali o počasí.“

„Možná tomu nevěříš, Katrin, ale ten sen je něco, na co už nikdy nezapomenu. A abych tě uklidnil, tak ti povím, že třeba i na tý louce byl Robert se mnou. Mluvil na mě a jsem si jistej, že tam rozhodně nebyl náhodou.“

„Jak to můžeš tak říct?“ diví se Dany. „Můžeš mi teda prozradit, co by právě tam pohledával, když je všude plno míst, kde by se moh při své neviditelnosti nerušeně pohybovat? Nikdo mu přece neřikal, aby se s tebou dával do řeči právě v našem údolí. Vždyť přece k tomu neměl jedinej rozumnej důvod.“

„V případě duchů se dost těžko dá mluvit o rozumnejch důvodech,“ míní Katrin. „Nezbejvá tedy než použít svýho vlastního rozumu a to, co jsme vlastně my dva objevili, si nechat. Třeba tomu můžeme říkat, že si to bereme do úschovy.“

„Měl k tomu důvod,“ nevzdává se Roos. „I ty bys ho měl, kdyby tvý kosti ležely zakopaný v jakýmsi údolí, kde ti věčně kolem hlavy pobíhají blázniví kluci s koltama a holky, který...“

„Znám to tam dýl než ty,“ pochybuje Dany. „Jsem tam párkrát do roka, ale nikdy bych nikomu neřikal takovej nesmysl, že je v údolí hrob.“

„Asi sis vzal špatný brejle,“ provokuje ho Roos. „Jestli nevěříš, tak tě zavedu k tomu místu a pokud budu mít pravdu, můžeš ty kosti vlastníma rukama zahrabat tak hluboko, aby je už nikdy nikdo zbytečně ne vytahoval na světlo.“

„Jsem svědek,“ řekne Katrin. „Jdeme zpátky. A pokud je to, jak říkáš, bude mít Dany do tmy co dělat, aby byl s tím hotovej. Už se těším. A taky jsem docela zvědavá, kdo z vás dvou má vlastně pravdu. Jen se trochu obávám, bráško, že zranění, který jsi utrpěl v tý krvavý bitvě, ti dočista zatemnilo mozek. Pokud bude mít pravdu Dany, budeš celej tejdén uklízet můj pokoj. Aspoň na tom taky vydělám.“

„Být tebou, tak se na to moc nespolím,“ řekne Roos.

„Jdeme,“ zavelí Dany Webster. „Nestává se pokaždý, aby mi nějakej kluk, kerej až doteďka žil v jakýsi Tramtárii, předváděl

zajímavosti mýho údolí. Rád se poučím.“

Blížící se tma, zvolna dosedající na houstnoucí šero, jako by je popoháněla.

Brzy byli na místě.

Šli údolím a Roos po chvíli neomylně ukázal na jednu z vyvýšenin roztroušených kolem.

„Připrav si ruce. Řekl bych, že to bude docela fuška.“

„Kámen, kterej tu leží aspoň sto let,“ s jistotou pronesl Dany.

„Tak ho zkus naťuknout,“ provokuje ho Roos. „Třeba se z něho stane hromádka písku. Já bych myslel, že ty kosti se z toho docela pěkně vyloupnou.“

Dany kopl do jednoho místa.

Nic.

Vyvýšenina se ani nehnula. Roos Gallen znejistěl.

Přece se najednou neukáže, že si to všechno vymyslel.

Při druhém kopnutí se pahorek rozlomil na několik dílů a Roos znovu našel svoji jistotu.

„Jen tak dál,“ řekl. „Vezmi do ruky třeba tu kamennou kouli a podívej se, co je uvnitř!“

Sotva se Dany dotkl lebky vyplněné hlínou, zemina odpadala a v Danyho ruce se objevila bledavá šed' lebeční kosti.

Dany hodil svůj úlovek zpátky. „Omlouvám se. Budete ale muset na mne chvilku počkat, než budu hotovej. Vyhrabat díru rukama taky může trvat do soudního dne.“

„V pevnosti je přece rejč,“ připomněla Katrin. „Roos by snad nebyl takovej pes, aby ti to trochu neulehčil.“

„Ať si veme třeba bagr,“ souhlasil Roos, spokojený s tím, že Dany musel uznat jeho pravdu. „A vůbec, ať se na to vykašle. Nemyslím, že by si musel zhuntovat tělo právě mým přičiněním. Až já budu mít jednou švagra, tak bych si moc přál, aby byl v pořádku na duchu i na těle.“

„Zkrátka chceš říct, že blbeček by ti vadil,“ snaží se pochopit Katrin. „Navíc by nesměl bejt hrbatej nebo s plochejma nohama.“

„Takže se jde domů,“ usoudil Dany, kterému Roosovo rozhodnutí o zrušení trestu za prohranou sázku přišlo náramně vhod.

Před večerem se nemá začínat žádná větší rachota, napadlo ho, a

Roos jistě tuší, že takový rozhodnutí je třeba nechat na ráno příštího dne.

„Jenže moment. Teď, když jsem vás přesvědčil o své pravdě, možná pochopíte i nutnost, aby se všechno vrátilo tam, kam patří. A já bych řekl, že ty věci už domů neponeseme. Že totiž patří k tomu, kterej leží v tyhle žalostný hromádce.“

„Ten rýč se ještě bude hodit,“ řekne Dany a spěchá k otvoru, zcela zakrytému kameny.

Netrvá dlouho, aby kameny uvolnil a přinesl k ostatním, co potřeboval.

„Něco je tady v kapse,“ zjišťuje Katrin, která mezitím vybalila uniformu. „Nějakej papír. Asi dopis.“

Katrin netrpělivě rozloží útržek papíru.

„Jeho rukopis teda za moc nestál,“ prohlásí otráveně. „Spíš škrabopis. A ještě k tomu je to napsaný jakýmsi vybledlým červeným inkoustem.“

„Asi mu v propisce docházela šťáva,“ řekne Roos.

„Kdepak,“ nesouhlasí Dany. „To bude krví. Vlastní krví, jako jsou v hrůzostrašnejch historkách psaný všechny důležitý dokumenty, aby měly svoji platnost. A co tam vlastně píše?“

„Je to strašně vybledlý. A někde slova už vůbec nejsou vidět,“ stěžuje si Katrin. „Jo, něco... tak dobrá, já to teda přečtu celý.“

Dany a Roos poslouchají, co jim Katrin předčítá. Příliš moudří z toho ale nejsou. Je poznat, že tahle zpráva přežila ve vojenském kabátě dlouhé desítky let.

Za tu dobu se změnila v rébus, jen stěží rozluštitelný.

„... zase doma,“ čte Katrin. „Nikdo mě nevíta, a... vdaná. Srdce ve mně zemřelo, a mé tělo... mě vysvobodí zase jenom smrt. Ať tedy zemře každá žena, která se přiblíží..... a zahyne mojí vlastní zbraní...“ téměř slabikuje Katrin. „Jo, a pak je tady ještě asi podpis: Robert T... – omlouvám se, ale vážně jsou některý slova úplně smazaný. Takže to ani nedává žádný smysl.“

„Nevadí,“ uklidní ji Roos. „Stejný jméno jako v mém snu. A taky to samý jako v tý chvíli, kdy jsi vystřelila a mně se zdálo, že jsem to schytl. Je jasný, že uděláme jenom dobře, když tu flintu dáme k těm kostem i s uniformou. Asi to tak má bejt.“

„Možná nemá rád, když se někdo dotýká toho, co k němu patřilo,“ přemýšlí Katrin.

„Jo, to jo...“ uvažuje Dany. „Jenom mi nějak nedochází, co myslel tou zmínkou o těch ženskejch a nějaký zbrani. A kdyby se ta jeho pomsta týkala některý, která má třeba na svědomí zradu, proč teda se snažil sprovodit ze světa právě Roose, a ne třeba Gitty nebo tebe, Katrin?“

„Možná, že se ten pán trochu spletl,“ řekne po chvíli mlčení Katrin. „I duchové se přece můžou mejlit, zvláště v případě, kdy se poblíž vyskytnou dvojčata, který jsou v jistý chvíli skoro k nerozeznání. Jenom si vzpomeňte, když jsem si zkoušela ten kabát já.“

„To je pravda, kdybyste v tom momentě stáli s Roosem vedle sebe a ve stejným oblečení, těžko by vás někdo od sebe rozeznal. Mohl si myslet, že potom v tý uniformě jsi ty, Katrin, a ne tvůj brácha. Prostě to mohl přehlédnout. A šel hlavně po tý uniformě. Tvář pod kloboukem byla skoro stejná. Jo, mohl si s tím dát víc práce a pořádně se mrknout. Pak by ho musely do očí praštit některý detaily...“

„... který jsi i ty při našem prvním setkání přehlídl, jen se přiznej,“ řekne Katrin. „Byl to osudnej omyl. A kdo ví, jak by všechno dopadlo, kdybych si při tý válce nechala ten modrej kabát na sobě.“

Možná by všechno skončilo docela jinak.

Vlastně jsme měli tak trochu kliku, pomyslí si Roos. Jenže žádný z těch dvou tady si sotva umí představit, jaký to je hnát se mezi výstřely a čekat, kdy ho zasáhne jeho osud v podobě dobře ulité kulky.

On a Robert o tom mají svý vlastní mínění.

„Dělej, nebo tady zůstaneme do noci,“ řekne Roos, když se mu zdá, že se Dany příliš loudá. „Nedělej to hluboký. Hlavně ať je tam místo, kam položíme flintu a ty jeho věci. Taky hromadu, co v ní leží ty kosti, musíme trochu upravit. Ať má klid. Přihodíme nějaký ten kámen, aby to tu zbytečně nerozhrabávali divoký psi, nebo aby to nesplavil déšť.“

„Zbytečný orace,“ míní Dany. „Když to tady vydrželo tak dlouhou

dobu, ono se to ani teď nezblázní.“ Dany si k tomu prostě musí něco říct. Potom podá rýč Roosovi.

Roos zarovná vrcholek mohyly, vedle urýpne několik větších drnů, zaryje rýčem v místech, kde se zdá, že by se terén mohl poněkud srovnat.

Dany zatím přinese ještě kameny.

Když to všechno uloží a srovnají, pahorek se ničím neliší od okolních výstupků.

„Až to slehne, bude to od ostatních k nerozeznání,“ míní Roos. „Zbytek zakryje tráva. A my aspoň budeme vědět, že jsme udělali všechno, co jsme mohli.“

„Možná, že ještě víc,“ potvrzuje jeho slova Katrin. „Schválně se doma mámy zeptám, jestli ví o někom, kdo by se tímhle zabejval. Určitě řekne, že jenom blázní, který si vymejšlejí neuvěřitelné historky, aby byli zajímaví.“

„Máma na to neřekne nic,“ řekne Roos. „A nikdo jinej k tomu nebude mít žádný připomínky. Protože my jim to prostě neřekneme. Nikomu. Bude to naše tajemství, který jsme tady pohřbili spolu s těma věcmi a s tím mrtvým. Nevím, možná to byl nějakej Robert. A možná někdo úplně jinej.“

„Nebude to snadný, ale možná bysme opravdu měli zkusit mlčet,“ připojí se k Roosovi Dany. „Ať je to jak chce, určitě by nám nebylo příjemný, kdyby se to, co zbylo z toho mrtvého, mělo jednoho dne zase začít mstít. Potom by se mohlo stát, že žádnéj omyl už by se nekonal. Souhlasím s Roosem. Tohle bude naše tajemství a nikdo jinej se nedozví, jak to vlastně všechno bylo.“

„Tak dobře,“ řekne Katrin, kterou už pomalu začínal svrbět jazyk. „Budu zticha jako tenhle hrob. Nadosmrti. Přisahám.“

Připojili se k Danymu, který šel schovat rýč do skrýše. Potom mu pomohli s kameny, aby se jejich pevnost znovu skryla před nepovolanýma očima.

Cesta z údolí trvala teď déle.

Nad říčkou proploval měsíc a v dálce se matně třpytily hvězdy.

Když byli konečně před domem pana Wriglyho, Dany Webster políbil Katrin do krátkých plavých vlasů a rozloučil se.

Sotva se ozvalo klapnutí branky, na verandě se rozsvítilo světlo.

XVI.

TEN PŘÍJEMNÝ POCIT BEZPEČÍ

Katrin a Roos nemuseli dlouho uvažovat o tom, kdo si dělá starosti. Jejich matka se objevila ve dveřích a přísným hlasem řekla: „Už aby začala škola. Jinak z vás budou individua, která se toulají po nocích a krátí si dlouhou chvíli požíváním drog. Doufám, že dnešního večera jste se tomu hloupému pokušení velkým obloukem vyhnuli.“

„Promiň to nepatrný zdržení, mami,“ omlouvá se Katrin. „Kdybys tušila, jak jsme děsně utahaný, tak bys nás litovala. A ne na nás pouštěla hrůzu.“

„Fakt, mami, jseš zbytečně nervózní. Jedinou drogou, ke který jsme se dostali, byl čerstvej přírodní vzduch, okořeněnej vodou z říčky. Jinak koupání nic moc.“

„Nebyla tam hloubka?“ ptá se matka. „Přece víš, jak jsou neznámá místa v řekách nebezpečná.“

„Jo,“ řekne se smíchem Katrin. „Těsně nad lejtka. Jenže Roosovi se ne a ne zapalovat. Gitty se sice snažila, jenže můj bratr se projevil jako absolutní nemehlo. Pardon. Spíš bych chtěla říct, že se mu podařilo odolat nástrahám jedný sličný budoucí spolužačky, která si ovšem od toho slibovala podstatně víc.“

„Nech toho, Katrin,“ ohradil se Roos. „To je čistě má soukromá věc. Máma určitě nechtěla vědět nic takovýho. Spíš ji zajímá, kde jsme byli a co jsme celou tu dobu dělali.“

„Ovšem, Roosí, byli jste z domu dost dlouho. David už vás chtěl jít dokonce hledat, jenže to by musel aspoň vzdáleně tušit, do které světové strany vás zavál vítr.“

„David?“ zeptá se Roos. „Ach tak, promiň. Vyřid' Davidovi, že

jsme úplně v pořádku a že se o nás nemusí bát. A taky mu řekni, že víme, že tady jsme s ním a s tebou v naprostém bezpečí. A že si toho vážně ceníme.“

„Jo, mámo, přesně tak,“ přidá se Katrin. „Měl by taky vědět, že se vždycky na nás může spolehnout. Je to dobrý vědět, že jsme tady doma, a že se o nás někdo strachuje. Vážně je to moc skvělý, fakt.“

Koupelna tentokrát dostala zabrat.

Roos musel tentokrát čekat trochu déle, než se Katrin dala do pořádku. Když potom vyšla na chodbu, vymydlená a vonící, zavtipkoval: „Konečně jsme každé trochu jinej. Ty krásně čistá, já špinavěj, jako bych se protahoval kanálama. Teprve teď vidím ten propastnej rozdíl mezi náma dvěma. Jseš prostě jednička, sestřičko. A kdyby ti někdo říkal něco jinýho, tak mu nevěř.“

„Máš teď stejnou šanci, brácho,“ řekne Katrin. „Jenom doufám, že budeš pod sprchou mnohem rychlejší než já. Jinak mě sklátí hlad jak dřevorubec štíhlou břízku. Ta břízka je finská, ten dřevorubec kanadskej. Takže se snaž, ať zase vypadáš aspoň trochu jako já.“

Roos si také uvědomil, že celé odpoledne skutečně nejedli a hygienickou proceduru zvládl v minimálním čase.

Když se potom převlékl a vešel do obývacího pokoje, zbytek rodiny už seděl u stolu. Pozdravil a šel ke své židli.

První, co Roos poněkud překvapilo, byl nezvyklý pocit, který měl z tohoto pohledu.

Matka se usmívala a její oči jako by odhadovaly příští Roosovu reakci. Katrin byla viditelně v dobré pohodě. Jen v očích měla jakési napětí.

Roosovi to na krátký okamžik připomnělo past, nastraženou přesně tam, kde to budoucí oběť ani v nejmenším neočekává.

To napětí ale postrádalo jakousi hrozbu.

Katrin prostě jen čekala, co bude dál, až Roos vejde do místnosti a až se to stane.

Roos se zastavil tři kroky před svojí židlí.

„Snad jsem se špatně neumyl?“ řekl tázavě. „Nebo jsem možná zapomněl na něco, co bych měl udělat, a co mi třeba nějak nedošlo?“

„Je to zkrátka tím, že jdeš ke stolu poslední,“ usmál se pan Wrigly. „Ale nehledej za tím žádný prohřešek. Jde spíš o takovou

záležitost, která se z hlediska našich dalších vztahů jeví jako velmi nutná a potřebná.“

„Já vím,“ řekne Roos. „Když někam pudeme, vždycky byste měli vědět, kde jsme. Příště už by to nemělo dopadnout jako dneska. Dnes to bylo vážně výjimečný.“

„To možná taky,“ souhlasí pan Wrigly. „Já ti to tedy řeknu jinak, Roosí.“

Potom Roos překvapeně zíral, jak manžel jeho matky vstal do stolu a podal mu ruku: „Dva chlapi v jednom baráku by si měli tykat. Pokud proti tomu nic nemáš, já jsem David. Jsem rád, že právě ty a Katrin jste dětmi ženy, které si vážím, a kterou mám rád.“

„Skvělý, Davide,“ řekl Roos. „Taky si myslím, že tak nějak by to mělo mezi chlapama bejt.“

Teprve teď pochopil, co měly znamenat ty zvláštní pohledy mámy a Katrin.

Chtěly vidět, jak se Roos bude tvářit, až mu o tom všem pan Wrigly řekne.

Byl to skvělý večer.

Trochu slavnostní, trochu také podobný chvíli, kdy se loučíme s něčím, na co jsme si už docela zvykli.

Ještě než šel Roos spát, zastavil se v pokoji své sestry.

„Katrin,“ řekl, „jsem strašně rád, že to všechno tak bezvadně dopadlo. Víš, to s tím Davidem, to byl pro mne takovej strašák, že jsem myslel, že mě bude pronásledovat ještě za pár tejdnu nebo měsíců.“

„Já tě chápu. Taky je mi docela příjemný, že si s Davidem tykáme. Je to takový jiný. Teď se asi vážně budu cejtit jako doma.“

„A možná, že dalšího strašáka jsme dnes vyhnali z pudy tím, že...“

„Já to přece všechno vím, Roosí,“ nenechá jej Katrin domluvit. „Jenže jsme si řekli, že už o tom nikde ani nemukneme. Tak se prosím tebe podle toho chovej. Velký tajemství jsou tady přece k tomu, aby se uchovávaly pod zámek. Jinak ztratí svoji cenu a přestanou bejt tajemstvím. Nebo si snad myslíš něco jinýho?“

„Vlastně ne, Katrin. Já jenom vím, že dnes se mi bude senzačně spát. Žádněj už nebude dělat noční procházky po půdě...“

„To všechno přece ta kočka, Roosí,“ jemně jej upozorní Katrin.

„Já vím. Nebo si vezmi třeba tu Gitty. Chápu, že jsem se k ní choval trochu nemožně, jenže v mé povaze už je asi něco, co se nedá změnit.“

„Fajn, Roosí,“ řekne najednou Katrin. „Tvá sestra je už značně utahaná a opotřebovaná. Trochu laskavýho spánku bude pro ni tím pravým elixírem. Už jdi a hezky za sebou zavři. Zítřka mi potom dopovíš všechno, na co ti dnes nezbyl čas.“

Roos vidí, že Katrin skutečně usíná.

Tiše vyklouzne na chodbu a ví, že i pro něj bude v této chvíli tím nejhřejivějším bezpečím lůžko v jeho pokoji.

Když ulehne, vidí oknem noc, do které se vysypaly snad všechny hvězdy světa.

V. K. Fair

I DUCHOVÉ SE MOHOU MÝLIT

Obálku s použitím fotografie Zuzany Mináčové
navrhl Oldřich Pošmurný

Vydalo nakladatelství Signet,

v edici Buldok jako svou 15. publikaci, Brno 1996

Odpovědný redaktor Zdeněk Rosenbaum

Vytiskl Signet Žatčany, s. r. o.

1. vydání

Cena 39 Kč

ISBN 80-86021-05-X

STOPY hrůzky

V tom domě straší

Dvočata Katrin a Roos se přestěhují do nového domu, k novému otci. Jsou prázdniny a zdá se, že tu brzy najdou nové kamarády a snad i lásku. Jenomže dům skrývá záhadné tajemství, které se zdá být spojeno se starou uniformou a puškou nalezenou ve skříni na půdě. Oba začínají mít podivné, krvavé vidiny, ve snu se objevují přízraky mrtvých vojáků. A zdá se, že duch nebude mít klid, dokud někdo nezemře...